

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

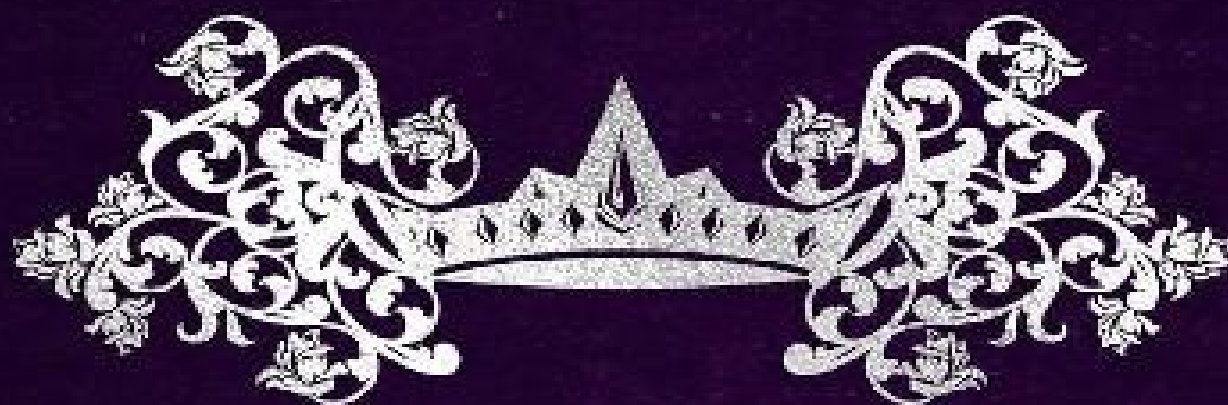
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A REALM OF DRAGONS & SCROLLS I

DARK PRINCE'S CAPTIVE

USA TODAY BESTSELLING AUTHORS

ANNA ZAIRES
CHARMAINE PAULS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

QARK GRIKGE'3 GAPTIVE

EJDERHALAR VE PARŞÖMENLER DIYARI

ANNA AZI RES

CHARMAI NE

PAULS

GOKTEKT3

1. [Elsie](#)
2. [Elsie](#)
3. [Aruan](#)
4. [Elsie](#)
5. [Elsie](#)
6. [Aruan](#)
7. [Aruan](#)
8. [Elsie](#)
9. [Elsie](#)
10. [Aruan](#)
11. [Aruan](#)
12. [Elsie](#)
13. [Aruan](#)
14. [Elsie](#)
15. [Aruan](#)
16. [Elsie](#)

[Anna Zaires ve Charmaine Pauls Beyaz Geceler kitabından alıntı 'un](#)
[Anna Zaires'in Şeytanın İni kitabından alıntı](#)
[Charmaine Pauls'un Zorla Öpücük kitabından alıntı](#)
[Yazarlar Hakkında](#)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2025 Anna Zaires ve Charmaine Pauls Tüm

hakları saklıdır.

Bir incelemede kullanılması dışında, bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Gri Kartal Yayınları tarafından yayınlanmıştır

www.greyeaglepublications.com

Kapak: Alex McLaughlin ISBN:

978-1-64366-921-2

Baskı ISBN: 978-1-64366-916-8

BÖLÜM I

RL3IE

"s. Barnikoff... Bunu söylediğim için çok üzgünüm ama kalbiniz iflas ediyor."

"Uh-huh." Dikkatimi dizüstü bilgisayarına veriyorum, Yunan Edebiyatı ödevim garip bir şekilde yazılmış üçüncü cümlesiyle benimle alay ediyor. "Devam et."

Dr. Moore boğazını temizler. "Bayan Barnikoff-Elisa-Beni duyup duymadığınızdan emin değilim-"

"Bana Elsie de lütfen."

Cümleyi düzeltiyorum ve doktorun köşede sessizce gözyaşlarını silen anneme şaşkın bir bakış attığını görmek için tam zamanında başımı kaldırıyorum. Yanında duran babam her zamanki gibi soğukkanlı ama o bile her zamankinden daha solgun ve sert görünüyor ki zaten oldukça solgun ve sert.

İçimi çekiyorum ve dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum, tüm dikkatimi doktora veriyorum - Cleveland'daki bu hastane odasından başka bir yerde olmayı ve bize bu haberi vermeyi umutsuzca diliyormuş gibi görünen ince, genç bir adam.

Onun için kötü hissediyorum. Neredeyse ailem için hissettiğim kadar kötü. Bu yüzden yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum ve "Sorun değil. Sadece bana doğruca ver. Ölüyor muyum?"

Acımasızca başını sallıyor. "Ne yazık ki, tıbbi geçmişiniz nedeniyle nakil için aday değilsiniz."

Bu zaten bilmediğim bir şey değildi. "Ne kadar zamanım var?"

Yüzünü buruşturdu. "Haftalar. Muhtemelen günler."

Annem burnunu çeker ve babam bir koluyla annemin etrafını sararak onu daha da yaklaştırır.

"Anladım," diyorum ve dizüstü bilgisayarımı açıyorum. "O zaman acele edip şu ödevi bitirsem iyi olacak. İki hafta içinde teslim edilmesi gerekiyor."

Dr. Moore ağzını açıp birkaç kez kapatırken lepestese benziyor. "Bayan Barnikoff-Elsie- emin değilim ama-"

"Oh, hayır, anlıyorum, gerçekten. Sadece yapmam gereken işler var, hepsi bu." Göğsümde can çekişen organın düzensiz ritmini ve beynimi bulandırmakla tehdit eden yorgunluğu görmezden gelerek dikkatimi önümdeki ekrana veriyorum.

Annem biraz daha burnunu çekerken, ben ödevimdeki bir cümleyi daha düzelttiğim uzun bir sessizlik dakikası oluyor. Sonunda Dr. Moore gergin bir sesle, "Eğer sorunuz yoksa, konuşmanız için sizi yalnız bırakayım" dedi.

"Teşekkür ederim! Çok yardımcı oldunuz," diye sesleniyorum arkasından, odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatırken.

Doktorlara karşı nazik olmak önemlidir. Kötü haber verirken çok acı çekerler.

Annem hastane yatağıma yaklaştıkça burnunu çekme sesi artıyor. Kenara tünüyor ve bilgisayarına uzanıyor. "Elsie..." Mavi gözleri kızarmış ve şişmiş. "Sevgilim, neden onu almama izin vermiyorsun ve-"

"Hayır." Bilgisayarı tekrar kapatıp battaniyemin altına sokuyorum. İnce dizüstü bilgisayar en fazla bir buçuk kilo ağırlığında, yine de onu taşımak beni yoruyor - Dr. Moore'un yalan söylemediğinin bir başka işareti. Yalan söylediğini düşünmek için bir nedenim yok.

Bitmek bilmeyen öksürük, baş dönmesi, mide bulantısı, kalp çarpıntısı ve şişmiş bacaklar arasında kalp yetmezliğinin tüm belirtilerine sahibim,

ve bunu bir süredir biliyordum, bu yüzden hastaneye gelmeye bu kadar uzun süre direndim.

"Sevgilim, lütfen..." Annem elini dizüstü bilgisayarımı örten battaniyenin üzerine koyuyor. "Kendini derslerine ne kadar adadığını biliyorum ama şu anda önemli olan bu değil. Yapmalısın-"

"Ne, seyahat mi? Dünyayı görmek mi? Beni kusturan tüm yiyecekleri yemek mi?" Ses tonum niyetimden daha keskin ama elimde değil.

Ailem, tüm bunlar başladığından beri, yani altım bezlendiğinden beri beni "yaşatma" misyonunu üstlenmiş durumda. Eğer istedikleri gibi olsaydı, okula gidemezdim ya da en iyi ihtimalle rahatsız edici, en kötü ihtimalle de benim gibi fiziksel kısıtlamaları olan biri için acı verici olan deneyimlere çılgınca tutunmaktan başka bir şey yapamazdım. Vücudumun hiçbir şekilde, hiçbir biçimde eğlenmemi ya da hayattan zevk almamı istemediği gerçeğini kavrayamıyorlar. Bir nebze mutluluk için en iyi şansım zihnime kaçmak, ki çalışmalarına odaklandığımda tam olarak bunu yapıyorum.

Bu dünyada sadece birkaç günüm kalmış olabilir, ama bu günleri kaderime üzülerek ve gün batımını seyrederek geçirirsem lanetlenirim. Bitirmem gereken bir ödevim var.

Annem bu savaşı kazanamayacağını anlamış olmalı ki biraz daha burnunu çekiyor, alnımdan öpüyor ve ayağa kalkıyor. "Tamam hayatım, nasıl istersen."

"Sen tanıdığımız en güçlü kızsın," diyor babam hışımla, annemin yanına gelerek. "İhtiyacın olan bir şey varsa-"

"Bu gece iyi olacağım." Öksürüyorum ve battaniyenin altından dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum, bu hareketin ne kadar çaba gerektirdiğini göstermemek için elimden geleni yapıyorum. "Teşekkürler çocuklar. Sizi seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz," diyor annem ıslak yüzünü silerken. "Çok, çok fazla."

Sabah görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam," diyorum ve onlara bir öpücük gönderiyorum. "Güle güle."

Kapı arkalarından kapanıncaya kadar yüzümü ellerimin arasına alıp ağlamaya başlıyorum.

Kendimi toparlamadan önce bir saat kadar ağlıyorum. Ölüyorsam ne olmuş yani? Hepimiz bir şekilde ölmüyor muyuz? Kabul edelim, çoğumuz bu gezegende yetmiş, seksen, hatta belki yüz yıl geçiriyoruz, ben ise ancak yirmi iki yıl yaşayabildim, ama bu, işler farklı gitmiş olsaydı sahip olabileceğimden yirmi yıl daha fazla, yani bu gerçekten bir kazanç.

Ölme konusunda çok pratik yaptım. Yani, neredeyse ölüyordum.

Çocukluk lösemisiyle ilk mücadelem ben henüz on üç aylıkken oldu. Hiçbirini hatırlamıyorum, bu yüzden o çile kesinlikle ailem için benden daha zordu. Tabii ki onu yendim. Sonra ben üç yaşındayken lösemi tekrarladı. O zamanı hatırlıyorum. Bir sürü iğne, hastane ziyaretleri ve ağlayan ebeveynler. Bir çocuk için hiç eğlenceli değil. On üzerinden sıfır, tavsiye etmem. Ama yine yendim. Yaşasın, aferin bana.

Lösemiyle üçüncü ve son mücadelem ben yedi yaşındayken gerçekleşti. Doktorlar bunun son olduğuna ikna olmuşlardı. Kemoterapi ilaçlarının hiçbiri işe yaramıyordu, bu yüzden bana veda etmem tavsiye edildi. Ailem beni okuldan aldı ve bir zamanlar sevdiğimi söylediğim bir şarkıcıyla tanışmamı sağlayan Bir Dilek Tut etkinliklerinden birine yazdırdı. Kendisi çok daha az etkileyiciydi ve benim ölmek üzere olan küçük kel bir çocuk olduğum gerçeği konusunda çok garipti. Sonra ailem beni Disney World'e götürdü, ki tüm zaman boyunca ölümcül derecede hasta hissettiğim için kesinlikle nefret ettim. Ve bunun benim sonum olması gerekiyordu, ancak bakımevine girmemden bir gün önce bir immünoterapi denemesine kaydoldum ve inatçı kanserim buna gerçekten yanıt verdi. Elsie-üç, kanser-sıfır!

Tabii ki şansım yaver gitti ve immünoterapiye yanıt veren tek şey kanser olmadı. Bağışıklık sistemim de öyle. O karar verdi

ve kirli katil hücrelerini bulabildiği her şeye saldırdı. İlk pankreasım gitti, merhaba, tip 1 diyabet. Sonra midem hala kemoterapi alıyormuşum gibi davranmaya devam etti, bu yüzden Crohn'um olduğunu da keşfettiler. Sonra lupus. Sonra romatoid artrit. Tüm bunları kontrol altına almak için bana bağışıklık sistemini baskılayıcı ilaçlardan oluşan bir cadı kazanı reçete ettiler ve ardından on dört yaşındayken melanom teşhisi kondu - neredeyse hiç güneş ışığına çıkmamama rağmen. Pratik olarak hastanelerde yaşadığım için melanom erken yakalandı, bu yüzden bacağымda o eğlenceli küçük savaşı hatırlatan kötü bir yara izi var.

Evet, on yedinci doğum günümünden kısa bir süre sonra böbreklerim iflas ettiğinde, bunu oldukça normal karşıladım. Haftada üç kez diyalize girmek, kemoterapi gibi eğlenceli bir şeyin yanında hiç kalır. Tüm otoimmün sorunlarımla birlikte, nakil için aday olmadığımı biliyordum ve bununla bir sorunun yoktu. Sonra vücudum kalbime saldırmaya başladı.

Daha fazla ilaç, daha fazla deneme, yadda, yadda, yadda ve işte buradayız. Resmen ölüyorum. Yine ölüyorum.

Bu sefer muhtemelen gerçek. Ailem gezegendeki hemen hemen her tıbbi kuruluşa ulaştı ve kimse benim için şapkadan bir mucize çıkarmıyor. İçimdeki arızalı ticker gittiğinde, her şey bitmiş olacak.

Bu arada, yazmam gereken Yunan Edebiyatı ödevim var. Ve çalışmam gereken Fizik finali. Sonuncusu üç hafta içinde, bu yüzden başaramayabilirim, ancak şansım varsa, hazırlıklı olmak istiyorum. Ailemin her sağlık sorunu yaşadığımda beni okuldan alması sayesinde yirmi iki yaşında üniversite birinci sınıf öğrencisi olmam yeterince kötü. Vücudum dayanırsa, bu dönemi bitireceğim. Ve bunu A alarak yapacağım.

Başlangıçta pek de iyi olmayan görüşüm, makaleyi düzenlemeyi bitirdiğimde bulanıklaşıyor. Bana kalırsa oldukça iyi oldu. Yazmak benim uzmanlık alanım değil; daha çok matematik, fen ve her şeyle ilgileniyorum.

Mantıksal olarak, çekirdek müfredatın beşeri bilimler kısmı için çok çaba sarf etmem gerekiyor. Yine de meydan okumayı seviyorum.

Beynimin düşünmemesi gereken şeyler üzerine kafa yormasını engelliyor.

Kalan son gücümle ödevi kaydedip hocama e-posta ile gönderiyorum. Bu şekilde, yarın nalları dikersem, elinde olacak. Ailemin cenaze işleriyle uğraşırken ödevlerimi göndermeye zahmet edeceğinden şüpheliyim. Onlara yakılmak ve küllerimin çimlerimizde gübre olarak kullanılmasını istediğimi söyledim, ama tabut ve süslü defin işlerini yapacaklarından eminim.

Onları çok seviyorum ama önemli olduğunda beni hiç dinlemiyorlar.

Esniyorum, dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve yanan gözlerimi ovuşturuyorum.

Sonra tekrar ovuyorum çünkü bu da ne? Yanıp sönen ışıklar var.

Daire şeklinde.

Önümdeki havada. Göz

kırpıyorum. Ve tekrar göz kırpıyorum.

Hâlâ orada. Ve daha da parlaklaşıyor.

Mavi, mor ve pembe ışıklar, hepsi birlikte tamamen gerçeküstü bir şeye dönüşüyor.

Kahretsin. Farkında olmadan mı öldüm? Bu öbür dünyaya açılan bir kapı mı? Bedenimi yukarıdan mı göreceğim, meleklerle mi tanışacağım ve inanmadığım tüm o şeyler mi?

Ama hayır. Hâlâ bedenimdeyim. Hâlâ kendimi bok gibi hissediyorum. Yine de ışıklar tam önümde, çember giderek genişliyor ve yaklaşıyor ta ki... oh, kahretsin!

Beni içine çekerken çılgılık atıyorum ve içimdeki her şey parçalanıyor.

CHAPTER g

RL3IE

T Barbekünün ağız sulandıran aroması burun deliklerime çarpıyor ve beni tuhaf bir rüyadan uyandırıyor.

Bekle, hastanede neden barbekü var? Ve ben aylardır kusmak istemeden yenilebilir bir şeyin kokusunu alamazken kızarmış et neden bu kadar iştah açıcı kokuyor?

Tekrar kokluyorum, görsel uyarım mide bulantısını geri getirir diye gözlerimi açmaya cesaret edemiyorum.

Hala barbekü gibi kokuyor. Hala güzel kokuyor.

Ve başka bir şey daha var. Bana Kosta Rika'yı düşündüren topraksı, balçıklı bir koku. Üçüncü ve son lösemi hastalığımдан sonra ailem beni yağmur ormanları tatiline götürmüştü ve bu nefret etmediğim birkaç geziden biriydi çünkü bir kez olsun kendimi iyi hissediyordum. Uluyan maymunlar gördük ve bir sürü tropikal meyvenin tadına baktım.

Bu iyi bir anı, bu yüzden ıslak orman kokusu rahatsız edici değil, ama kesinlikle steril hastane odama ait değil. Yakınımdaki gırtlaktan gelen yabancı bir dilde konuşan erkek sesleri de öyle. Ayrıca ıslak ve üşüyorum, özellikle de sırtım ve çıplak ayaklarımın nemli zemine değdiği yerler.

Cidden, neler oluyor? Göz kapaklarımı küçük bir çatlak açıyorum.

Karanlık. Zifiri karanlık gibi.

Modern elektronik çağında elde edilmesi neredeyse imkansız olan türden bir karanlık.

Hastanede *asla göremeyeceğiniz* türden bir karanlık.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Sertçe. Söz konusu kalbin iflasın eşiğinde olduğu düşünüldüğünde, mümkün olması gerekenden çok daha sert.

Bu kadar mı? Öldüm mü ben?

Ölümden sonra karanlık, ıslak toprak ve barbekü böyle bir şey mi? Dur bir dakika.

Dikkatle başımı çeviriyorum, çevresel görüşümde bir şey hissediyorum.

Evet, sağ tarafımdaki ateşten kırmızı bir parıltı geliyor. Ve alevlere karşı siluet oluşturmuş, kocaman sırtları bana dönük oturan karanlık figürler.

Hayır. Hayatta olmaz.

Cehennem gerçek olsa bile -ki içimdeki geleceğin bilim insanı hala olmadığına inanıyor- öbür dünyada bu tür bir cezayı hak edecek hiçbir şey yapmadım. Bekle, ne diyorum ben? Ölümden sonraki hayata inanmıyorum. Bu sadece insanların eninde sonunda var olmayacakları gerçeğiyle yüzleşmek için uydurdukları rahatlatıcı bir efsane.

Eğer burası cehennem değilse, ben neredeyim? Ve ateşin etrafındaki figürler kim?

Kahretsin. Kaçırıldım mı?

Hayır, bu çok saçma. Kim ölmek üzere olan bir kızı kaçırmak ister ki? Tabii... oh, kahretsin. Tabii ki.

Öfkeyle ayağa kalktım. "Hey, sen! Aileme beni hemen eve götürmelerini söyle. Bu veda doğasına daldırma ya da her neyse, bunun için zamanım yok. Çalışmam gereken lanet olası sınavlarım var!"

Ateşin etrafındaki figürler -beşi de- sertleşiyor, sonra ayağa kalkıp bana dönüyorlar. Ateşin ışığı yüzlerini aydınlatıyor ve öfkem buharlaşıp yerini soğuk bir korku dalgasına bırakırken yutkunuyorum.

Ailemin bu adamları beni hastaneden almaları ve nalları dikmeden önce bana iyi bir hayat göstermeleri için tuttuğunu sanmıyorum.

Aslında erkek olduklarından hiç emin değilim.

Defans oyuncusu yapılarını ve giydikleri yılan derisi kıyafetleri görmezden gelsem bile, yüz hatları ne gerçek hayatta ne de televizyonda gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Göz çukurları komik derecede büyük ve ışıltılı, kırmızı renkli gözleri göz çukurlarının derinliklerinde duruyor; dar, eğimli alınlarının üzerinde kaşlarına dair hiçbir ipucu yok. Burunları yüzlerinin ortasında sadece iki burun deliğinden ibarettir ve çeneleri boyunlarının içine doğru çekilirken, orantısız genişlikteki elmacık kemikleri yana doğru çıkıktır. Ve ağızları-bekle, ağızları var mı?

İçlerinden biri burun deliklerinin altındaki yatay yarığı açıyor ve ortaya çıkan gırtlaktan gelen konuşmayı duyunca ağızları olduğunu anlıyorum. Köpekbalığı benzeri dişlerle dolu düz, dudaksız ağızlar.

Şimdi terliyorum. Koltuk altlarımda toplanan ve sırtımdan aşağı damlayan soğuk, nemli bir ter. Hayatım boyunca yanılmış mıyım? Gerçekten de cennet ve cehennemi de içeren bir öbür dünya var mı? Ve ben bir şekilde ikincisine mi düştüm... belki de inanmadığım için?

Dilimi kuru dudaklarımda gezdiriyor ve mantıklı düşünmeye çalışıyorum.

Benden önceki şeytani figürlerin aksine benim dudaklarım var ve kuruyorlar. Bu iyi bir şey. Ve koltuk altlarım terliyor. Bu daha da iyi. Öbür dünyada ter diye bir şey var mı ki? Her şey metafiziksel değil mi? Fiziksel hisleri yaşayamıyorsan cehennemde nasıl yanacaksın? Ateşin sizi kavurduğunu hissetmek için sinir uçlarınızın olması gerekir, değil mi? Öyleyse neden ter bezleri de olmasın?

Daha önce konuşan adam - iblis? - yine bir şeyler söylüyor. Sesi daha keskin, daha öfkeli. Bir emir. Yine de bana yönelik değil, çünkü diğer iblislerden biri bana doğru yönelerek buna karşılık veriyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve vücuduma adrenalin doluyor.

Belki de burası cehennem değildir. Belki de bu yaratıklar iblis değil, garip maskeler takmış futbolculardır. Ya da belki de dizüstü bilgisayarımın başında uyuyakalmışımdır ve bu gerçekten canlı bir kabustur.

Her neyse, öğrenmek için
beklemiyorum. Dönüyorum ve
koşuyorum.

Ya da en azından koşmaya çalışıyorum.

Tam iki adım atmıştım ki çıplak ayak parmaklarım bir köke takıldı ve ıslak zemine yüzüstü düştüm.

Açıktaki kalan derimin her santimini ısırarak batarken altımda tıslayan ve gümbürdeyen bir zemin.

"Ahhh!" Ayaklarıma sıçrayıp geri çekiliyorum, yanan kollarımı, yüzümü ve bacaklarımı çılgınca tokatlarken "yer" önümde yükseliyor ve korkunç dikey ağzını açıyor, içindeki damlayan yan dişler uzaktaki ateş ışığında parlıyor.

Oh Tanrım, oh Tanrım,
oh Tanrım.
Cehennemdeyim.

Kıllı, tüp benzeri yaratık -benim boyumda olmasaydı tırtıl derdim- tekrar tıslıyor ve beni yutacakmış gibi ağzını açarak üzerime atılıyor.

Bir çığlık daha attım ve tekrar koşmak için döndüm, ancak çelik bir duvara çarptım.

Ya da beynimin hâlâ işlevselliğini koruyan küçük bir kısmıyla fark ettiğim gibi, peşimden gelen iblisin göğsü. Yılan derisi kıyafetinin altında metal bir plaka takıyor olmalı çünkü göğsünden sertçe sekiyorum ve kıcımın üstüne düşüyorum.

Dev tırtılın ve batan tüylerinin hemen yanında.

Bir düzine bacağının üzerine düşüp bana doğru hamle yaparken çığlık atıp yüzümü kapatıyorum.

Dişlerinin beni ısırması yerine, bir vınlama sesi geliyor ve ardından kollarıma ve yüzüme soğuk, yapışkan bir sprey yayılıyor. Acı ve asidik tadı ağzıma sızarken öğürüyorum ve öksürerek tükürüyorum.

Kocaman, pençeli bir el beni ayağa kaldırırken ve sert bir avuç yüzümde acıyla gezinip balçığın çoğunu silerken hâlâ öksürüyor ve tükürüyorum... ki şimdi bunun tırtılın bağırsakları, kanı ya da içinde her ne varsa onun olduğunu fark ediyorum.

Kusma noktasına gelecek kadar iğrendiğimi söylemek büyük bir eksiklik olur.

Şeytani kurtarıcım beni diğer figürlerin hâlâ takıldığı ateşe doğru sürüklerken kuru kuru nefes alıyorum. Biz yaklaşırken yabancı dillerinde bir şeyler homurdanıyorlar ve o da bana bakmadan cevap veriyor. Bu iyi bir şey çünkü hâlâ bir böcek düşmanı kâbusundan fırlamış bir yaratık tarafından saldırıya uğradığım gerçeğini sindirmeye çalışıyorum.

Cidden, cehennemde miyim? O garip ışık çemberi bununla mı ilgiliydi?
-Yeraltı dünyasına açılan bir kapı mı?

Beni sürükleyen iblis beni önüne iterek tökezlememe ve neredeyse alevlerin içine düşmeme neden oluyor.

"Affedersiniz," diye tersliyorum ve kolumu onun tutuşuna karşı büküyorum. Herhangi bir direniş beklemiyor olmalıydı çünkü gerçekten de tutuşundan kurtuldum. Bir anlığına yani. Bir sonraki anda bileğimi kavırıyor, hırlıyor ve kolumu arkamdan öyle bir güçle büküyor ki çığlık atıp yere düşüyorum.

Dizler.

Pislik herif gülüyor - bir film kötü adamı gibi kıkırdıyor - ve arkadaşları da ona katılıyor.

Sonra bileğimi bıraktı ve bana ters vurdu.

Muhtemelen muazzam gücünün sadece bir kısmını kullanıyor ama kulaklarım çınlıyor ve ağzımda bakır tadı alıyorum.

Hiç ama hiç vurulmadım ve hayranı olduğumu söyleyemem.

Bununla birlikte, acıya karşı yüksek bir toleransım ve görünüşe göre sıfır sağduyum var. Tamamen içgüdülerimle hareket ederek bir avuç toprak ve köz topladım ve karışımı yüzüne fırlattım.

Şok içinde kükrüyor ve bu sefer yüzüme indirdiği misilleme darbesi daha az ölçülü. Beynimin kafatasımın içinde takırdadığını hissedebiliyorum ve sesler gidip geldikçe görüşüm kararıyor.

Görüşüm netleştğinde ve kulaklarımdaki çınlamanın en kötüsü durduğunda, küçük ve sert bir şeyle birlikte kan tükürüyorum. Dilimi üst ve alt dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, ta ki alt köpek dişlerimden birinin olması gereken yerdeki hassas, boşluklu yuvayı bulana kadar.

Diğer iblislerden biri bir emir verdi ve saldırganım serbest kaldı.

Ben.

Dört ayak üzerine düştüm, güçsüzce nefes almaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiştim. Eğer ben hala hastanedeysen, beyin sarsıntısı teşhisi konulacağından eminim. Hayır, onu geç. Eğer hala hastanede olsaydım, bunların hiçbirisi olmazdı.

Neden hala hastanede değilim? Ne haltlar dönüyor burada? Kabusların bu kadar ayrıntılı ya da uzun süreli olmaması gerekir ve etrafımı saran tüm tuhaflıklara rağmen kendimi gerçek bir cehennemde olduğuma inandıramıyorum. Ya da öldüğüme. Bazı şeylerin kokusunu, hissini ve tadını metafizik bir alemde olamayacak kadar keskin alıyorum. Ağzımdaki boş diş yuvasının ve yarılmış dudağımın sanki yaşıyormuşum gibi zonklamasından bahsetmiyorum bile.

Başka bir şeyler oluyor ama ne olduğunu anlamaya yakın bile değilim. Bunu yapana kadar, muhtemelen hayatta olduğumu varsayarak hareket etmeli ve kendimi öldürtmekten kaçınmalıyım. Bu yüzden, iblisler bir tartışma gibi görünen bir şeye başladıklarında, uysalca dört ayak üzerinde duruyorum ve kendime daha fazla dikkat çekmemek için elimden geleni yapıyorum. Sessizce onları inceliyor, yüzlerindeki kırmızımsı turuncu tonu ve derimsi dokuyu, yılan derisi kıyafetlerinin onları boyundan aşağıya nasıl örttüğünü ve ikinci bir deri gibi üzerlerine nasıl oturduğunu not ediyorum. Tabii... bu onların derisi değilse.

Daha yakından bakıyorum.

Evet, derimsi ama pürüzsüz yüz derileri boyunlarında vücutlarının geri kalanını kaplayan yılan benzeri pullara dönüşerek onlara yapışır.

Fesat bir merakla bellerinin altına gizlice bakıyorum.

Hah. Herhangi bir erkek ekipmanı göremiyorum, ancak her iblisin kasık bölgesinde orada *bir şey* olduğunu gösteren bir çıkıntı var. Bana daracak yılan derisi pantolon giydiklerini düşündüren de buydu. Alt vücutları tayt giyen erkek bale dansçılarıninkine benziyor, sadece çok daha iri ve kertenkelemsi.

Bekle bir saniye.

Bunlar gerçek *kertenkele insanlar* mı? Komplo teorisyenlerinin Dünya'yı gizlice yönettiklerine inandırdıkları mı?

Zihnim başka, daha mantıklı bir sıçrama yapıyor. *Uzaylılar* tarafından mı kaçırıldım?

Vay anasını. Bunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum. Uzaylılar en azından teorik olarak mümkün. İnsansı uzaylılar, hatta kertenkele benzeri insansı uzaylılar bile çok ama çok olasılık dışıdır, ancak var olma olasılıkları iblislerden daha yüksektir.

Yani... uzaylılar tarafından mı kaçırıldım? Deneyler için falan mı?

Karşı argüman: Ben bir gemide değilim -en azından öyle olduğumu sanmıyorum- ve mağara adamları gibi ateşin etrafında toplanan bu kertenkele adamlar kimsenin uzaylı bilim adamı fikrine benzemiyor.

Argüman için: Zonklayan yüzüm ve yanan derim bir yana, kendimi iyi hissediyorum. Koştum, dövüştüm, linebacker büyüklüğünde bir iblis tarafından vuruldum ve dev bir tırtıl tarafından sokuldum, yine de kalbim pes etmiyor. Güçlü ve istikrarlı bir şekilde pompalıyor.

-Çok endişeli de olsam, baş dönmesi, halsizlik, mide bulantısı, kas spazmları ya da çeşitli organlarımın iflas etmesiyle birlikte gelen diğer eğlenceli hisleri hissetmiyorum. Sanki iyileşmişim ya da bana yeni bir beden verilmiş gibi.

Lanet olsun. Olabilir mi?

Hızlıca kendimi tarıyorum. Ayna olmadığı için yüzümü göremiyorum, ama ellerim -küçük ve sıska- bana aynı görünüyor ve topuzlu dizlerimin görebildiğim kısmı da tanıdık. Oh, ve hala tipik bir hastane önlüğü yerine hastanelerde giymekte ısrar ettiğim pijama şortu ve tişörtün içindeyim.

Bedenimi değiştirip aynı kıyafetleri giydirmekle uğraşmazlar, değil mi? Keşke saçlarımı görebilseydim de hâlâ aynı çilek sarısı tonunda olup olmadığını kontrol edebilseydim ama yeterince uzun değil.

Kemoterapiden beri, her ihtimale karşı saçlarımı kısa kestiriyorum.

Tanıdık pençeli bir el üst kolumu kavırıyor ve bir kez daha düşüncelerimi kabaca kesiyor. Bana vuran kertenkele adam beni ayağa kaldırırken mücadele etme dürtümle savaşıyorum. Bu kazanabileceğim bir savaş değil. Başımın üst kısmı göğsünün ortasını zar zor geçiyor ve o boyuna uygun bir cüsseye sahip.

En azından "erkek" olduğunu varsayıyorum. Belirgin bir erkek ekipmanı olmadığına göre "kadın" da olabilir. Ben yine de "erkek" diyorum, sırf bir kilometre genişliğindeki omuzları ve aşağılık davranışları yüzünden. Beni ateşe yaklaştırıyor ve elime bir parça kömürleşmiş et tutuşturmadan önce beni oturmaya zorluyor.

"Bvcherru," diye bağılıyor, gözlerini bana dikerek. Hah. Eti yememi mi istiyor?

Elini yüzüne götürüyor ve boş avucunun üstündeki havayı ısırmak için köpekbalığına benzeyen ağızını açıyor.

Evet, tamam. Bu kesinlikle yemek için bir emir.

İtaat etmemeyi tartışıyorum - bu etin ne olduğunu kim bilebilir ki? - ama garip bir şekilde açım ve muhtemelen dünyalıları kaçırın insansı uzaylılar bizi ne ile besleyeceklerini biliyor olmalılar. Eğer birini zehirleyecekseniz, onu dönen ışıklı bir portaldan geçirmenin bir anlamı yok, değil mi?

Siktir et. Zaten birkaç gün içinde ölmem gerekiyordu. Ya da ölmem gerekiyordu.

Her neyse. Elimdeki kömürleşmiş eti ısırdım.

Kutsal guacamole. şimdiye kadarki en sulu, en yumuşak tavuk gibi. Üzerinde tuz ya da baharat yok ama yine de acayip güzel ve ben normalde tavuk sevmem bile.

"Biraz daha alabilir miyim?" Kertenkele adama bakıp yemek yeme hareketini taklit ederek soruyorum.

Elime bir parça daha belki tavuk sıkıştırıyor.

Tamam, onun kutsallığı hakkındaki fikrimi değiştirmeye başlıyorum. Ta ki dilim boş diş yuvama düşene ve çürük çenem ben çiğnedikçe daha da zonklamaya başlayana kadar. Evet, hayır. Sonuna kadar a-delik.

Doyana kadar yiyorum ve sonra gökyüzünün -en azından gökyüzü olduğunu ve uzaylı bir gemideki süper yüksek bir tavan olmadığını varsayıyorum- aydınlanmaya başladığını fark ediyorum. Gözlerimi kısarak etrafımda seçebildiğim ağaç benzeri şekillere bakıyorum.

Burnum yalan söylemedi. Bir çeşit ormandayım. Ama daha önce bulunduğum hiçbir ormana benzemiyor. Turuncu ve pembe ışınlar yukarıdaki karanlığın içinden geçip onu sıcak bir parıltıyla boyarken, devasa ağaçlarla çevrili oldukça büyük bir açıklıkta olduğumuzu görüyorum. Siyah gövdeleri ortalama bir müstakil evden daha geniş görünüyor ve kanopileri o kadar yüksek ki parlayan gökyüzünde kayboluyor gibi görünüyorlar. Çeşitli boylardaki yemyeşil ve kırmızı eğrelti otları, mor, kırmızı ve pembe çizgili palmiye yapraklarıyla karışık olarak etraflarındaki zeminde kümeleniyor. Birkaç yerde, parlak kırmızı bitkiler, dokunaç benzeri tüplerden oluşan altı fit uzunluğunda kümeler halinde yerden filizlenir.

Yakından incelendiğinde, içinden kan pompalanan arterler gibi ritmik olarak genişleyip daralan tüpler.

Toto, içinde artık Kansas'ta olmadığımıza dair bir his var. Ya da Cleveland'da.

Ya da dünyanın herhangi bir yerinde.

Tamam, evet, şimdi başım dönüyor. Muhtemelen hiperventilasyon yaptığım içindir. Hızlı, sık nefesler çekerek bakışlarımı yere indiriyorum - tam bu s ı r a d a fare büyüklüğünde bir örümcek-karınca şeyin rahatça elime doğru yürüdüğünü görüyorum. Çılgılık atıyorum ve elimi havada sallayarak onu silkeliyorum. Sonra aynısından daha fazla görüyorum Etrafımdaki dev böcekler.

Kertenkelemsi tutsaklarımın dikkatini çekmemeye çalışmam gerektiğini hatırlamadan önce ayağa kalktım.

Neyse ki, örümcek-karıncaların üzerime sürünmesini önlemek için nafile bir çabayla bir ayağımdan diğerine zıplarken piçler sadece kıkırdıyor. Her tarafımdalar, bu yüzden kolay bir iş değil. Ateşe yaklaşıyorum ve bu işe yarıyor gibi görünüyor. Böcekler sıcak közlerden saygılı bir mesafede duruyorlar ve bir dakika sonra, sürü başka birini korkutmak için neşeli yollarında sürünerek ilerliyor.

Rahatlamış bir nefes alıyorum ve etrafta zıplamayı bırakıyorum. Kalbim hâlâ hızlı atıyor ve adrenalinden dolayı titriyorum ama güvendeyim. En azından şimdilik. Yine de yere bakmaktan kendimi alamıyorum ve bakışlarım ayaklarıma takılıyor.

Beklendiği gibi kirliler. Ama aynı zamanda inceler, tıpkı ellerim gibi. Göz kırıyorum.

Evet, ayaklarımda ya da bileklerimde şişlik yok. Eğilip bacaklarıma dokunuyorum.

Onlar bana ait. Kalbim iflas etmeden önceki şekillerini hatırlıyorum. Ama şişlik yok ve daha da önemlisi sol baldırımıda melanom ameliyatımdan kalma bir yara izi yok.

Yara izi basitçe yok oldu.

Kertenkele adamlara bakmak için doğruldum. Bunu onlar mı yaptı?

Vücudumdaki eski yaralara kadar beni iyileştirdiler mi?

Yapmış olmalılar. Tek açıklaması bu. Ama nasıl? Ve daha da önemlisi, neden? Neden beni buraya getirip iyileştirdiler?

Benden ne istiyorlar?

Baktığımı fark ettiler ve beni besleyen kişi gırtlak diliyle bir şeyler söyledi. Arkadaşları kıkırdıyor, kahkahalar atıyor, sanırım benim yüzümden.

Bu kadar yeter. Bu kadar yeter.

"Bu kadar komik olan ne?" Ellerimi kalçalarıma koyarak soruyorum. "Sen kimsin, nesen ve ben hangi cehennemdeyim?"

Daha çok kahkaha atıyorlar.

Kızgınlığım artıyor. Burada uyandığımdan beri sokuldum, vuruldum, dev örümcek-karıncalar tarafından saldırıya uğradım ve şimdi bana gülüyorlar mı? Kabul ediyorum, çamurlu kıyafetlerim ve çıplak ayaklarımla muhtemelen komik görünüyorum ama yine de başka bir canlıya biraz saygı gösterin.

Hepsine pis bir bakış attım. "Hepinizin canı cehenneme. Geçidi açın ve eve gitmeme izin verin. Şimdi."

Gülmeye devam ettiler. Sonra ilk konuşan, beni yakalayan kertenkele adama emir veren kişi yanıma geliyor. Dudaksız köpekbalığı ağzı hareket ediyor, ama onun dili yerine gırtlaktan çıkan, ağır aksanlı bir İngilizce çıkıyor.

"Kapa çenenı, insan. Artık Zerra'dasın. Köle seni."

Çenem gevşek bir şekilde ona bakarken pençeli elini uzatıyor ve beni dizlerimin üzerine çökmeye zorluyor.

BÖLÜM 3

ARUAK

T fısıltıları havada süzülüyor, ben Büyük Su Salonu'nda yürürken etrafımı saran baskıcı sessizlik balonunun içinden geçip gidiyor. Saray.

Onları duyamayacağımı sanıyorlar. Diğer mahallelerde güvende olduklarını sanıyorlar. İşitme duyumu keskinleştirmek için kulaklarımı modifiye ettiğimi bilmiyorlar, tıpkı gücümü artırmak için kaslarımı, kemiklerimi ve tendonlarımı modifiye ettiğim gibi. Ayrıca görüşümü iyileştirmek için gözlerimi de geliştirdim ve katı maddelerin içini görebilmemi sağladım. Bu yüzden onları sarayın çeşitli odalarında koşuştururken, küçük gruplar halinde toplanıp Korkunç Olan, hiç doğmamış olmasını diledikleri Alit prensi hakkında korkuyla fısıldaşırken görüyorum.

Gücü kontrol altına alınamayacak kadar büyümeden önce öldürülmesi gereken Alit prensi.

Büyük Salon'un sonundaki şelaleye ulaştığımda, düşen su tabakalarını zihnimle ayırıyorum ve Gökyüzü Köprüsü'ne bağlanan çıkıntıya çıkıyorum. Üzerine yürüyorum ve orta kavşaktaki platforma yöneliyorum. Burası güneşin doğuşunu izlemek ve krallığımı seyretmek için en sevdiğim yer.

Bu sabah özellikle güzel, hava serin ve hoş kokulu, köprü ipleri gecenin çiyinden nemli. Gün ortası rüzgârları yakında gelecek ama şimdilik hava durgun ve sakin, karanlık gökyüzü turuncu ve pembe tonlarıyla parlamaya başlıyor. Dışarıdaki tek ses kuşların şarkıları.

Küçük kanatlı ejderhalar ve şelalenin gürültüsü... Kulaklarımı zorlarsam sarayın içinde olup bitenleri, bitmek bilmeyen fısıltıları, entrikaları duyabiliyorum.

O sarayda beni hayatta tuttuğu için pişman olan pek çok kişi var. Bazıları hatalarını telafi etmek istiyor.

İç çekiyorum ve platformu çevreleyen kalın dokuma halata yaslanıyorum. Çocukken bu ipe asılmaya bayılırdım; ayaklarım kenarda sallanır, güvenlik ve tehlike arasında, köprünün sıkıcı dengesi ile altındaki ölümcül ağaç yüksekliği düşüşü arasında bir ileri bir geri sallanırdım.

Hiç düşmedim ama düşebilirdim.

Belki de düşmeliydim.

Tüm krallık sevinirdi.

Uzaktan gelen bir ejderha çığlığı kulaklarıma ulaşıyor ve beni hastalıklı ruh halimden çekip çıkarıyor. Dişlerimi sıkıyorum ve ipten geri çekiliyorum. Bu son zamanlarda daha sık olmaya başladı - düşüncelerimin rastgele kararması, içimde büyüyen uyuşukluk. Birkaç mevsimdir hiçbir şey bana neşe getirmiyor ve biliyorum ki eninde sonunda bu hissizlik her şey önemini yitirene kadar yayılacak.

Gökyüzü daha da aydınlanıyor ve derin bir nefes alarak temiz sabah havasını ciğerlerime çekiyorum.

Ne ejderhası?

Kafam karıştı, bir nefes daha aldım.

Havada bir şey var. Neredeyse tatlı bir şey. Ama bu bir koku değil. Daha çok bir titreşim gibi.

Tekrar nefes
alıyorum. Ne
oldu?

Tam olarak belirleyemiyorum ama tatlı titreşim şimdi daha güçlü. Tüm vücudumla hissedebiliyorum. Ağaçların köklerini çekiştiren doğu fırtınaları kadar güçlü, ancak etrafımdaki hiçbir şey hareket etmiyor.

Tüm hareket içimde, içimde.

İçimden titreşiyorum. O kadar
hızlı titriyorum ki yanıyorum.

Hayır, sadece sıcak değil. Vücudumdaki her parça yanıyor.

Önümdeki ipi kavırıyorum, görüşümün kenarları aynı anda hem kararıyor hem de genişliyor. Bu his gerçeküstü, her şeyi tüketiyor. Buradayım ama başka bir yerdeyim. Parçalanıyorum ama bir bütün haline geliyorum. Kavurucu titreşim genişliyor, beni dolduruyor, sağır ediyor, kör ediyor, tüm duyularımı ele geçiriyor ve söndüğünde, ben farklıyım.

Ben... artık boş değilim.

Sanki damarlarımda şimşek çakmış gibi her yerim
karıncalanıyor. Hayır.

Olamaz.

Eşimi bulmuş olamam. O
ölmüş.

Bana öyle söylediler ve ben de onu aradığımda bunun gerçek olduğunu
anladım. Bu dünyada hiçbir yerde bulunamıyordum, bağlantımız kopmuş, yok
olmuştu.

Ama parşömenlerin dediği gibi, ruh yalan söylemez ve benimki onunkini
yeni tanıdı.

O burada, yakınlarda bir yerde. Varlığının çekimini hissedebiliyorum.
Sanki bir ejderhanın pençesi göğsümün derinliklerine saplanmış gibi, ama acı
yerine bir sızı var, eşit derecede tatlı ve korkunç, her şeye nüfuz eden enfes
bir özlem.

Bedenimin hareket ettiğinin, ayaklarımın beni sarayın girişini koruyan su
duvarına götürdüğünün farkında değilim ama bir şekilde oradayım. Su
parçacıkları önümde çözülüyor ve şelaleden geçip Büyük Salon'a doğru adım
atıyorum.

"Gaia!" Bağırışım sarayın duvarlarını sarsıyor, bir daire çizerek kalın
ahşap ve taş katmanlarının arasından kız kardeşimi arıyorum. "Gaia!"

Kız kardeşim beni duyuyor mu, yoksa biri ona onu aradığımı mı söylüyor
bilmiyorum ama önümde mor ışıklardan oluşan bir girdap belirliyor. Regally,

Portaldan dışarı adım atıyor ve sabırsız bir hareketle koyu renk örgüsünü omzunun üzerinden atıyor.

"Evet, kardeşim?" diye soruyor. "Nasıl yardımcı olabilirim?" İnce elini tutuyorum. "Benimle gel. Şimdi."

Elbette bunun pek faydası olmayacak. Dedikodular zaten doğu rüzgârlarında köz gibi uçuşuyor ama şimdilik en azından bir gizlilik görüntüsünü korumam gerekiyor. Bu amaçla, onu odama götürüyorum ve kalkanları etkinleştirmeden önce girişi arkamızdan mühürlüyorum.

Gaia'ya döndüğümde ayağını yere vuruyor ve sinirli görünüyordu. "Eee?"

"Benim için birini bulmanı istiyorum." Bana göz kırptı. "Kim?"

"Bir kadın. Onu hissedebiliyorum ama nerede olduğunu bilmiyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Hangi kadın? Ve onu hissetmekle neyi kastediyorsun?" Taş suratla ona bakıyorum.

Nefes nefese kaldı. "Hayır! Aruan, bu imkansız."

"Öyle mi?" Uzanıp elini tutuyorum. "İşte, hisset."

Zihnindeki hisleri ona aktarırken gözleri kocaman açılıyor. Tekrar nefesi kesiliyor ve elini çekiyor, sonra bana bakarken avucuyla ağzını kapatıyor, yüzünde şok ve korku inançsızlıkla savaşıyor.

"Aruan... Bu-" Bir adım geri çekilir. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Hiçbir şey söyleme. Sadece onu bulmama yardım et."

"I..." Bakışları kapalı girişe yöneliyor ve ben ne düşündüğünü biliyorum.

Bu kendine saklayamayacağı kadar büyük bir mesele. Bu sadece beni değil, tüm kraliyet ailesini etkiliyor. Aslında tüm krallığı. Hatta belki de tüm Zerra'yı.

Ne yazık ki bu umurumda bile değil.

"Babam ve annem bunu bilmemeli," diyorum ona açıkça. "Sen ve ben hariç hiç kimse, o sağ salim kollarıma gelene kadar bilmeyecek. Nedenini anlıyorsun, değil mi?"

Gaia ağzını açıyor ama hiçbir şey söylemeden kapatıyor. İsteksizce başını sallıyor ama bakışları tekrar girişe yönelmeden önce değil.

Bir kez daha, onun düşüncelerini hissediyorum.

Dışarı çıkmaya çalışmalı ve ailenin geri kalanını uyarmalı mı? Yoksa öfkemi riske atmamak için oyuna devam mı etmeli?

"İkincisi," diyorum bakışları yüzüme döndüğünde. "Aptal olma. Buradan çıkamazsın ve onu buraya getirene kadar gitmene izin vermeyeceğim."

Yüzü kızarıyor. "Kian-"

"Sadece dediğimi yap."

Öyle ya da böyle hiçbir şeyi kabul etmiyorum. Eğer güçlü kardeşimizin beni zihin okuma konusunda eğittiğini düşünüyorsa, bu sadece benim yararına olabilir.

Kız kardeşim uzun bir süre bana bakıyor, sonra yenilmiş bir şekilde başını sallıyor. "Nereden başlamam gerektiği konusunda bir fikrin var mı?"

"Tek bildiğim onun yakınlarda olduğu." İçimdeki ejderhanın pençesinin gücünü analiz ediyorum. "Belki yerel bir portal mesafesi kadar uzakta."

Evet, bu doğru geliyor. Eşim ona yürüyerek ulaşabileceğim kadar yakın değil ama daha gelişmiş bir portal çalışması gerektirecek kadar da uzak değil.

"Ama Lona'nın herhangi bir yerinde olabilir," diye itiraz ediyor Gaia. "Onu bulmam sonsuza dek sürer."

Dişlerimi göstererek mizahsız bir gülümseme takınıyorum. "O zaman işe koyulsam iyi olur."

Gaia iç çeker ve bacak bacak üstüne atarak yere çöker. "İyi. Ama bunun için bana borçlu olacaksın."

"Alacağımı biliyorum." Ve alacak, hiç şüphem yok. "Şimdi bunu gerçekleştir."

Gözlerini kapatıyor ve işe koyuluyor, şehir merkezinin ortasına küçük bir deneme portalı açıyor - eşimi barındırma ihtimalinin en yüksek olduğunu düşündüğü yer. İçimdeki çekimin güçlendiğini hissetmiyorum ve bunu ona söylüyorum. O portalı kapatıyor ve bir tane daha açıyor, bu seferki güney tarafına

nehir kıyısında. Sonra ormanda rastgele bir açıklıkta bir tane daha. Yüzlerce portal açılıp kapanana ve yüzünden ter damlayana kadar bu böyle devam eder.

İki düzine arama daha yaptıktan sonra "Kısa bir ara verebilirsiniz," diyorum. "Sonra devam ederiz."

Ne kadar sabırsız olsam da, kardeşimin çöküşün eşiğinde olduğunu görebiliyorum ve bu kimsenin yararına olmayacak. Ben, kraliyet ailesinin geri kalanı gibi, bir ya da iki portal oluşturabilirim, ancak Gaia kardeşlerim arasında bunu tekrar tekrar ve sistematik olarak yapabilen, zihniyle mesafeyi tekrar tekrar bükebilen tek kişi.

Annemiz daha da fazlasını yapabilir ama bu konuda ondan yardım istemiyorum.

"Suya ihtiyacım var," diyor Gaia, çatlamış dudaklarını yalayarak. "Aşağı inmeye ne dersin?"

"Ben sana getiririm, merak etme."

Yakındaki bir masadan boş bir taş kase alıyorum ve zihinsel olarak havadaki su bileşenlerine uzanıyorum. Zahmetsiz bir hassasiyetle gaz partiküllerini birleştirip hareketlerini yavaşlatarak ortaya çıkan buharın sıvıya dönüşmesine ve kasenin içinde toplanmasına izin veriyorum.

Yeni oluşan suyu ona uzatırken kız kardeşim irkilmemeye çalışıyor. Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. Özellikle olağanüstü bir şey yapmadım -biz kraliyet ailesinden birkaç kişi su numarasını yapabiliyor- ama bu ona daha fazlasını yapabileceğimi hatırlatıyor. Çok, çok daha fazlasını.

Odamdan kaçmak için daha fazla girişimde bulunmaktan vazgeçen Gaia, suyu sessizce içiyor ve beni tamamlayacak tek kadını bulmaya kararlı bir şekilde her birini kontrol ederken portal üstüne portal açarak işine devam ediyor.

Bana öldüğünü söyledikleri kadın.

Dünyamızın yok olmasına neden olacağından korktukları kişi.

BÖLÜM 4

RL3IE

I Kan tükürmekle meşgulüm ve bu yüzden dikkatim dağılmışken çıkıntı yapan mor bir köke takılıyorum; bu kök beni hemen sokuyor ve irkilerek kenara sıçramama neden oluyor. Bu hareketi tutsaklarım başka bir kaçış olarak yorumluyor.

ve beni hemen yüzüme sert bir darbe indirerek ödüllendirdiler.

"Kaçmaya çalışmıyordum. O köktü," diye itiraz ediyorum kulaklarımın çınlaması durduğunda, ama umurlarında değil.

Ki bu şaşırtıcı değil.

Ne de olsa köle olmak için buradayım.

Bu düşünceyle boğazımda ekşi safra yükseliyor ve dilimi kaplayan kanın bakır tınısıyla karışıyor. Bu özel tökezleme bir kaçış girişimi olmasa da, önceki üç "tökezleme" öyleydi ve üçüncü girişim bir dışın daha kaybedilmesiyle sonuçlandı. Kaburgalarımın biri de çatlamış olabilir. Beni tekmelediklerinden beri nefes almak ve konuşmak acı veriyor.

Liderleri, benimle konuşan kişi, durumumu bildirdikten sonra pek bir şey söylemedi ama tahminimce beni satılmak üzere bir yere götürüyorlar. Beni esir alanların bana pek faydası olmadığı için tek mantıklı sonuç bu. En azından öyle görünüyor çünkü şu ana kadar yaptıkları tek şey beni ormanda sürüklemek oldu - darbeler yüzünden zonklayan başım ve midem yüzünden harikalarını bile tam olarak anlayamıyorum

Ya daha önce yediğim "tavuk" yüzünden ya da tüm bu "sen kölesin" işi yüzünden çalkalanıyor.

Gezegenler arası yolculukta ustalaşmış ne tür bir gelişmiş uygarlığın köleleri olur ki?

Etrafımda gelişmiş bir medeniyetin izlerini gördüğümde değil. Şimdiye kadar, orman ve daha fazla orman, çok sayıda korkunç ve gülünç derecede büyük böcekler vardı. Dev tırtıl ve örümcek-karıncalara ek olarak, bu yürüyüşte küçük bir otobüs uzunluğunda birkaç kırkayak, kartallardan daha büyük kanat açıklığına sahip yusufçuklar ve yumruğum büyüklüğünde çok sayıda sivrisinekle karşılaştık. Ne bu böceklerin büyüklüğünü ne de Dünya'daki böceklerle olan benzerliklerini anlayabiliyorum ama kertenkele tutsaklarıma yönelttiğim tüm sorular cevapsız kaldı.

Tek bildiğim Zerra'dayım, köleyim ve beni bir yere götürüyorlar.

Umut verici bir başlangıç olmadığı kesin.

Tüm bunlarla ilgili en şaşırtıcı şey, kertenkele adamlardan en az birinin İngilizce konuşuyor olması. Nasıl? Nereden öğrenmiş olabilir? Zerralılar -ya da onlara her ne deniyorsa- köleleri olmaları için sık sık Dünya'dan insan çalarlar mı? Eğer öyleyse, ne amaçla? Bedava iş gücü? Haşere kontrolü?

İkincisine ihtiyaç duydukları açıktır, ancak rastgele ölen bir kızın dev bir böcek imha uzmanı olması pek olası değildir.

Düşüncelerimde ve daha fazla batan köklere ya da korkunç böceklerle basmama çabalarımda o kadar kaybolmuşum ki, ancak rüzgar hızlandığında yerden başımı kaldırıyorum. İşte o zaman ormanın en yoğun kısmından çıktığımızı ve büyük bir su kütlesinin önündeki siyah kum şeridinin üzerinde durduğumuzu fark ediyorum. Bir nehir mi? Göl mü? Emin değilim ama o kadar geniş ki karşımızdaki kıyıyı zar zor görebiliyorum ve iki yanımızda nerede bittiğini anlayamıyorum. Rüzgâr daha da şiddetlenerek tenime siyah kum taneleri yağıdırıyor ve gözlerimi korumak için gözlerimi kısıyorum. Süper yüksek ağaçların gölgesi olmadan burası çok daha aydınlık ve yukarıdaki gökyüzüne baktığımda

mavi, Dünya'da alışık olduğum gibi. Bu da mantıklı - buradaki havayı soluyorum, bu yüzden Zerra'nın Dünya benzeri bir atmosferi olmalı.

Düşündüm de, Zerra da kabaca Dünya büyüklüğünde ve benzer bir bileşime sahip olmalı çünkü ne Ay'daki bir astronot gibi zıplıyorum ne de daha büyük veya daha yoğun bir gezegende hissedeceğim gibi beş yüz kilo ağırlığındaymışım gibi hissediyorum.

Genel olarak burası, tüm olağandışı bitki örtüsü ve faunasıyla bile şüpheli bir şekilde Dünya'ya benziyor.

Bunun ya da şu ana kadar başıma gelenlerin hiçbir açıklaması yok, bu yüzden tahminde bulunmaya bile çalışmıyorum. Bunun yerine, beni esir alanlara gizlice bakıyorum.

Hızla şiddetlenen rüzgârın dalgalarıyla köpüren suya bakıyorlar. Çok geçmeden neye baktıklarını fark ediyorum.

Bir tekne. Ya da alçak kenarları ve dikdörtgen şekline bakılırsa belki de bir mavna. Her neyse, büyük ve dalgaların etkisiyle hızla bize doğru geliyor.

Üzerinde daha fazla kertenkele insan var, en azından birkaç düzine. Ve ayrıca... insanlar?

Heyecandan neredeyse zıplayacaktım - ta ki duruşlarını görene kadar.

Kamburlaşmış ve yenilmiş bu insanlar, büyük olasılıkla oldukları gibi görünüyorlar.

Köleler.

Midem bulanıyor ve yine safra tadı alıyorum.

Bunun olduğuna inanamıyorum. Hepsine, ama özellikle bu kısma. Nasıl oluyor da farklı bir gezegene seyahat ediyorum ve burası bu kadar barbar olabiliyor? Yani, uzaylıları gezegeninize getirmenin bir yolunu buluyorsunuz ve bu fırsatı başka bir uygarlığın kültürünü ve teknolojisini öğrenmek için kullanmak yerine onları köle yapmaya mı karar veriyorsunuz? Bu nasıl bir mantık? Doğru, Avrupalılar da Afrika ve Amerika'da aynı şeyi yaptılar ama biz bunu aştık. Neden bu kertenkele insanlar değil?

Her neyse. Mavnadaki o insanlar gibi olmayacağım. Kaçacağım ve ormanda şansımı deneyeceğim, dev böcekler ve hepsi. Sadece dikkat dağıtacak bir yol bulmalıyım.

Pençeli bir el omzumu kavlıyor ve beni ileri, suya doğru itiyor. Şaşkınlıkla tökezliyorum ve başka bir darbe bekleyerek siniyorum. Ama gelmedi. Bunun yerine, mavna yanaştığında, omzumdaki el beni dizlerimin üzerine çökmeye zorluyor ve beni esir alanların yeni gelenlere bir şeyler anlattığını duyuyorum.

Muhtemelen özelliklerimi ve fiyatımı listeliyorum.

Dişlerimi sıkarak yeni gelenlere bakıyorum. Kertenkele insanları arasında cinsiyet diye bir şey yok mu yoksa karşımdaki yaratıkların hepsi erkek mi bilmiyorum ama daha fazla defans oyuncusu yapısı ve pullarla kaplı kasık çıkıntıları görüyorum. Etrafımda en az bir düzine yeni kertenkele var ve içlerinden ikisi beni esir alanlarla gırtlak dilleriyle konuşmaya başlıyor. İleri geri kısa cümleler kurmaları bana bir bit pazarındaki pazarlığı hatırlatıyor - ki muhtemelen tam olarak olan şey de bu.

Siktir et onları. Onlar benim için pazarlık yaparken burada uysalca beklemeyeceğim.

Beni esir alan kişi el kol hareketleri yaparak meramını anlatmaya çalışırken omzumdaki el çekiliyor ve kertenkele sandıkları denizinde bir açıklık görüyorum - suya doğru açılan bir açıklık. Bu benim şansım. Nasıl yüzüleceğini biliyorum, bu yüzden dört ayak üzerine düşüyorum ve hızlıca açıklığa doğru sürünüyorum, onların konuşmalarıyla hareketimi fark edemeyecek kadar dikkatlerinin dağılmış olduğuna güveniyorum.

Bir dakika kadar işe yaradı. Tam dalgalara dalmak üzereyken tekrar yakalanıp sudan uzaklaştırılıyorum ve sırt üstü fırlatılıyorum. Kum düşüşün şiddetini azaltıyor ama nefesim hala kesilmiş durumda ve kendime geldiğimde kaburgalarım yediğim bir tekme daha hırıltılı nefes almamı sağlıyor. Kendimi korumak için cenin pozisyonuna geçiyorum ama kaba, pullu bir el beni gömleğimin arkasından tutup yukarı çekiyor.

Hâlâ hırıltılıyım, beni yakalayana saldırıyorum. Yüzüme neredeyse beni bayıltacak bir darbe indirerek karşılık veriyor. Sersemlemiş beynim

Tekrar çevrimiçi olduğumda, yeni gelen üç kertenkele beni yerimde tutarken, dördüncüsü beni getiren grubun liderine bir şeyler bağıyor. O da hırıltılı bir kelimeyle karşılık veriyor ve ardından elini sallayarak diğerlerini gülmekten kırıp geçiriyor.

Şerefsizler. Bu hiç komik değil.

Aldığım darbeden dolayı görüşüm hâlâ bulanık, ama sersemlemiş bir şekilde başımı çevirip bakışlarım teknedeki insanlara takıldığında, yüzlerinde acıma ifadesi görüyorum.

Korkaklar. Onlardan en az bir düzine var. Eğer savaşa katılırlarsa, bahse girerim-

Gömleğimin önünden şiddetli bir çekiş onu ikiye ayırıyor ve beni, benim ve diğer insanların dev tırtıllara yem etmeden önce tüm bu canavarları boğduğumuz kana susamış bir fanteziden çekip çıkarıyor. Bağıyorum, tüm gücümle mücadele ediyorum ama beni tutan pençeli eller çok güçlü. Ayrıca beni yakalayanlar kesinlikle erkek, ya da en azından önümdeki öyle, çünkü kasıklarındaki şişkinliği örten pullu deri yarıyor ve dev, vida şeklinde bir yılan dilini andıran kırmızı, kızgın görünümlü bir organı ortaya çıkarıyor, iki sivri kafa bir ayak uzunluğundaki gövdenin ortasından dallanıyor. Her bir kafadan yeşilimsi sarı bir sıvı damlıyor. Kertenkele öncesi döl mü?

Bu düşünceyle ağzımın içinde biraz kusuyorum ama yılan dilli canavar bana doğru ilerlerken, sahibi şortumu yırtarken dehşet içinde donup kalıyorum.

Bunu kastetmiş olamaz.

Kahretsin, bunu kastetmiş.

Tamamen farklı iki tür olduğumuz gerçeğini göz ardı ederek, görünüşe göre bana tecavüz etmeye karar verdi.

Kanlı bir çığlık atıp geriye doğru tekmeliyorum ve beni yakalayanların ellerinden geldiğince sert bir şekilde çırpınıyorum. Çıplak topuğum sert ama sümüksü bir şeye temas ediyor ve beni tutan kertenkeleleri fark ettiğimde neredeyse tekrar kusuyorum.

kendi kasık yılan dillerini çıkardılar. Tekmelediğim daha tiz bir sesle bir şeyler çığlık atıyor ve arkadaşlarından biri yüzüme tekrar vuruyor.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Beni bıraktıklarında yere yığıldım, bilincim yerinde değildi ve kendi kanımla öğürüyordum. O kadar sersemlemiştim ki, kaba eller kıyafetlerimin yırtık kalıntılarını çekip çıkarırken, beni kumda cırılçıplak diz çökmüş, şeytani uzaylılar ve onların kabus gibi sikleriyle çevrili halde bırakırken mücadele bile edemiyordum.

İşte bu, belli belirsiz fark ediyorum. İşte böyle öleceğim - ailem bir köşede yas tutarken rahat bir bakımevinde değil. Ameliyathanede deneysel bir prosedür sırasında bile değil. Hayır, kader bana asla bu kadar nazik davranmaz.

Ölümüm uzak bir gezegendeki insanlık dışı tecavüzcülerin pençeli ellerinde ve yılan dilli penislerinde gerçekleşecek.

Köpekbalıklarının ağızları ayrıldı, bana uzandılar ve ben son bir umutsuz çığlık attım.

Ve sonra... çığlık atmaya başlarlar.

Parçalanıyorlarmış gibi çığlık atıyorlar.

Hayır, parçalanmıyorlar.

Çözüldü.

Sersemlemiş bir halde, kertenkele tutsaklarımın pullu ayaklarından başlayarak sadece dehşete düşmüş yüzleri kalana kadar yapışkan bir maddeye dönüşerek kelimenin tam anlamıyla eriyişini izliyorum ve sonra onlar da çözülüyor.

Bir saniye sonra yapışkan madde kuma karışıyor ve sanki hiç var olmamışlar gibi oluyor.

Dehşete kapılmış bir halde, parlak güneş ışığına ve sert rüzgara karşı gözlerimi kısarak yukarı bakıyorum ve havada, suyun hemen kenarında, mor ışıklardan oluşan bir daire görüyorum.

Siluetinde bir adam var.

Bir insan.

Ya da... belki insandan daha fazlası.

Kollarımdaki ince tüyler diken diken

oluyor. Uzaktan bile gücünü hissediyorum.

Havada karanlık bir uğultu, tehlikeyi haber veren içgüdüsel bir titreşim.

Bu, yüksek voltajlı bir telin yanında durmak gibidir, ancak sizi içindeki ölümcül akımdan koruyacak hiçbir şey yoktur.

Hareket ediyor, bana doğru geliyor ve onunla ilgili daha fazla ayrıntıya ulaştığımda nefesim ciğerlerimde duruyor.

Uzun boylu ve heybetli, uzun kollu gümüş rengi bir tunik giyiyor ve dar kesim siyah pantolonunun üzerine siyah diz üstü çizmeler giyiyor. Koyu renk saçları geniş omuzlarının altından parlak dalgalar halinde akıyor ve teni güneş ışığında parlıyor gibi görünen bronzun altın tonunda. Ve yüzü... Önümde durduğunda ağızımda biriken kan ve tükürüğü yutuyorum.

Daha önce hiç bu kadar erkeksi ya da bu kadar güzel bir yüz görmemiştim.

Yüz hatları bir simetri çalışmasıdır; keskin açılar ve eğimli düzlemlerden oluşur. Yüksek, geniş alnı, alışılmadık gümüş-gri tonundaki kalın kirpikli gözlerini çerçeveleyen belirgin koyu kaşların üzerine oturur. Burnu cesurca akilindir ve yüksek, geniş elmacık kemikleri, kare çenesi gibi keskin bir şekilde tanımlanmıştır. Sadece dolgun ve şehvetli ağızda bir parça yumuşaklık var... ve bir parça acımasızlıktan daha fazlası.

Bu varlık muazzam bir güce sahip ve onu kullanmaktan korkmuyor. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama bundan eminim.

Bakışları üzerimde gezinirken gümüş gözleri daralıyor ve ben de kızarıyorum, kumun üzerinde kanlı ve kirli bir şekilde diz çökmüşken ne kadar acınası görüldüğümün farkına varıyorum. Ve çıplak.

Kahretsin, çıplak olduğumu tamamen unutmuşum.

Göğüslerimi örtmek için kolumu hareket ettirmekten başka bir şey yapamadan -gerçi örtecek fazla bir şey yok- eğildi ve

Beni kaldırdı, aşağılayıcı bir rahatlıkla göğsüne yasladı. Çocukluğumdaki kemoterapinin büyümemi etkilediğini ve beni ortalamadan daha küçük bıraktığını biliyorum ama yine de homurdanabilir ya da çocuk değil yetişkin bir kadın olduğumu kabul edecek bir şeyler söyleyebilirdi.

Ayrıca, güçlü ellerinin çıplak tenime dokunuşu beni her türlü utanç verici yerde ısıtıyor. Sıcak ve rahatsız edici derecede ıslak.

Ugh. Neyim var benim böyle? Bu ne tür tuhaf bir travma tepkisi? Bir dakika önce neredeyse tecavüze uğruyordum ve işte buradayım, kıvranma dürtüsüyle savaşıyorum ve kendimi kurtarıcıma kızgın bir kedi gibi sürtüyorum. Büyük ihtimalle insan bile olmayan bir kurtarıcı. Yüksek voltajlı bir telin yanında olma hissi, beni tuttuğu için şimdi daha da güçlü. Gücünün uğultusu beni sarıyor, tıpkı kucaklaması gibi hem bir kalkan hem de bir kafes gibi hissettiren görünmez titreşim alanında beni kozalıyor.

Hiçbirini anlamıyorum ama bu beni ona karşı kontrol edemediğim fiziksel tepkimden bile daha fazla korkutuyor.

Ayrıca, beni korkutan şeylerden bahsetmişken, beni mor ışık çemberine doğru götürüyor.

"Beni Dünya'ya geri mi götürüyorsun?" Kalbim ani bir umutla yerinden fırlayarak soruyorum.

Çünkü bu harika olurdu. Dünya'da birkaç hafta daha geçirme ve ailemi görme şansı için yeni iyileşmiş -ama şimdi oldukça hırpalanmış- bedenimi bile takas edebilirdim... onları fena halde özlediğimi bir sarsıntıyla fark ediyorum.

Genel olarak, aniden ağlayabileceğim kadar vatan hasreti çektim.

Sözlerim üzerine varlık bakışlarımı karşılıyor ve daha önce hiç duymadığım bir dilde, bana yeraltı nehirlerini ve karanlık yabancı ormanları düşündüren bir şey söylüyor. Sesi derin, tonu yatıştırıcı ama sanki güçlü bir duyguyu bastırıyormuş gibi bir kenar var.

Bana kızgın mı?

Öyle olmadığını umarak tekrar deniyorum. "Dünya mı?" Hızla yaklaştığımız geçide doğru el sallıyorum. "Lütfen... beni eve gönderebilir misiniz?"

Bu sefer sorduğum soruyu duymazdan geliyor, dikkati başka yerde. Bakışlarını insanların üzerinde dolaştığı mavnaya doğru takip ediyorum, kertenkele adamlar sıvılaşmışken ne yapacaklarını bilemiyorlar.

"Hey!" diye bağıriyorum onlara. "Aranızda İngilizce bilen var mı?"

Otuzlu yaşlarında görünen sarışın bir kadın İngiliz aksanıyla bağıriyor: "Sen kimsin? *Onlardan* birini nereden tanıyorsun?" Bakışları bir milisaniye için kurtarıcımın yüzüne atlıyor, sonra da bembeyaz kesilip gözlerini kaçırıyor.

Tamam, yani o "onlardan" biri, bizden değil. Aksini düşündüğümünden değil. İnsansı görünümüne rağmen, beni kollarında tutan adamda belirgin bir şekilde yabancı bir şeyler var. Güneşten gelen UV ışınları gibi ondan yayılan güç dışında bir şey. Ayrıca, sarışın kadının tavrına bakılırsa, "onlar" korkutucu - kertenkele adamların eriyerek yapışkan hale gelmesi de sürpriz değil.

"Ben Cleveland'dan Elsie," diye bağıriyorum ona. "Ve hiçbirini tanımıyorum-

Kurtarıcımın derin sesi sözlerimin geri kalanını bastırıyor. Geçidin önünde durup mavnaya doğru bakarken bu kez sesi son derece keskin. Tüm insanlar donup ona bakıyor ve az önce söylediklerini sesi daha da sertleşerek tekrarlıyor.

Grubun en cesuru gibi görünen sarışın, onun bakışları altında geri çekilirken bile başını sallıyor.

Bundan memnun görünüyor.

Bana bakarak daha yumuşak bir tonda bir şeyler söylüyor ve ben daha gözümü kırpamadan, beni bir tür ödöl gibi göğsüne bastırarak geçide doğru yürüyor.

BÖLÜM 5

RL3IE

TOnunki Dünya değil.
Yakın bile değil.

Bir kere, geçitten geçerken parçalanıyormuşum gibi hissetmedim. Daha çok büyük bir hapsirık gibi hissettim, tüm vücudunuzun sarsıldığı ve bir saniyeliğine dünyayı göremediğiniz, ama sonra burnunuzun sümükle ıslanması dışında her şeyin aynı olduğu bir hapsirık. Neyse ki benim burnum ıslak değil, ama genel his bu, sanki varoluştan göz kırpmışım, ancak büyük ölçüde farklı bir şeyle geri dönmüşüm gibi.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum.

Evet, iki tanesi kayıp ve yüzüm hala darbe aldığım yerde acı içinde zonkluyor, yani sihirli bir şekilde iyileşmedim.

Etrafım, Dünya dışı konumuma dair bir başka büyük ipucu. Duvarları ve tavanı ahşap ve taştan yapılmış gibi görünmesine rağmen içten gelen bir ışıkla parlayan mağara gibi bir odanın içindeyim. Odanın ortasında, içi yumuşak görünümlü gümüşü bir dolgu ile kaplı geniş, sığ bir çukur var. Bir çeşit yatak mı? Yastık veya battaniye yok, bu yüzden buralarda kanepe olarak geçen şey de olabilir.

Üç numaralı büyük ipucu yüzünden odanın geri kalanını inceleyemiyorum: yalnız olmadığım gerçeği.

Beni hala gelin gibi taşıyan kurtarıcımın yanı sıra, yerde lotus pozunda oturan ve geniş gümüş gözleriyle bana bakan bir kadın var.

"Onlardan" biri olmalı çünkü sadece benim için gelen adama çok benzemekle kalmıyor, aynı zamanda belirgin bir şekilde doğaüstü bir hava da yayıyor.

Beni yere bırakma zahmetine girmeden, kurtarıcım ona seslenerek bir dizi komutu sıralıyor. Başını sallayarak ayağa fırlıyor ve arkasındaki katı gibi görünen duvarın eriyerek yaklaşık sekiz metre yüksekliğinde kavisli bir giriş oluşturmasını şaşkınlıkla izliyorum. Kemerden geçip loş bir koridorda kayboluyor, adımları aceleyle atılıyor. Giriş görüldüğü kadar hızlı bir şekilde kapanıyor ve koridorun görüntüsünü aniden kesiyor.

Artık yalnız olduğumuz ve buraya inmenin ilk şoku geçmeye başladığı için korkum daha da artıyor. Adam sanki kolayca kırılabilirmişim gibi beni göğsüne bastırıyor - ki sanırım onun cüssesinde ve gücünde biri için öyleyim - Beni kaçırانları öldürdü ve beni çaldı. Neden? Şimdi *onun* kölesi miyim? Bu yüzden mi o kertenkele adamları eritti? Ama o zaman neden mavnadaki diğer insanları da almadı?

Boğazımı temizliyorum. "Artık beni yere bırakabilirsin. Kıyafet de fena olmazdı."

Yüzüme bakarken kara bir kaşını kaldırıyor, yüz ifadesi o kadar dikkatle odaklanmış ki beni rahatsız ediyor. Ve... rahatsız edici derecede sıcak.

Kucağında kıvrınma isteğimle savaşıyorum. Bana bakma şeklinden tahrik olmamın imkanı yok. Muhtemelen İngilizce bilmediği ve söylediklerim kafasını karıştırdığı için bakıyor.

Elbette, beni yere yatırmak için hiçbir hamle yapmadı. Ya da bana kıyafet vermek için. Bunun yerine, kolları etrafımda sıkılaşıyor, beni kaçınılmaz bir kas kafesine kilitliyor ve bakışlarının yoğunluğu inanılmaz derecede artıyor.

Kahretsin.

O ne istiyor? Beni neden buraya getirdi?

Sonunda belirsiz bir uzaylı deneyi için kobay mı olacağım?

Aklımdan geçen rahatsız edici senaryolar yüzünden nefesim kesilmek üzereyken duvar tekrar açılıyor ve kadın elinde taş bir kâseyle geri dönüyor. Grace Kelly ya da Marilyn Monroe'nun klasik güzelliğine sahip. Gümüş elbisesinin bedenini çapraz bağcıklar bağlıyor. Uzun siyah bir örgü sırtından aşağı sarkıyor.

Duvar arkasından hızla kapanıyor, taşlar sanki sihirli bir numarayla bir kez daha birbirine örülüyor.

Beni esir alan kişi kendi dilinde bir şeyler havlıyor, o da sabırlı bir ses tonuyla cevap veriyor.

Onlar konuşurken ben de kullanabileceğim bir silah bulma umuduyla seyrek döşenmiş mekânı gözden geçiriyorum. Uzak duvarın karşısında, siyah bir taştan yapılmış bir tür uzun dolap var gibi görünüyor. Duvarın bir kısmı o kadar düzgün cilalanmış ki, bir ayna gibi parlıyor, fark ediyorum. Yanında taş kapaklı büyük bir ahşap sandık duruyor. Ne yazık ki etrafta bıçak ya da keskin nesneler yok.

Arka duvarın bir kısmı çözülürken irkiliyorum. Arkasında, oyulmuş sütunları ve zeminin ortasında küçük kare bir havuzu olan daha da büyük bir mağara var. Sudan buhar yükseliyor. Tatlı bir süt ve bal kokusu bana doğru geliyor.

Garip bir şekilde uyuşuklaşıyorum, sanki kışın güneşli bir yerde uyukluyormuşum ya da benim için her zamanki gibi morfinli bir seruma bağlanmışım gibi. Beni koruyan sert göğsüme bir kedi gibi kıvrılmak ve unutulup gitmek için açıklanamaz bir dürtü duyuyorum. Başım, kaldıramayacağım kadar ağırlaştığında yana yatıyor ve adamın omzuna düşüyor. Güçlü boynunun bronz teni yüzümden birkaç santim uzakta.

Tuhaf bir nedenden ötürü, o çıplak et şeridi beni uhrevi bir güçle kendine çekiyor. Dudaklarımı o noktaya bastırmak ve dilimi sürüklemek istiyorum.

üzerinde. Boynunun kenarından aşağı süzülen kalın damarı yalamak ve gergin tenindeki tuzu tatmak istiyorum. Bu fikir bile her yerimi karıncalandırıyor.

Daha yakına sokuluyorum. Ciğerlerimi dolduran tatlı süt kokusu, adamın burun deliklerime ulaşan nefis odunsu ve misk kokusunu maskeleyemeye yetmiyor.

Bu bir çeşit kolonya mı?

Her ne ise, vücudumun her yerine sürmek istiyorum. Ya da içinde yuvarlanmak. Sistemime ilaç gibi geliyor. Kollarının arasına daha da gömülüyorum, burnumla boynuna sokulurken memnun bir iç çekiyorum.

Adam donarken bile kalbi hızlanıyor. Kulağımın altında güçlü ve sağlıklı bir tempoyla atıyor. Burada yakın bir kalp yetmezliği yok, bu kesin.

Bir şeyler söylüyor, beni havuza taşıırken derin sesi keskin. Kadın önümüzden koşuyor ve elindeki kâsedan beyaz sıvıyı suya döküyor. Odadaki tatlı koku yoğunlaşıyor, ballı süt parfümüne egzotik bir baharatın kokusu karışıyor. Neredeyse anında gözlerim kaymaya başlıyor.

Ne oluyor?

Bu noktada, gerçekten umurumda değil. Yüzümdeki zonklayan acıyı ya da tenimdeki yakıcı iğneleri hissetmiyorum bile. Artık süzölmeye başlıyorum, kurtarıcımın-kaptanımın göğsünde titreşen elektrik başımı döndürüyor.

Bir de baktım ki adam üç basamaktan aşağıya iniyor, elbiseleri, çizmeleri ve her şeyiyle suya giriyor.

Gözlerimi kırıştıtararak ona bakarken, yüzünün çılgınca yakışıklılığına odaklanmak için mücadele ediyorum. Beni içten içe ısıtan güven verici bir gülümsemeyle gülümsüyor, ama gümüş grisi gözlerinde rahatsız edici bir şey de değişiyor, o çelik gibi havuzları aynı anda hem keskinleştiren hem de karartan bir şey.

Zihnimi bulandıran coşkuyu kırmaya çalışan huzursuzluğu, bir tür iç uyarıyı anlamlandırmaya çalışıyorum, ama sonra o

Beni çeneme kadar suya batırıyor ve beynim bedenimden ayrılıyor. Tavana doğru sürüklenmek ve kendime aşağıdan bakmak gibi bir his.

Süzülme hissi sadece bir saniye sürüyor, sonra taş gibi düşüyorum ve midem dibe vuruyor.

Vay be.

Ne oluyor be?

Beni daha derine çeken bir girdabın içine düşerken çılgık atmak için ağzımı açıyorum ama ses çıkmıyor.

Adam yüzümü tutuyor, büyük avucu yanağımı cüceleştiriyor ve neredeyse şefkatli ve cesaretlendirici bir şey söylüyor.

Ben dipsiz bir çukura yuvarlanırken karanlık koyulaşıyor, kukla ustasının kucağındaki bir kukla gibi hareketsiz yataarken bile kollarım ve bacaklarım çırpınıyor.

Büyük elini yanağımdan çekip ağzımı kapatıyor ve işaret parmağıyla başparmağı arasında burnumu sıkıştırıyor. Bu tutuş etkili bir şekilde havamı kesiyor.

Nefes

alamıyorum.

Hayır! Hayır!

Mücadele etmeye çalışıyorum ama sanki kötü bir rüyadaymışım gibi felç oluyorum. Ciğerlerim itiraz ettikçe ışık inceliyor.

Çok geç, beni esir alanın niyetini anlıyorum. Umutsuzca tutunacak bir şey arıyorum ama parmağımı bile kıpırdatamıyorum. Tutunabildiğim tek şey onun sarsılmaz bakışları.

Bakışlarım ona yalvarıyor, beni baharatlı ballı süt banyosunda boğmaması için yalvarıyor. Ama sözsüz yakarışım işe yaramıyor. Ne yazık ki pratik olmayan -daha doğrusu var olmayan- çekiciliğimin hiçbir etkisi yok. Başımı bulanık suya daldırdığında, yüzünde beliren ve ne olduğunu anlayamadığım ifadenin ne olduğunu fark ediyorum. Opak sıvı görüşümü yok etmeden hemen önce, ne olduğunu anlıyorum.

Cıva rengindeki o gözlerdeki garip şefkatli bakış pişmanlıktır.

6. BÖLÜM

ARUAK

T Sonunda onun yanımda olması fikri hala gerçek dışı ama o kadar güçlü ki, gücüm suyu kaynatmaya yetecek kadar güçlü bir şekilde alevleniyor. dikkatli değil.

Çabayla dizginliyorum.

Ancak içimdeki kargaşa dinmek bilmiyor. Onun çektiği acılar ruhuma işkence gibi geliyor. Onu bilincinden koparmak ve rüyasız bir uykunun karanlığına teslim etmek zorunda kaldığım için pişmanım, ama olacakların farkında olmaması daha iyi.

Kalbim küt küt atarken, avucumdaki suyun üzerinde yüzen narin yüzü inceliyorum. Soluk teni yer yer siyah ve mavi, dudakları şişkin ve şiş, birkaç yerden yarılmış. Gün batımı rengindeki saçları çamur ve kumla kaplı ve garip bir şekilde kısa, en fazla parmağımın uzunluğu kadar.

Bunu ona Phaelix canavarları mı yaptı? Onu dövmeden önce saçını mı kestiler?

Bu düşünce kanımı kaynatıyor ve etrafımızdaki su rahatsız edici bir şekilde ısınıyor.

Dişlerimi sıkarak gücümü bir kez daha dizginliyorum. İstirabımı bir nebze yatıştırmayı başardığımda içimdeki yakıcı sıcaklık dağılıyor. O artık güvende. Onu yakaladım. Sakinleştirici bir nefes alarak onu sırtı bana dönük olacak şekilde

göğsüme bastırdı ve bacaklarımın arasında durdu, suyun altına kayamadı.

Zihnimde onlarca soru dönüp duruyor ama ben şu anda önemli olan şeye odaklanıyorum: Göz açıp kapayınca kadar ruhumu yavaş ama emin adımlarla taşa çeviren hissizliği yok eden bu kadın parçasına verilen zararı onarmak.

"Vitai ve Kian'ı buraya getirin," diye talimat veriyorum kız kardeşime kısık bir ses tonuyla.

Koridora doğru koşmadan önce gözlerinde parlayan umudu kaçırmıyorum ama gücümün bir kısmını duvarı bir arada tutmak için kullanıp girişi açmasını engellediğimde rahatlaması çabucak yok oluyor.

İşimi şansa bırakmayacağım. Ben söyleyene kadar odamdan ayrılmayacak. Onu alıkoymak için çok iyi bir nedenim var ve o da bunu biliyor.

Omuzları çöküyor ve sonra derin nefes alırken kalkıyor. Bir an sonra odanın her iki tarafında iki portal açılır.

Kian sağdaki kapıdan içeri giriyor, zihni onu neden çağırdığıma dair cevaplar bulmak için benimkini araştırmaya başlamış bile.

"Beni mi çağırdın kardeşim?" diyor tamamen cisimleşirken, uzun gövdesi arkasındaki sütunu cüceleştiriyor.

K ı y a f e t l e r i m suyun içinde, kollarımda bir kadınla beni fark ettiğinde donup kalıyor.

Gaia gibi, o da hemen anlar. Onun gibi, hissedebiliyor.

Her zamanki soğukkanlı ifadesini panik kaplıyor. Ağzını açıyor ama bana soru sormadan Vitai odanın diğer tarafında beliriyor.

Kardeşlerimin en küçüğü olmasına rağmen Vitai normalde ancak çok ileri yaşlarda görülebilecek bir empati ve bilgelik sergiliyor. Kian'dan daha ince ve zayıf, zarif ve kıvrak bir çeviklikle yaklaşıyor, ifadesi temkinli ama arduvaz grisi gözleri endişeyle parlıyor.

"Ne ejderhası?" Kian mırıldanır.

Mucizevi bulguma bakıyorum, opalesan suyun hala onu çenesine kadar kapladığından emin oluyorum. Sadece kardeşlerimden birinin

Onun inci gibi çıplak tenine bir anlık bakmak bile gazabımı yeniden açığa çıkarmaya yetiyor.

Vitai sanki yaklaşan felaketi sezmiş gibi güvenli bir mesafede durur.

Yutkunurken boğazındaki sütun dalgalanıyor. "Bu...?"

"Evet," diyor Kian, hem şaşırılmış hem de boyun eğmiş bir halde. "Tam da düşündüğün gibi."

Gaia öne çıkıyor, banyonun uzak ucunda geziniyor. "Nasıl?"

Gerçekten de nasıl?

Cevaplarımı alacağım.

Öncelikle, kendi yaralarımı gibi içgüdüsel olarak hissettiğim yaralarla ilgilenmem gerekiyor. Phaelix'in dişlerini kırdığı ağzındaki acı benimkinde zonklıyor. Kaburgalarındaki çatlaklar benim tamamen sağlıklı kemiklerimi yansıtıyor. Hayati değerlerinin geri kalanı normal.

Vitai'ye verdiğim emir sertti. "Düzelte onu."

Canlı maddeleri parçalara ayırma ve yeniden bir araya getirme konusunda uzmandır. Bu nedenle onu sık sık şifacı olarak kullanırız.

Doğuştan gelen kırılan her şeyi onarma ihtiyacıyla hareket eden Vitai çoktan banyonun kenarına doğru ilerlemeye başladı. Şifalı suyun arındırıcı olduğu kadar canlandırıcı özellikleri de var ama daha çok ağrıyan kasları yatıştırmak ve sıyrıkları dezenfekte etmek için uygun. En faydalı özelliği ise anestezi özelliği. Beni bayıltması için çok daha güçlü bir doza ihtiyacım var ama kucağımda yüzen kadın o kadar küçük ki banyo suyuna eklenen minicik miktardaki şifalı tuzlar yeterli oldu.

Vitai yüzeysel sıyrık ve çürüklerinden başlayarak yaralarını iyileştirirken, onu daha yakından inceliyorum. Hayatım boyunca, öldüğünü düşündükten sonra bile, onu rüyalarımda böyle görürdüm, büyümüş ve güzelleşmiş olarak. Onu artık hissedemedikten çok sonra bile zihnimde görmeye devam ettim; eşler arasında var olan gizemli bağ, onu önce bir çocuk, sonra bir ergen ve daha sonra da genç bir kadın olarak hayal etmeme neden oldu.

Ve bu bağ doğru çıktı. Yüz açısından, küçük, kalkık burnunun ucundan soluk yanaklarına yayılan uzun, kırmızımsı kahverengi kirpiklerine kadar neredeyse tam olarak zihnimin onu benim için çizdiği gibi. Narin çenesi keskin ve inatçı, dudakları pembe ve sonsuza dek öpülebilir. Gözleri şimdi kapalı, ama yaz güneşinde parıldayan tropik denizin eşsiz rengi, yıllardır olduğu gibi görüşüme kazınmış durumda.

Farklı olan, küçük ve çelimsiz olması. Rüyalarımda görüldüğünden çok daha küçük. Olması gereken yetişkinden çok bir çocuk gibi.

İçimde yanan bir korumacılık dalgası ve ardından kontrol edilemeyen bir şefkat dalgası. Ona karşı dikkatli olmalıyım. Kendi gücümü unutarak onu kolayca incitebilirim.

Konsantre olurken Vitai'nin şakaklarından ter akıyor. İyileştirmek fiziksel enerjinin yanı sıra çok fazla zihinsel enerji de gerektiriyor. İşini bitirdiğinde vücudu titriyor. Bana başardığını söylemesine gerek yok. Hissedebiliyorum. Zonklayan acı ve kırıklık gitmiş. Onların yerine canlılık ve sağlıklı bir iştah göğsümde atıyor.

Ağzımı bir gülümseme kaplıyor. Bu otomatik hareket, alışık olmadığım dudaklarıma yabancı ve sert geliyor. En son ne zaman kendiliğinden gülümsediğimi hatırlamıyorum. Yemeğe olan açlığını hissettiğimde sırtışımla genişliyor. Bilinci yerinde olmasa bile, talepkâr. Onu beslemekten büyük keyif alacağım. Çok yakında.

Kafamı kaldırdığımda Gaia ve Vitai gevşek çeneleriyle bana bakıyorlar.

Sanırım yüzümdeki bir gülümseme onları yüz buruşturmak ya da hırlamak kadar korkutuyor. Belki daha fazla. Ve bunun iyi bir nedeni var.

Sadece Kian hiçbir şey belli etmeyen mülayim bir ifadeyle beni izliyor.

"Benden ne istiyorsun?" diye soruyor, beni dikkatle inceleyerek.

Fazla bir şey görmesine izin vermiyorum, sadece görmesini istediklerimi. Kardeşim güçlüdür ama keskin zekâsıyla zihnimi taramasını engelleyebilirim,

pençeye benzer bir inceleme.

Kendi gücümü kullanarak, eşimin düşüncelerini de araştırmasını engelliyorum. Bu onu çıplak görmek kadar istilacı olurdu.

"Bizim dilimizi konuşmuyor," diyorum.

Kaşlarını çatarak bana bakıyor.

Ona soğukkanlılıkla bakıyorum. Ne düşündüğünü anlamak için aklını karıştırmama gerek yok.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Bunlar nasıl mümkün olabilir?

Yapabileceğim tek bir tahmin var.

"Sanırım buraya Dünya'dan getirildi," diyorum, içimde yeniden alevlenen öfkeye rağmen sesim sabit. "Onu bulduğumda köle tacirleri tarafından tutuluyordu. Orada başka Dünyalılar da vardı. Onu götürürken onlarla kendi dillerinde konuştu."

Gaia'nın nefesi kesilir ve Vitai ile Kian birbirlerine bakarlar.

Benim düşündüğümü düşünüyorlar. Eşimin Dünya'da olması onu neden bunca yıldır hissedemediğimi açıklıyor, ta ki aniden hissedinceye kadar. Ve onlar da benim gibi, eşim ortadan kaybolduğunda, sadece bir kişinin Dünya'ya, yasak dünyaya bir portal oluşturacak kadar güçlü olduğunu biliyorlar ve bunun farkına varmak ve sonuçları onları tir tir titretiyor.

"Yap şunu," diyorum Kian'a acımasızca. "Anlamasını sağla."

Vitai yüzünü buruşturur ama Kian itiraz etmez. Neyin tehlikede olduğunu biliyor.

Yaklaşıyor ve soğuyan lavın koyu grisini andıran ürkütücü gözlemci gözlerini kadının yüzüne dikeyyor. İletişimi kolaylaştıracak manipülasyonu uygularken dudaklarından uzun bir hava kaçıyor.

Bu bittiğinde, kardeşlerim beni sessizce izliyor, cezalarını çoktan kabul etmiş mahkumların sakinliğiyle bir sonraki talimatımı bekliyorlar.

"Gidebilirsin," dedim. "Dinlenmeye ihtiyacı var." "Benim de mi?" Gaia canlanarak soruyor.

Yakında ailemle yüzleşeceğim. Kız kardeşimi daha fazla burada tutmanın bir anlamı yok. Ayrıca, kaderinde benim olmak olan bir kadınla aynı odada kimseye güvenmem.

Uzak duvara doğru el sallıyorum. "Git."

Taş parçacıkları üzerindeki tutuşumu bırakıyorum ve giriş açılıyor.

Kardeşlerim gider gitmez, eşim kollarımdayken banyodan çıkma işini çabucak hallediyorum. Arındırıcı su vücudunu ve saçlarını temizlemişti. Solgun teninde ne bir iz ne de bir kir kalmıştı.

Onun görüntüsü bana bir şeyler yapıyor, o baygınken hissetmemem gereken şeyler. Sıcaklık midemin derinliklerinde başlıyor ve vücudumun her noktasına yayılıyor. Alevler beni içten dışa kavuruyor, derimin üzerinde kıvılcımların çatırtısıyla pathıyor.

Onu yatağıma taşıyorum ve vücuduna yapışan su damlalarını buharlaştırmak için gücümün küçük bir kısmını kullanmadan önce onu son derece dikkatli bir şekilde yatırıyorum. Üşümesini istemiyorum. Bir su birikintisinin içinde durduğumu ve yatağa ve yere damladığımı görünce, botlarımı ve kıyafetlerimi kurutmak için aynı egzersizi tekrarlıyorum. Sonra üzerini bir çarşafıla örtüp onu uyumaya bırakıyorum. Dinlenmesi tamamen iyileşmesi için hayati önem taşıyor.

Odayı kimsenin açamayacağı şekilde mühürledikten sonra, cevaplarımı almak için batı kanadındaki kraliyet dairesine gidiyorum.

BÖLÜM 7

ARUAK

T botlarım cilalı kaldırım taşlarına çarptığında zemin ayaklarımın altında titriyor. Annem zaten ziyaretçilerini kabul ettiği güneşlenme odasında, bahçeye bakan kemerli pencerenin önünde uzun boylu ve asil bir şekilde duruyor.

Krallığın tepelik tarafındaki göller ve vadiler.

Tahmin edildiği gibi, Gaia onunla birlikte. Acil bir tonda fısıldaşıyorlar. Ne hakkında konuştuklarını anlamak için gelişmiş işitme duyuma ihtiyacım yok.

Duvarları sarsan öfkeli adımlarla içeri girdiğimde, taş kesilmiş kız kardeşim bana özür dileyen bir bakış fırlattıktan sonra ortalıktan kayboluyor.

Ben ona doğru ilerlerken annem sırtını dikleştiriyor. Birkaç adım ötede duruyorum. Beni doğuran, onurlandırmam gereken kadına uzanıp onu boğma dürtüsü çok güçlü.

"Aruan," diyor melodik sesi tatlı ve sevgi dolu. "Geldiğine sevindim."

Gaia buraya benden birkaç dakika önce gelmiş. Annemin babamı onu desteklemesi -daha doğrusu koruması- için çağıracak kadar zamanı vardı, ama yapmadı.

Çünkü o suçlu.

Çünkü o yaptı.

Genç tenine ve yumuşak, güvercin grisi gözlerine bakıyorum. Simsiyah saçlarında tek bir beyaz çizgi bile yok. Benimle aynı yaşta görünüyor.

Benden onlarca yaş büyük olmasına rağmen kız kardeşim. Sırf bu nedenle bile ona saygı borçluyum ama beni doğuran ve akıl almaz bir kadere mahkum eden kadına saygı duyamam.

"Neden burada olduğunu biliyorum," diyor, incilerle işlenmiş uzun gümüş eteği bana doğru o kadar zarif yürüyor ki sanki havada süzülüyor.

Ses tonumu yumuşatmaya zahmet etmiyorum. "Bana yalan söyledin."

"Oğlum." Yanağımı okşamak için elini uzatıyor ama ben geri çekilince reddedilmekten ürküyor.

"Bana onun öldüğünü söylemiştin."

"Oğlum," diyor tekrar, bu sefer protesto ederek. "Ne olduğunu bilmiyorum. Size söyleyebileceğim tek şey, benim bununla hiçbir ilgim olmadığı."

Parmaklarımı öyle sert sıkıyorum ki eklemlerim çatlıyor. Annem yüzümde ne gördüyse, birkaç adım geri gitmesine neden oluyor. Öfke, varlığımın her köşesinde titreşene kadar yükseliyor ve tüm bedenim titreşen büyük bir kütleye dönüşüyor. Köle tacirleri onu yakalamıştı. Onu dövdüler. Yapmak üzereydiler-

Annemin arkasındaki bin yıllık pembe lekeli pencere patlıyor, renkli parçalar dışarı fırlıyor. Kırılan parçaların keskin çınlaması odada rahatsız edici bir yankıyla kalıyor. Sarayın bu tarafında avlanan ve hiç şüphelenmeyen bir bijou ejderhası kulakları yırtan bir çığlık atıyor ve kırık cam selinden kaçmak için kanatlarını çırparak havaya dalıyor.

Doğu rüzgârı açgözlü, görünmez bir ruh gibi içeri dalma fırsatını yakalıyor ve annemin pencerenin altındaki masasının taş levhasından paha biçilmez heykelcikleri düşürüyor.

Sabahın tazeliği gitmiş. Gün ortası sıcağı ve balkonda açan zehirli zambakların misk gibi sarhoş edici kokusu.

Öfkem etrafımızı sararken annem ve ben karşılıklı olarak birbirimize bakıyoruz. Annem kıpırdamadan duruyor, şiddet ve yıkımdan etkilenmemiş ama pembe yanakları rengini kaybetmiş.

Ben de biraz rahatsızım. Olay'dan bu yana gücümün bu şekilde kontrolden çıkmasına izin vermemiştim.

Eşimin üzerimdeki etkisinden olmalı. Yıllar içinde geliştirdiğim otokontrol kayıyor gibi görünüyor.

Rahatsızlığımı bir kenara itip anneme gülümsüyorum. Bu soğuk, alaycı bir jest, içimde kızgın kömürler gibi yanan acı ihaneti ve hayal kırıklığını yansıtıyor. "Gerçeği aydınlatması için Kian'ı çağırayım mı?"

Annem bana bakıyor, dehşete düşmüş ama şaşırmamış. Yapmam gerekeni yapacağım, bu kendi yavrularını ona karşı kullanmak anlamına gelse bile.

İnce, zarif bir el kaldırıyor. "Hata yapıyorsun." Gülümsemem hırçınlaşıyor. "Hata yapan ben değilim, anne."

Göğsümde bir şey kıpırdarken hareketsizim. Bilinçsizlikten farkındalık yüzeye çıkıyor ve korkuyor.

Uyandı.

Kalbimdeki çekim anında ve inkar edilemez. Onun korkusu bir bıçakla delinmekten daha kötü.

Hemen topuklarımın üzerinde dönüyorum, tam da kuzenlerimin, teyzelerimin ve amcalarımın dinledikleri kalın duvarların korumasının arkasında böcekler gibi kaçıştıklarını görmek için tam zamanında. Korkuları aşikârdı ve beni kapıya kadar rahatsız edici bir koku gibi takip ediyorlardı.

"Aruan," diyor annem sesindeki yalvarışla arkamdan. "En azından onunla tanışmama izin ver."

Ona alaycı bir sırıtış fırlatmak için duraklıyorum. "Oh, olacaksın, düşündüğünden daha erken. Ziyafet için hazırlıklara başlayın. Saray eşimle tanışacak." Tehditkâr bir tonla ekliyorum, "Bu gece."

Endişeli çizgiler pürüzsüz yüzünü kırıştırıyor. "Çok erken. Bu bir hata oğlum. Yerleşmesi için ona zaman ver."

"Hayatım boyunca bekledim," diye ısırdım.

Öfkem yeniden cisimleşirken, mağaranın çatısında bir yarık beliriyor ve egzotik bir taş masanın üzerinde kristal bir kadeh patlıyor.

meyve ve bal şarabı, kraliçenin bitmek bilmeyen sabah misafirleri kuyruğu için uygun bir şekilde hazırlanmıştır.

Artık kendini tutamayan annem dehşet içinde bir çılgılık atıyor.

"Beklemekten bıktım," diyorum.

Bununla birlikte, hain ebeveynimden ayrılıyor ve aceleyle odama geri dönüyorum. Mühürlü girişin dışında durup gelişmiş görüşümü kullanarak duvardan içeri bakıyorum. Şimdiye kadar Elsie uyanmış olmalıydı. Bazıları buna casusluk diyebilir ama ben yokluğumda neler yaptığını merak ediyorum.

Küçük, zarif eşim, çarşafı vücuduna dolanmış halde kapalı kemerin önünde duruyor. Kendi bedenim bir anda tepki veriyor, onu görünce ısınıyor, çarşafın altında yumuşak, ipeksi bir tenden başka bir şey olmadığını biliyorum.

Çok güçlü bir his. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Erimiş bal gibi tatlı ve yoğun - saf, katıksız şehvet. Tuniğimin eteklerinin altında, sikim pantolonumun içinde kıpırdanıyor. Onu görmezden gelmek büyük çaba gerektiriyor ve onu bastırmak için daha da fazla.

Taş duvarın yarıklarını çevik parmaklarıyla yoklarken birkaç saniye izliyorum, şüphesiz bir çıkış arıyor.

Duvarın çözülüp girişi ortaya çıkarmasına izin verdiğimde, geriye doğru sendeliyor ve kocaman gözlerle bana bakıyor. Kısa saçları kafasında her yöne doğru uzanıyor, dağınık stili onu tuhaf bir şekilde sevimli gösteriyor. Açıklığa bir göz atıyor, şüphesiz kaçarsa beni geçip geçemeyeceğini düşünüyor. O

böyle beyhude bir fikre kapılmadan önce ben içeri giriyorum. ve duvarı mühürleyin.

"Hangi cehennemdeyim ben?" diye soruyor. "Ne yaptın?"

Kelimeleri cümlelerin ortasında ısıyor, gözleri daha da yuvarlaklaşıyor. "Bekle." Geri çekiliyor, çarşafı göğüslerinin arasında tutuyor. "Ben senin dilini konuşuyorum."

"Evet," diyorum ona sabırlı bir gülümsemeyle. "Gerçekten de öyle, tatlım." Güzel dudakları aralandı. "Ama nasıl?"

Mesafemi korumak çok zor. İçimdeki her şey onu kollarıma alıp sahiplenmem için çılgık atıyor. Bunu hemen şimdi, burada, yatağımda yapabilirim. Ama onun korkusunu hissediyorum, bu yüzden geri çekiliyorum, damarlarımda ateşlenen ve kanımı kaynatan şiddetli ihtiyacı bastırıyorum.

Bunun yerine ona bir açıklama öneriyorum. "Kardeşim Kian'ın zihinleri okuma ve manipüle etme gücü var. Bu manipülasyonun avantajlarından biri de birine bir dili anlama ve konuşma yeteneği verebilmesidir."

"Bekle, ne?" Bir elini kaldırdı. "Bir saniyeliğine oraya geri dön. Az önce *güç* mü dedin sen?" Sanki bir ejderhaymışım gibi bana bakıyor. "*Nesin* sen?"

"Benim adım Aruan. Ben bir Alit'im," diyorum bir adım daha yaklaşmaya cesaret ederek. "Seninle aynı, Laliss."

"Laliss? Benimle aynı mı?" Bir kahkaha attı. "Halüsinasyon görüyorsun." Alnını sıkarak volta atmaya başlar. "Belki de halüsinasyon *görüyorsundur*."

"Halüsinasyon görmüyorsun. En küçük kardeşim Vitai, başındaki yaralar da dahil olmak üzere seni tamamen iyileştirdi."

Sanki sözlerimi ilk kez fark ediyormuş gibi vücuduna bakıyor. Dili ağzının köşesinden dışarı fırlıyor. Pembe ucunu dişlerinin üzerinde gezdirmesini büyülenmiş bir hayranlıkla izliyorum.

Ejderha adına, böyle devam ederse kontrolümü kaybedeceğim. O dudakların tadına bakmak ve onun tadıyla sarhoş olmaktan başka bir şey istemiyorum.

Güzel bir kızarıklık yanaklarını pembeleştiriyor ve biliyorum ki o da her şeyi tüketen sıcaklığı ve manyetik çekimi hissediyor.

Dilini küçük, beyaz dişlerinin üzerinde gezdirmeye devam ederken "Evet," diyorum. "Senin dişlerini de düzeltti."

"Şu lanet kertenkeleler," diye mırıldanıyor, benden çok kendi kendine. "Phaelix," diyorum, kendimi engellemek için ellerimi arkamda kavuşturarak ona dokunmaktan. "Ne?"

"Onlara Phaelix deniyor. Zerra'daki bir başka zeki tür."

"Doğru o zaman." Bir elinin parmaklarını saçlarına gömüyor. "Gerçekten farklı bir gezegendeyim."

Durumun karmaşıklığı kafama dank ediyor. Anlamadığı ve öğrenmesi gereken çok şey var. Bunca zamandır dünyadaysa, dünyamızın varlığı onun için bir şok olmalı.

Dünya'da sahip oldukları tüm harikalara rağmen, oradaki insanlar zayıf ve güçsüzdür ve Zerra'dan tamamen habersizdir.

Yine de benim de öğrenmem gereken çok şey var. Eşim hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Nelerden hoşlandığı ya da neleri tercih ettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Birbirimizi tanımak zaman alacak, bu da şimdiden dört gözle beklediğim bir şey - bağımızı sağlamlaştırdıktan sonra.

Onu bulduğuma göre risk almayacağım. Onu en kısa zamanda alacağım.

Bu gece. Durumu açıkladıktan sonra. Evet, bu bana uyar.

Acele etmeden zemini geçiyorum. Bana bakıyor, korktuğu belli ama yine de direniyor. Yine de önünde durduğumda, vücudunu duvara yaslayarak aramızda mümkün olduğunca fazla boşluk yaratıyor.

Vücudunu örten çarşafa uzanıyorum ama göğüslerinin üzerine katlanmış uçlarını çekemediğim elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor, yanakları kırmızısının daha koyu bir tonuna dönüşüyor.

Çarşafı iki eliyle ölümcül bir şekilde kavrayarak boğuk bir sesle "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sorar.

Baştan çıkarıcı kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Göğsümdeki o garip, acil ve tatlı acı veren çekiş yeni bir kreşendoya yükseliyor. Ağrıyı hafifletmemi talep ediyor. Benim olanı alana kadar sinirlerim yatışmayacak.

Çok yakınımda, ulaşabileceğim bir yerde.

Yine de yüzünün narin hatlarını okşamak ya da dikenli saçlarının dokusunu test etmek için elimi kaldırmıyorum çünkü şaşkınlığını ve direncini hissediyorum. Bunun yerine derin derin içime çekiyorum, şimdilik onun kokusuyla yetiniyorum; bu koku bana dolunayda yüzyılda bir açan nadir ejderha çalılarının çiçeklerini hatırlatıyor. Aromaları ince ve narindir ama en güçlü afrodisyaktır.

Yuvarlak, kırışmayan gözlerle bana bakıyor, boynunda bir su ejderhasının kanatları gibi çırpınan bir damar var.

Bu hurda kadın benim. Kaderi
benim için yazılmış.

O da hissediyor. Nabızı yükselirken vücut ısısı da biraz artıyor. Gelişmiş işitme duyum sayesinde kalbinin göğsünde attığını duyabiliyorum. Yakınlığımla hızlanıyor, damarlarına daha acil bir şekilde kan pompalıyor.

"Kardeşimin seni düzgün bir şekilde iyileştirdiğinden emin olmak için vücudunu incelemek istiyorum," diyorum ve onu yatıştırmak için sesime sakinlik katıyorum.

"Ben iyiyim, çok teşekkür ederim," diyor çenesini meydan okurcasına eğerek. "Kendi bedenimi kontrol etme yetisine tamamen sahibim. Beni bir kez çıplak görmüş olman, istediğin zaman bana bakma hakkına sahip olduğun anlamına gelmez."

Dudaklarımda alışılmadık bir gülümseme belirliyor. Tekrar.

Vitai asla ihmalkâr değildir ve işi yarım kaldıysa bunu hissederim. Şu anda tek anladığım, onun beslenmeye ihtiyacı olduğu.

"Açsın," diyorum, yüz hatları zihnime kazınmış olsa da bakışlarımla onu yutuyorum. "Sana yiyecek ve içecek bir şeyler söyleyeyim."

Ona en iyi Zerran yemeklerini sunmak için sabırsızlanıyorum, böylece onun zevklerini ve onu nasıl memnun edeceğimi öğrenebilirim.

"Bekle," diyor ben kendimi ayırıp çıkışa yöneldiğimde.

"Yemeğini yedikten sonra konuşuruz." Çarşafın altındaki ince bedenine endişeyle bakıyorum. "Gücünü toparlaman gerek."

İleri atılıp kolumu tutuyor. Bana dokunduğu yerdeki ısı tenimde dans ediyor. Parmaklarının pazumun etrafında kilitlendiği yere bakıyorum, kasın yarısını bile kaplamıyor. Onu kollarıma alma dürtüsü o kadar güçlü ki neredeyse savaştan vazgeçiyorum. Ama sonra sanki kıyafetlerim yanıyormuş gibi elini çekiyor ve birkaç adım geri çekiliyor.

Yüzümü ona dönerek, hak ettiği tüm dikkati ona veriyorum. "İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

Boğazını temizliyor. "Giysiler, başlangıç için." "Bu ayarlanacaktır."

"Ve cevaplar," diye hızla ekliyor. "Örneğin, beni buraya neden getirdiğinizi hâlâ söylemediniz."

Ana dilimin onun dudaklarındaki sesini seviyorum. Bir aksanı var. O kadar hafif ki insan kolayca fark edemiyor ama ben onun sesindeki ve ifadesindeki her nüansa uyum sağlıyorum. Bütün gün konuşmasını dinleyebilirim ama yemek yemesi gerekiyor.

"Ben senin kölen miyim?" diye devam ediyor endişeyle.

"Hayır," diyorum, eğlenerek. "Sen benim kölem değilsin,

Laliss." Kaşları birbirine çarpıyor. "Laliss de kim?"

Ben de kaşlarımı çatıyorum. "Sen kendi adını bilmiyor musun?"

"Biliyorum ve seni temin ederim, Laliss değil." "Madem kölen değilim, neden buradayım?" diye sorduğunda hâlâ bunu düşünüyordum. Sorular dudaklarından o kadar hızlı dökülüyor ki, dili kelimelerin üzerine takılıyor. "Neden beni Dünya'ya geri götürmedin? Benimle ne yapacaksın? Neden beni o lizar-Phaelix'lerden kurtardın?"

Hiçbir fikri yok. Evet, çekimi hissedebilir ve vücudu benim çağrıma cevap verebilir, ama açıkça onun benim geleceğim ve kaderim olduğunu bilmiyor.

İşleri yapmanın doğru bir yolu, doğru bir düzeni vardır, ancak bu mucizevi günle ilgili hiçbir şey düzenli ya da normal değildir.

Turkuaz bakışlarını tutarak, daha Dünya adını sormadan ona dünyamızı değiştirecek gerçeği söylüyorum. "Buradasın, tatlım,

çünkü sen benim dostumsun."

BÖLÜM 8

RL3IE

H^{Ne?}

"Affedersiniz?" Karşımdaki vahşice çekici adama bakarken çenem neredeyse yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Dostum," diye tekrarlıyor kocaman kollarını geniş göğsünün şişkin kasları üzerinde kavuştururken.

Çelik gibi gri gözlerinde bir mizah belirtisi ya da sinir bozucu derecede şehvetli dudaklarında bir kıvrım arıyorum ama yok. Beni sarsılmaz bir ciddiyet ve mükemmel bir sakinlikle incelemeye devam ediyor.

Yine de bu sakin yüzün arkasında açgözlü bir huzursuzluk var. Yüzeyin altında gizlenen tehlikeli arzuyu hissediyorum. Onu sıkı bir şekilde dizginliyorum. İçgüdüsel olarak, bunun muazzam bir irade gerektirdiğini biliyorum ve ister fiziksel ister zihinsel olsun, onun gücünün büyüklüğü beni daha da geriyor. Onu Adem'den tanımıyor olabilirim ama birkaç beyin hücresi olan herkes onun eşsiz bir güce ve kuvvete sahip bir adam olduğunu görebilir.

Bu güç beni hem korkutuyor hem de kara bir büyü gibi çekiyor. Geri çekilmeliyim. Bunun yerine, kendimi daha da yaklaşıırken buluyorum. Çok güzel kokuyor. Bir kez daha göğsüne sokulmak ve boynunun güçlü sütununu öpmek için bir dürtü duyuyorum. Ensemdeki deri rahatsız edici bir farkındalıkla karıncalanıyor, ince tüyler diken diken oluyor.

Gözleri köşelerde daralıyor, yırtıcı bir memnuniyetle kırışıyor, sanki cevabımdan memnunmuş gibi.

Bekle. Ne yapıyorum ben? O sarhoş edici kokuyu alabilmek için havayı koklamak yerine davamı savunuyor olmalıydım.

Kafamı toparlamaya çalışarak gözlerimi kırıştıyorum. "Her şeyi yanlış anladın. Her kim olduğumu düşünüyorsan, ben senin eşin değilim."

Başını eğiyor, inançları sarsılmaz bir adamın rahatsız edici sessizliğiyle bana meydan okuyor.

"Ben bir Alit bile değilim," diye haykırıyorum, mantığına hitap edeceğini umduğum mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyorum. "Beni başka biriyle karıştırıyorsunuz. Ben Elsie, Cleveland'dan Elisa Barnikoff." Yüzünde tanıdık bir ifade belirince rahat bir nefes alıyorum. "Gördün mü? Sadece bir yanlış anlaşılma."

"Elsie," diyor, sesi dilinde denerken. "Sana orada böyle mi sesleniyorlardı?"

"Bakın, beni kurtardığınız ve tüm dişlerimi geri verdiğiniz için minnettarım. Kalıp sohbet etmek isterdim ama ailem benim için çok endişeleniyor olmalı. Gitmem gerekiyor, o yüzden bana giyecek bir şeyler ödünç verir ve en yakın ışık çemberini gösterirseniz, yoluma devam edebilirim."

Bunun üzerine ifadesi o kadar kararıyor ki midem daha fazla sinirle bükülüyor. Arkasında açık bıraktığı çıkışa bakıyorum. Belki hızlı olursam etraftan dolanabilirim.

Önümdekiyle aynı tarzda giyinmiş iki adam içeri girince umudum azalıyor. Siyah saçları ve gri gözleriyle beni esir alan kişiye çok benziyorlar. Yakın aile değilse bile akraba olmalılar.

"Aruan," diyor ikisinden en uzun olanı, merakla bana bakarak. "Seni almaya geldik. Babam toplantıya çağırdı."

Aruan bakışlarını benden ayırmadan konuşuyor. "Ve bu daveti şahsen iletme zorunda mıydın? Merakınız tatmin oldu mu?"

"Bizi suçlayabilir misin?" diye soruyor diğeri daha hafif bir tonda.

"Elsie," diyor Aruan, adımı sanki nadir bulunan bir zevkmiş gibi söyleyerek. "Kardeşlerim Kian ve Vitai ile tanış." Her birine uygun şekilde işaret ediyor.

"Oh." Bunlar beni iyileştiren ve bana onların dilini anlama ve konuşma becerisi kazandıran adamlar. Ailemin bana aşıladığı görgü kuralları, teknik olarak hala onların tutsağı olsam da çabaları için onlara teşekkür etmemi gerektiriyor. "Bana yardım ettiğin için teşekkürler."

"Bir şey değil," diyorlar hep bir ağızdan.

Seslerindeki samimiyet beni onlarla şansımı denemeye zorluyor. "Aruan," diyorum yabancı ismi dikkatlice telaffuz ederek, "görünüşe göre Kafam karıştı. Benim onun eşi olduğumu sanıyor."

Demek istediğimi vurgulamak için gülüyorum ama kimse katılmayınca kahkahalarım çabucak sönüyor.

Bir elimle çarşafı tutarak yeni gelen iki kişiye el sallıyorum. "İkiniz de Alit'siniz, değil mi?"

Başlarını sallamadan önce birbirlerine bakarlar.

"Senin de Aruan gibi özel güçlerin var," diye devam ediyorum kafamda bir tartışma şekillenirken. "Bütün Alitlerin güçleri var mı?"

"Az ya da çok," diyor Kian.

"Gördünüz mü?" Onlara dostça, barış teklif eden bir gülümseme veriyorum. "Benim bir gücüm yok." Voila. Nokta kanıtlandı. "Ben bir Alit değilim."

Noktaları birleştirmeleri için endişelenerek üçlüye bakıyorum. Kian ve Vitai Aruan'a şaşkın bakışlar fırlatıyor.

Kardeşleri taş suratlı bir şekilde bakıyor.

"Kraliyet mensubu bir Alit'in güçsüz de olsa bir güce sahip olmaması nadirdir," diyor Kian. "Ve güçlü bir Alit'in, bırakın güçsüz bir eşe sahip olmasını, zayıf bir güce sahip bir eşle kader birliği yapması bile duyulmamış bir şeydir. Yine de onun içinde hiçbir şey hissetmiyorum."

Aruan parlayan gözlerle ona döner. "Bunun hiçbir anlamı yok. Kendi eşimi tanımadığımı mı ima ediyorsun?"

"Hiç de değil," diyor Kian hemen. "Ben sadece bunun tuhaf olduğunu söylüyorum."

Vitai, "Belki de Dünya'ya gönderildiğinde gücü yok olmuştur," diye öneriyor.

Bakışlarım bir pinpon topu gibi aralarında gidip gelirken onlar sanki ben odada yokmuşum gibi benim hakkımda konuşuyorlar.

"Olabilir," diye düşünüyor Kian. "Bu da talihsizlik olur. Senin yanında hüküm sürmek için çok zayıf o l a b i l i r , Aruan."

Aruan'ın gözlerindeki gümüş rengi koyu bir grafitte dönüşüyor. Bir sarsıntı odayı sallıyor, zemin ayaklarımın altında sallanıyor.

Dengemi korumak için avucumu duvara vuruyorum. Ne haltlar dönüyor burada? Deprem mi oluyor?

Aruan buz gibi bir ses tonuyla, "Dostumu bir daha zayıf olmakla suçlarsan, açıklıkta benimle yüzleşirsin," dedi.

Tamam, yeter artık.

"Hey, dostlar." Yine rahatsız edici bir kahkaha attım. "Alit olmadığımı kesin bir dille ifade etsem de, bu bana hakaret edebileceğiniz anlamına gelmez." Aruan'a aceleyle, "Phaelix beni kaçırdığında yaptığınız müdahale için nankörlük etmesem de," diyorum.

Aruan delici bakışlarını üzerimde sabitliyor, o değişken gözlerinin derinliklerinde sahip olma duygusu parıldıyor.

Kian'ın tavrı yatıştırıcı. "Babam bekliyor ve zamanını boşa harcadığımızda nasıl davrandığını biliyorsun."

Bu Aruan'ın aklını başına getirmişe benziyor. Başını sertçe bana doğru eğerek, "Giysi ve yiyecek gönderilmesini sağlayacağım," dedi.

Bununla birlikte, üçü de ortadan kaybolur ve taş duvar tekrar yerinde cisimleşir.

Ona doğru koştum ve duvarın herhangi bir kısmının boş olup olmadığını test etmek için üzerine bir yumruk vurdum. Şansım yaver gitmedi.

Odanın etrafında bir daire çiziyorum ama duvarlar sağlam. Hatta ürkütücü Gotik filmlerdeki gibi gizli bir geçidin kilidini açan gizli bir düğme bulma umuduyla birkaç taşa bile basıyorum.

Hayır.

Aruan duvarı parçalamak için hangi tekniği kullanırsa kullansın, bunu gizli mekanizmalarla yapmıyor. Bunu zihniyle yönetiyor olmalı ki bu çılgınca ve dehşet verici.

Sikeyim.

Burada kapana kısıldım.

Hayatımın yarısını bir MR makinesinin dar tüneline geçirdiğimi düşünürsek, tam olarak klostrofobik değilim, ancak kavernöz hapishanemin etrafında dönerken üzerime bir boğulma hissi çöküyor.

Bu hissi yaşar yaşamaz odanın diğer tarafında mucizevi bir şekilde bir kemer açılıyor.

Yerde koşturuyorum, acelem yüzünden neredeyse çarşafa takılıyorum. Korktuğumun aksine, ulaştığımda kemer kapanmıyor. Süslü sütunlarla çerçevelenmiş geniş, dikdörtgen bir mağaraya açılıyor. Bir ucunda masa görevi gören cilalı, kare şeklinde bir taş ve sandalye olduğunu tahmin ettiğim gümüş dolgulu, yuvarlak, içi boş iki taş duruyor. Bu "sandalyelerden" birkaçı daha etrafa dağılmış, bazıları daha küçük taş masaların yanına yerleştirilmiş. Diğer tarafta, garip kuş başları ve yastıklı karınlarıyla uzanmış iki oyma adam heykeli divanları oluşturuyor. Yere kadar uzanan büyük, kemerli bir pencereye bakıyorlar. Fransız kapıları gibi içinden geçilebilenlerden.

Acele edip dışarı baktım.

Boğazıma bir nefes tıkanıyor.

Damla o kadar şeffaf ki başım dönüyor. Daha iyi görebilmek için boynumu uzatarak bir adım geri çekiliyorum.

Aşağıda, kayrak mavisini bir uçurum, köpüren bir denizin siyah sularına dalmadan önce kilometrelerce alçalıyor.

Lanet olsun.

Sadece benim şansım.

Scratch pencereden atlıyor.

Yine de manzara tartışılmaz derecede etkileyici. Merakla pencerenin mandalını deniyorum. Sürpriz bir şekilde kalkıyor. Pencere, pürüzsüz, pembemsi taştan oyulmuş bir parmaklığı olan dar bir çıkıntıya açılıyor. Aynı taştan yontulmuş bir dinozor, parmaklığın etrafından ve korkulukların arasından dolanarak, güvenlik bariyeri görevi gören pençe ve kanatlardan oluşan karmaşık bir kafes oluşturuyor. Küçük çocuklar ya da evcil hayvanlar parmaklıkların arasından geçemez.

İki elimle korkulukları kavrayarak temkinli bir şekilde çıkıntıya adım atıyorum.

İlık bir rüzgâr saçlarımı karıştırıyor. Yosun ve orman çalılıkalarının kokuları burun deliklerime ulaşıyor ve bana yine Kosta Rika gezisini hatırlatıyor. Ama bu kez, annemle babamın uzun süren kemoterapi döneminden sonra beni neşelendirmek için düzenledikleri kamp gezisinin anılarını da canlandırıyor. Sonunda, bir macera olması gereken şey cehennemden gelen bir tatile dönüştü. Tüm zaman boyunca bağırsaklarımı kustum. İlk sabah uyandığımda yüzümün, kollarımın ve bacaklarımın kaşınan böcek ısırıklarıyla kaplı olması ve iyi niyetli annemin beni ıslattığı kovucuya karşı alerjik bir reaksiyon geliştirmem de yardımcı olmadı.

Havanın tazeliğini içime çekerek, yiyemeyecek kadar hasta olduğum marshmallow kızartmayı içeren tek ve tek maceramda yapmak istediğim gibi takdir ediyorum. Hemen kendimi daha iyi hissetmeye başlıyorum. Sanki oksijen tüpüne bağlanmış gibiyim. Ciğerlerim tatlı havayla genişliyor ve bana alışılmadık bir canlılık aşıyor.

Vay canına, bu harika.

Hatırladığım kadarıyla ilk kez bu kadar çok enerjim var ve kendimi bir maraton koşabilecek kapasitede hissediyorum.

Balkonun kenarlarından çevreyi inceleyebilmek için parmaklığın üzerinden biraz eğiliyorum.

Vay canına! Bir çeşit mağaradayım. Dar kenarlı balkonları olan birkaç mağara daha kaya yüzeyinde odalar gibi üst üste dizilmiş. Uçurumun her iki ucuna doğru uzanarak farklı boyutlarda mağaralardan oluşan etkileyici bir koleksiyon oluştururlar. A

Uçurumun tepesinden yuvarlanan şelale, sol altımda kalan dağın ortasındaki en büyük mağarayı kaplıyor.

Şelaleden diğer taraftaki uçuruma bir köprü uzanmaktadır. Ortada ray görevi gören halatlarla çevrili bir platform asılıdır. Uçurumun içine oyulmuş basamaklar denize iniyor. Kayalık uçurumla o kadar mükemmel bir uyum içindedirler ki onları gözden kaçırmak kolaydır.

Uçurumun bittiği yerde, su kenarı boyunca canlı yeşiller içinde eğrelti otları büyür. Trompet şeklindeki kırmızı ve mor çiçekler, zemini kaplayan ot kümelerinden dışarı çıkar.

Yüzümü kaldırıyorum, yanaklarımdaki ılık rüzgârın tadını çıkarıyorum. Bir elimle alnıma bastırarak yüzümü gölgeliyor, karlı bulutların serpiştirdiği soluk mavi gökyüzünün parlaklığına gözlerimi kısarak bakıyorum.

Uzakta siyah bir nokta beliriyor. Bakışlarımı yavaş yavaş büyüyen noktaya sabitliyorum.

İnanılmaz.

Görüşüm inanılmaz. Çok uzağı ve çok net görebiliyorum. Şimdiye kadar görme yeteneğimin ne kadar kötü olduğunu hiç fark etmemiştim.

Cisim yaklaştıkça, havayı yaran kanatlarını seçiyorum. Bu dev bir kuş.

Sonra kuş tam görüş alanıma giriyor ve ben şok içinde neredeyse parmaklıkların üzerinden yuvarlanıyorum.

Tüyler ürpertici bir çığlık gökyüzünü yarıyor. Çığlık atan yaratık kanatlarını çırpıyor ve çıkıntının yanından uçarak geçiyor, tekrar yükselmeden önce suya doğru dalıyor.

Gözlerimi kıştırıp yavaşça açıyorum ama hayır, bu bir hayalet değil.

Bu gerçek bir quetzalcoatlus.

Tarihteki tüm uçan etoburların en saldırganı ve şimdiye kadar uçmuş en büyük hayvanın balkonun önünden bir dönüş daha yapmasını büyülenmiş bir halde izliyorum.

İnanılır gibi değil.

Dünya'da nesli çoktan tükenmiş bir dinozora bakıyorum.

Aslında teknik olarak bu bir dinozor değil, pterozor türünün bir parçası olan uçan bir sürüngen.

Bahse girerim Los Angeles'taki Jurassic Park setindeki adamlar bunu görmek için bir kol ve bir bacak verirlerdi. Keşke video çekmek için telefonum olsaydı. Film yapımcılarının sıcakkanlı sürüngenini taklit etmelerinin çok da yanlış olmadığını söylemeliyim.

Quetzalcoatlus başka bir raunt için yaklaşıyor. Bu kez o kadar yaklaşıyor ki, kanatlarının vınlayarak vuruşu saçlarımda bir esinti yaratıyor ve sol kanadının ucunda, muhtemelen bir dövüşün kalıntısı olan küçük bir çentik seçebiliyorum.

Tüylü, açık gri bir kıl tabakası vücudunu ve kösele kanatlarını kaplar. Başının arkasındaki küçük ibik mavi, kanatları ise siyah ve somon pembesidir. Tepeyi süsleyen siyah iplik tutamı, pterozor kuyruk dönüşü yaptığında titrer.

On altı metre boyunda ve yaklaşık beş yüz kilo ağırlığındaki bir sürüngen için şaşırtıcı derecede zarif bir uçuşa sahiptir. Elli metreden fazla kanat açıklığı ile bir Cessna uçağı büyüklüğündedir.

Dişsiz çenesini gururla öne doğru iterek havada bir hamle daha yaparken zürafaya benzeyen boynunu uzatıyor. Daha önce hiç bu kadar hayranlık uyandırıcı ya da sürükleyici bir şey görmemiştim.

Ayaklarımın üzerinde zıplıyor, büyük sürüngen durduğum yerden birkaç santim ötede daireler çizerken heyecandan gülüyorum. Çocukluğumdan beri dinozorlara ve pterozorlara takıntılıyım. Kaydedilmiş her türün posterleri yatak odamın duvarlarını kaplardı ve yatağım yumuşak dinozor oyuncaklarından oluşan bir dağın altında gömülüydü. Her birine isim verdim. En sevdiğim, mutasyona uğramış bir leyleğe benzeyen quetzalcoatlus olan Betty'ydi.

Bu nedenle, balkonun önünde bu tuhaf dansı yapan tarih öncesi leş yiyicinin ilgimi çekmesi şaşırtıcı değil. Neredeyse sanki

Özellikle de benim için, bir tür karşılama gibi. Garip olan şu ki, korkmam gerektiği halde hiç korkmuyorum.

Ellerimi sevinçle çırparak, muhteşem gösteri için quetzalcoatlus'u övüyorum.

"İyi ejderhalar," diye bağılıyor arkamdan biri korkulu bir sesle.

Bir kadın kolumdan tutuyor ve beni güçlü bir çekişle odaya geri çekiyor. Tökezliyorum, dengemi korumak için en yakındaki divanın arkasına tutunuyorum.

Kendimi toparladığımda, daha önce gördüğüm kadınla yüz yüze geliyorum; Aruan beni buraya getirdiğinde yerde lotus pozisyonunda oturan ve sütlü sıvıyı havuza döken kadınla aynı kişi.

Beni bırakıyor ve pencerenin mandalını sertçe tıklatarak kapatıyor.

"Güzel, korkunç ejderhalar," diyor tekrar, bana dönerek, Şaşkın gözlerle. "Ejderhalar avdayken asla pencereye yaklaşmamalısın. Seni balkondan aşağı atarlar."

"Ejderhalar mı? Dalga mı geçiyorsun benimle?" Başparmağımı omzumun üzerinden atıyorum. "Bu bir quetzalcoatlus."

Konu dinozorlar olduğunda işimi bilirim. Alnı

kaşlarını çatarak buruştu. "Bir ne?"

"Dünya'da yüz kırk dört ile altmış altı milyon yıl önce yaşamışlar," diye devam ediyorum coşkuyla. "Artık soyları tükendi."

Başını öne eğiyor. "Ejderhalarımız çok fazla mevcut. Yine de, bunun gibi büyük olanlar saraya pek yaklaşmazlar. Yakındaki köyün etrafındaki hareketlilikten uzak durmayı tercih ediyorlar. Bir tanesinin bu kadar yakından uçması nadirdir, ancak balkonlardan insanların kaçırıldığı vakalar var. Sizi orada ejderhayla burun buruna görünce neredeyse kalbim duracaktı."

"Özür dilerim," diyorum, onu korkuttuğum için kendimi kötü hissediyorum.

Aynı zamanda sevinçliyim. Olanların üstesinden gelemiyorum.

Pencereye özlemle bir göz atıyorum, ama pembe renkli cam bölmelerin ötesinde gökyüzü açık ve sessiz.

"Boş ver." Cesur bir gülümseme denemesi yaptı. "Bu konuyu kardeşimle konuşmayacağız. Sadece kızar. Sadece bunu bir daha yapma."

Pencerenin önünden yine bir dinozor geçerse bu deneyimi kaçırmaya hiç niyetim yok.

Aklıma bir düşünce gelince kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Karada başka ejderhalar da var mı?"

"Her yerdeler," diyor belli belirsiz, tartışmaya hevesli görünmüyor. Titrek bir nefes üflüyor. "Ben Gaia, Aruan'ın kız kardeşiyim." Gülümseyerek ekliyor, "Geldiğinizde doğru dürüst tanıştırılmamıştık."

"Elsie," diyorum, vücudumu saran çarşafın yerinde kaldığından emin olurken onunkini sıkmak için elimi uzatıyorum.

Uzattığım ele eğlenerek bakıyor ama almak için bir hamle yapmıyor.

Belki de Zerra'da insanlar birbirlerini böyle selamlamıyorlardır. "Gel," diyor parmaklarının anlamlı bir hareketiyle.

Önce bana seslendiğini sanıyorum, ama sonra yatak odasının kemerli girişinde yeniden beliren, yüklü tepsiler taşıyan küçük bir ordu yürüyor.

Onlar yemekleri büyük kare taşın üzerine boşaltırken, ben de Gaia ile konuşma fırsatını değerlendiriyorum. Kardeşlerinden daha cana yakın görünüyor.

"Bir hata oldu," diye dikkatle başlıyorum. "Bu tamamen yanlış."

"Onlara aldırmayın," diyor elini adamlara doğru sallayarak. "Kardeşim ısrar etti. Sizi korumak için buradalar." Bir elini kalçasına koyuyor. "Belli ki senin konusunda bana ya da başkasına güvenmiyor, onu suçlamıyorum. Onları görmemen için bir perde koyacağız. Burada olduklarını bile bilmeyeceksin."

"Oh." Adamlara bakıyorum. "Onları kastetmemiştim. Büyük bir yanlış anlaşılma oldu." Garip bir şekilde gülümseyerek devam ediyorum, "Aruan benim onun eşi olduğumu düşünüyor."

Yüz ifadesi ciddiyetini koruyor. "Sen onun eşisin." Beni incelerken, "Hissetmiyor musun?" diye soruyor.

"Neyi hissetmek?"

"Önemli değil." Elimi tuttu. "Gelecektir. Biraz zaman ver. Yaşadıklarını düşünürsek, sanırım bu şaşırtıcı değil."

"Benim bir Alit olduğumu sanıyor ama ben Dünyalıyım." Elimi onunkinden çekiyorum. "Neden kimse bana inanmıyor?"

"Ah, seni zavallı şey." Merhamet gümüş gözlerini yumuşatıyor. "Elbette sana inanıyoruz. Dünya'ya gelmiş olman çok talihsiz bir durum. Ama yapılanlar geri alınamaz." Ses tonuna hüznün karışıyor. "Uzun yıllar boyunca Aruan senin öldüğüne inandı. Çoğumuz eşlerimizle aramızdaki bağı ancak ergenlik çağında hissederiz ama senin bağı o kadar güçlüydü ki Aruan bunu doğduğun gün hissetti." Gözlerinde yaşlar parıldıyor. "O sadece beş yaşındaydı." Sesi yeniden parlıyor. "Şu halime bak, duygusallaşıyorum." Birkaç kez gözlerini kırıştırıyor ve yanağındaki ıslaklığı siliyor. "Bu çok uzun zaman önceydi. Şimdi geri döndün ve odaklanmamız gereken şey de bu."

Onun duygu gösterisinden etkilenmemiş değilim ama ifadesi beni şaşırtıyor. "Bekle, ne demek geri döndüm?"

Rüzgârda savrulan saçlarımı alnımdan fırçalıyor. "Her şey sana çok kafa karıştırıcı geliyor olmalı."

Evet, şaka yapmıyorum. Bu dünya ve her şeyin nasıl işlediği hakkında milyonlarca sorum var ama şimdi merakımı gidermenin zamanı değil. "Ben Dünya'danım," diyorum ısrarla. "Ailem orada. Anlamıyor musun? Onlara geri dönmek zorundayım."

Saçlarımı bir şekle sokmaya çalışmaktan vazgeçiyor ve onun yerine yanağıma avuçluyor. "Senin annen baban Alit'ti. Onlar

Marikanea, uçsuz bucaksız okyanusları ve serulean gökyüzüyle bilinen doğudaki krallık. Kaybolduğunda sadece bir bebektin."

"Hayır." Geri çekiliyorum. "Ailem Irene ve Jonas Barnikoff."

Tavrı garip bir şekilde sempatik. "Onlar senin biyolojik ailen değil, değil mi?"

"Hayır, ama-"

Vay anasını.

Bu tuhaf durum beni gerçekten korkutmaya başladı.

Tamam. Evlat edinildiysem ne olmuş? Bu onun haklı olduğu anlamına gelmez.

Çenemi kaldırıyorum. "Nerede bu sözde ebeveynler? DNA testi talep ediyorum."

Bu tartışmayı kesin olarak çözecektir. Tabii... burada onlardan yok mu?

Gaia yüzünü buruşturur. "Bir ne?" Bir iç daha çeker. "Neyse boş ver. Sevgili Laliss-" Kendini tutup hemen düzeltti, "Elsie, böyle trajik bir haber verdiğim için çok üzgünüm ama annenle baban başkentlerinin yarısını yok eden bir yanardağ patlamasında öldüler. Bu senin... um, sözde ölümcül kazandan kısa bir süre sonra oldu."

Ha.

Çok uygun.

"Sanırım onları tanımadığınız için yas tutmayacaksınız," diyor. "Yine de acıttığını biliyorum."

Dürüst olmak gerekirse, ne hissetmem gerektiğinden emin değilim.

Omuzlarımdan tutarak beni tabakların, kadehlerin ve bir sürahinin yerleştirildiği masaya doğru götürüyor. "Hadi seni doyuralım, olur mu? Yemek yedikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin. Aruan senin için en iyi Zerran yemeklerinin hazırlanabilmesi için gerekli malzemeleri bulmak için büyük çaba sarf etti."

Masanın etrafında hazır olda duran adamlara başıyla selam veriyor. Kömür grisi pantolonlarının üzerine aynı beyaz tunikleri ve uzun çizmeleri giyiyorlar. Her adamın kemerine bağlı bir hançer var. Bir çeşit üniforma olmalı.

Gaia'nın işaretiyle yatak odasına girdiler ve dışarıdan tanıdığım çiçekler ve manzaralarla boyanmış ahşap bölmelerin arkasında kayboldular. Gaia ve ben konuşurken biri bölmeleri oraya yerleştirmiş olmalı.

"Merak etme." Gaia arkama geçiyor ve ellerini omuzlarıma koyarak beni yastıklı sandalyelerden birine itiyor. "Huzur içinde yemeğinin tadını çıkarabilirsin. Seni yemek yerken izleyerek mahremiyetini ihlal etmeyecekler. Bunu yaparlarsa Aruan'ın gözlerini oyacağını biliyorlar."

Ew. Umarım bunu gerçek anlamda söylememiştir.

Taş tabakların üzerindeki dokuma sepet örtüleri teker teker kaldırıyor ve ortama buhar şeritleriyle yayılan lezzetli kokular yayıyor.

Tam zamanında, midem gurulduyor.

Artık sürekli olarak midem bulanmadığına göre, iştahım intikam alırcasına geri geldi. O kertenkeleler - Phaelix - beni çok uzun zaman önce beslemedi. Ya da belki günler önceydi. Ne kadar zamandır baygın olduğumu bilmiyorum.

"Ne zamandır baygınım?" diye sordum.

"Sadece birkaç saat. İyileşmen için gerekliydi." Gaia bakışlarını beceriksizce üzerime çektiğim çarşafa indiriyor. "Kardeşim kıyafet getirtti bile. Yakında seni o çarşaftan çıkaracağız. Ama önce yemek yemelisin. Aruan bu konuda çok kararlıydı." Karşıma oturarak masanın üzerindeki yaygıyı işaret etti. "Her şeyden biraz deneyebilir ve hangi yemekleri tercih ettiğini bana söyleyebilirsin. Aruan gelecekte bunları sipariş edecek ve beğenmediklerinizden kaçınacak." Masanın üzerinden uzanıp küçük, çatallı bir başak alıyor ve bana uzatıyor. "Bunu kullan. Parmaklarını yakmak istemezsin."

Bir meyve ya da sebzenin etine benzeyen parlak pembe, sulu bir küpü mızraklamadan önce garip aleti inceliyorum. Yavaşça ığneyerek tır tır dokunun ve dilimde patlayan tatlılığın tadını çıkarıyorum.

Yum.

Tadı ilek ve lii arası bir şey gibi.

Denediğim ikinci küpün tadı parlak sarı, tuzlu meyan kökü gibi.
Yüzümü buruşturuyorum, Gaia da kıkırdıyor.

"Bu *sagi*," diyor. "Kuzey krallığının tuzlu bozkırlarında yetişen nadir bir meyve. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu kesinlikle liste dışı." Yeşil, süngerimsi g ve ten bir tabağı bana doğru iterek, "Bunu dene. Yerel bir spesiyalite."

Bir ısırık aldığımda ş pheliydim. Rengi ve kıvamı umut verici değil, ama zengin, etli lezzeti beni hoş bir şekilde şaşırttı.

"Nil ferlerin   ekleri ve etli yapraklarıyla yapılan bir güveç." Gaia dirseğini masaya yaslıyor ve çenesini avucuna dayıyor. "G llerde yabani olarak yetişirler ama onları toplamak zordur    nk  ejderhalar yumurtalarını o bölgeye bırakır. Erkekler bir torba zambak için hayatlarını tehlikeye atarlar. Bu yüzden   ekler, Zerra'daki en değerli taş olan siyah opal ağırlığınca değerlidir."

Her şeyden biraz denemeden önce pahalı yemek için minnettarlığımı göstermek için g ve ten birkaç ısırık daha yiyorum. En sevdiğim yemek, Gaia'nın bana *yitaki* olduğunu söylediği, ince bir hamurda derin yağda kızartılmış kağıt inceliğinde, tereyağı sarısı   ekler.

Bir lokma daha yiyemeyeceğimi söylediğimde sürahiyi yaklaştırıyor ve bir kadeh dolusu altın rengi sıvı döküyor.

"Bu bal şarabı." Bana uzattı. "Seni ferahlatacak."

Susadığımı hissederek tüm kadehi tek seferde içiyorum. şarap oldukça şekerli, bu yüzden kadehimi pişmiş toprak bir kavanozdan aldığım suyla doldurup onu da içiyorum.

"şimdi önemli kısma geldik," diyor ve ayağa kalkarken ellerini çırpıyor.

"Bekle." Bana bakmak için durakladığında, hızlıca devam ediyorum, "Bana bu yer hakkında daha fazla bilgi verebileceğinizi umuyordum."

"Zerra hakkında mı?"

"Evet." Kuvvetle başımı salladım. "Ve güçlerinin nasıl çalıştığı hakkında. Örneğin, kardeşin beni iyileştirmeyi nasıl başardı? Oh, dur bakalım. Senin de bir gücün olmalı, değil mi? Senin gücün ne?"

"Benim uzmanlık alanım portallar yaratmak."

Daha dik oturuyorum. Bu benim buradan çıkış biletim olabilir. "Dünya'ya açılan portallar mı?" "Şansın yok," diyor ve acıklı bir gülümsemeyle umudumu kırıyor. "Bu benimkinden çok daha güçlü bir güç gerektirir. Portalları tekrar tekrar açıp kapatabilirim ama dünyalar arasında değil. Aruan seni böyle buldu. Zerra'daki varlığını hisseder hissetmez bana portallar açtırdı. doğru olanı keşfetti."

"Oh." Koltuğuma geri gömüldüm. "Kim Dünya'ya bir portal açabilir?" Yoksa bu bir çeşit teknolojiyle mi yapılıyor?

"Korkarım sorularınız beklemek zorunda kalacak. Başlasak iyi olur, yoksa geç kalacağız."

"Neye geç kaldın?"

Konuşmamız, dört kadının ellerinde dekoratif kutularla yatak odasına girmesiyle kesiliyor. Uzun tüllü elbiselerinin etekleri düz sandaletlerini süpürüyor. Sıranın en arkasındaki, sandığın üzerine serdiği parıltılı bir elbise taşıırken, diğerleri kutuları duvarın ayna gibi parlayan kısmının yanındaki parlak siyah taştan dikdörtgen bir levhanın üzerine koyuyor.

"Gel." Gaia elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. "Hadi seni güzelleştirelim."

"Ne için?" Tekrar soruyorum, onca yemekten sonra biraz uykulu hissetmeye başlamıştım.

Beni, kadınların içinden yağ sürahileri, krem kapları ve değerli taşlarla kaplı fırçalar çıkardıkları kutulara doğru yönlendiriyor. "Ziyafet için."

Geri çekiliyorum. Bütün bir kış uykusuna yetecek kadar yemek yedim ve eve gitmek istiyorum, şüphesiz daha fazla yemeğin servis edileceği bir ziyafete değil.

"Ne ziyafeti?" Ben soruyorum.

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Yemin etmeden önce Aruan'ın seni saraya takdim edeceği yer."

"Yemin mi?" Kekeliyorum. Artık tamamen uyanığım. "Ne yemini?"

Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi devam ederek, "Aruan çiftleşmeyi tamamlamadan önce ettiğiniz yeminler elbette," diyor.

BÖLÜM 9

RL3IE

D Sayısız itirazıma rağmen güzel kokulu yağlarla masaj yapılıyor ve kremlerle köpürtülüyorum. Gaia bana ilkel bir tür tuvalet gösteriyor.

Havuzlu odanın köşesinde, temizlik odası dediği yerde. Tuvalet temelde taş bir oturakta bir delikten ibaret, ancak kullanıldıktan sonra sihirli bir şekilde kendini boşalttığını açıklıyor. Bunun nasıl olduğunu sorduğumda, bana bunun taşların özelliklerinden kaynaklandığını söyledi.

Bu muğlak açıklama beni daha da meraklandırıyor. Taşlar atıkları emiyor mu? O delikte yaşayan ve atıklarla beslenen ve böylece onları çözen bazı mikroorganizmalar var mı? Sorduğumda Gaia biliyor gibi görünmüyor. Bunun yerine, bana başka bir taş oturağın içinde sürekli akıyor gibi görünen küçük bir su çeşmesini kullanarak nasıl temizleneceğimi gösteriyor - görünüşe göre tuvalet kağıdı yerine kullandıkları bir tür bide.

Turdan sonra beni yalnız bırakıyor. İhtiyaçlarımı giderdikten sonra ellerimi bir sürahidan su doldurulmuş bir kaptan yıkıyorum. Sabun, avucumda eriyen ve cennet gibi kokan jel bir kapsül. Ellerimi raftaki bir bezin üzerinde kuruladığım anda iki kadın ellerinde fırçalarla içeri giriyor ve her yeri temizlemeye başlıyor. Sonra şımartma devam ediyor.

Etrafımda bu kadar çok kadın vızıldarken, hiç vakit kaybetmeden saçım ve makyajım yapılmış, uzun, dökümlü bir elbise giydim.

Gaia beni aynanın önüne yerleştiriyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diye haykırıyor nefes nefese bir fısıltıyla, ellerini birbirine kenetleyerek.

Aynanın gölgeli yansımasında bana bakan kadın, Dünya'daki eski halimden çok farklı. Gözlerimin etrafındaki kalıcı koyu halkalar gitmiş. Cildim sağlıklı bir ışıltıya sahip ve kısa saçlarım, çilek sarısı saç tellerimdeki doğal platin vurguları öne çıkaran bir parlaklıkla parlıyor. Her zaman donuk bir mavi-yeşil olduğunu düşündüğüm gözlerim bile yeni bir parlaklıkla ışıldıyor.

Bu çok tuhaf. Neden bu kadar sağlıklı göründüğümü ve kalbimin neden bu kadar güçlü attığını anlamıyorum. Vitai tüm otoimmün sorunlarımı iyileştirdi mi? Ama hayır. Phaelix ile ormanda bile farklı görünüyor ve hissediyordum.

Hasta
değilim.

Zayıf
değil.

Hayatımda bir kez olsun ölmeyeceğim.

Burası neresi? Bu insanlar bu güçlere nasıl sahip olabiliyor?

Ve neden benim Aruan'ın eşi olduğuma karar verdiler?

"Ne düşünüyorsun?" Gaia kendinden memnun bir ses tonuyla soruyor.

Spekülasyonlarımı şimdilik bir kenara itiyorum ve görünüşüme yeniden odaklanıyorum. Elbise inci gibi parıldayan yumuşak bir malzemeden yapılmış. Ensemde bağlanıyor ve yumuşak kıvrımlarla göğüslerimi ve kalçalarımı sararak kalçalarımın dışarı doğru genişliyor. Etek ucu ayak bileklerimin hemen üzerinde duruyor. Arkası açık, herhangi bir sütyene izin vermiyor - tabii burada giyiyorlarsa. Neyse ki küçük göğüslerimle sütyene ihtiyacım yok. Etek parlak beyaz taşlarla işlenmiş, bunlar elmas olabilir de olmayabilir de. İstemeyerek de olsa elbisenin muhteşem olduğunu kabul etmek zorundayım. Hiç bu kadar güzel görünmemiştim.

Gaia ellerini çırparak "Ayakkabılar," diye duyurdu.

Kadınlardan biri elinde bir çift saten terlikle öne atılır. Üzerlerini süsleyen kristal boncuklar elbisemdeki taşlarla eşleşiyor. Başka bir kadın beni sabitlemek için kolumdan tutarken ve üçüncü bir kadın eteğimi dikkatlice kaldırırken önümde diz çöküyor.

Ayaklarımı düz topuklu, sivri uçlu ayakkabıların içine sokuyorum. Şaşırtıcı bir şekilde çok rahatlar, beklediğim gibi ayak parmaklarımı sıkıyorlar.

Gaia şifonyerden küçük bir şişe alıyor ve saçlarıma ince bir parfüm püskürtüyor. Pudramsı yumuşak, neredeyse gül gibi kokuyor, karışımında ylang-ylang gibi egzotik bir şey de var.

"Ejder çiçeği yapraklarından yapılan çok değerli ve nadir bir parfüm," diyor Gaia atomizörü zar zor görünen göğüs dekolteme doğrulturken. "Yüzyılda sadece bir kez dolunayda açarlar."

Puff.

"Bir damla yüz opal taşı değerindedir."

Puf, puf.

Boynuma da aynı muameleyi yapmadan önce göz kırpmıyor. "Aruan kokuya bayılıyor."

İtirazımı bastırıyorum. Dolaşmaya itiraz etmek işe yaramayacaktı. Boğazım düğümlenene kadar tartışım ve hiçbir yere varamadım.

Onlara göre, kaderimi kabullenmişim gibi görünebilir, ki bu da istemediğim yeminleri etmek ve tuhaf bir çiftleşmeyi *tamamlamaktır*.

Ha.

Böyle bir şey olmayacak.

Sadece zamanımı bekliyorum. Uysallığım tamamen göstermelik. Er ya da geç, kaçmak için bir fırsat doğacak. Eğer bir ziyafete gideceksem, beni bu odadan çıkarmak zorundalar. O zaman şansımı deneyeceğim. Bu tuhaf yerde nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok, ama önce kaçacağım ve sonra çözeceğim.

Buralarda birileri Dünya'ya nasıl geçit açılacağını biliyor olmalı, değil mi?

Hareketli telaş aniden durur. Kadınlar donup kalıyor.

Neler olduğunu görmek için başımı kaldırıyorum ve sonra içimden davetsiz ve hiç de hoş karşılanmayan bir ürperti geçiyor.

Aruan kapının girişinde duruyor, iri gövdesi koridordaki duvarlardan yansıyan ışığı engelliyor. Vücuduna sığdırdığı tüm o kaslarla heybetli ve ölümcül görünüyor. Yakası ve manşetleri gümüş ve kırmızı işlemeli siyah bir ceket giymiş. Parlatılmış diz boyu botları pantolonunun üzerine geçirilmiş. Uzun siyah saçları geriye doğru bağlanmış, köşeli yüzünü ortaya çıkarıyor ve dikkatleri kare çenesinin, aristokrat burnunun ve geniş alnının erkeksi hatlarına çekiyor. Çarpıcı derecede yakışıklı olduğunu tartışmaya gerek yok. Orada bir kral gibi duruyor ve sadece varlığıyla bile insanları susturuyor.

Bakışlarımız aynanın yansımasında kilitleniyor. Delici bakışları benim hoşuma gitmeyecek kadar yoğun.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve sıcaklık damarlarımda dolaşıyor. Karlı bir kış gününden sıcacık bir saunaya adım atmak gibi. Kontrol edemiyorum.

Gaia bir şeyler söylüyor ama sözleri kulaklarımda beyaz bir gürültü olarak kalıyor. Muhafızların ve kadınların odadan çıktığını belli belirsiz fark ediyorum. Aruan'la bakışmaya devam ederken hava ciğerlerime hapsolmuş durumda ama onun önsezili bakışlarından başka bir yere bakmak mümkün değil.

Gaia saçıma parlak taşlı bir taç takıyor. "Her şey yoluna girecek. Göreceksin." "İyi şanslar" dedi ve gitti.

Aruan ve ben görünmez bir mendeneye kilitlenmişken sessizlik uzuyor. Gözlerinde okuduğum şey beni korkutuyor. Açlıktan ölmek üzere olan bir yırtıcının cinsel açlığıyla ve bu açlığı doyurma kararlılığıyla dolu.

Onun niyetini bu kadar iyi okuyabilmem biraz rahatsız edici. Derimin altında cızırdayan ve görmezden gelmek için elimden geleni yaptığım farkındalık zıplamaları daha da endişe verici. Elbisenin altında çıplak kadınlık organlarım ıslakken ve meme uçlarım ince kumaşı delecek kadar sertleşmişken bunu yapmak zor olsa da. Görünüşe göre iç çamaşırının burada hiç icat edilmemiş olması da pek yardımcı olmuyor.

Beni incelerken Aruan'ın dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirliyor. Yemin ederim aklımdan neler geçtiğini çok iyi biliyor. Aklımdan geçenleri

Üzerimdeki etkisi. Kelimeler olmadan iletişim kurmak gibi garip bir kapasitemiz var.

Sonunda odanın derinliklerine doğru adım atarak büyüğü bozar. Kemer arkasından kapanır.

Yutkunuyorum.

Burada onunla yalnız kalmaktan hoşlanmıyorum.

Nefesim daralıyor. Odadaki tüm oksijeni emen devasa, her şeyi tüketen bir vakum gibi.

Yavaşça ilerliyor ve bana o kadar yakın duruyor ki ceketinin düğmeleri belimi sıyrıyor. Uzaklaşma dürtüsüne direniyorum. Korkak olmaktan nefret ediyorum.

"Çok güzel görünüyorsun Elsie," diyor o kadar derin bir sesle ki tüylerim diken diken oluyor.

Temas ne kadar hafif olursa olsun, son derece rahatsız edici.

Cesur davranmayı ve yüzünü kurtarmayı unut. Aramızda belli bir mesafe yaratarak arkamı dönüyorum ve boynumu bükerek ona bakıyorum. "Gaia yeminler hakkında bir şeyler söyledi. Lütfen bana bunun bir şaka olduğunu söyle."

"Ne yazık ki," diyor keskin, onaylamayan bir gülümsemeyle. "Yemin etmek asla bir şaka değildir."

"Bu da ne demek oluyor?" Boynumdaki meşhur ilmik sıkılaşıyor. "Evlilik gibi bir şey mi bu?"

"Evlilik mi?" Başını eğiyor, gözleri sezgisel bir merakla kısılıyor. "Bu geleneğe aşına değilim."

"İki insanın birlikte yaşamaya ve bir aile kurmaya karar vermesidir. Birbirlerine yüzük verirler ve sadık kalacaklarına söz verirler. Yasal olarak bağlayıcı olan bir sözleşme imzalarlar. Çoğu zaman işler ters gider ve boşanırlar." Kaşlarını çattığında detaylandırıyorum: "Birbirlerini terk ediyorlar. Aslında, bu her iki çiftten birinin başına gelir ve gerçekten karmaşık bir hal alabilir. Eğer tüm bu söz verme olayıyla planladığın şey buysa, seni temin ederim ki sonumuz

ikide bir istatistiği. Elbette istediğiniz bu değil." Kararsızca ekliyorum, "Değil mi?"

Ciddiyetle beni izliyor. "Zerra'da her insanın sadece bir eği vardır. Çiftleğtiğimizde, bu ömür boyu sürer."

"Ömür boyu mu?" Çığlık atıyorum. "Penguenler ve denizatları gibi mi?"

"Sizin denizatlarınızı ve penguenlerinizi bilmem ama burada ejderhalarımız bile ömür boyu çiftleğir."

Tamam, kusursuz ilişkilerin olduğu bir dünyanın kulağa harika geldiğini kabul ediyorum, ancak ilişki istenmiyorsa veya zorlanıyorsa değil. İstediği şeyin bu olduğunu söyleyemez. Hayat boyu. Benimle. Söyleyebilir mi?

Bana sadece değişmeyen gümüş bakışlarıyla bakmaya devam ediyor. Kahretsin.

Ciddi.

Soğuk terler döküyorum. Kuru dudaklarımın arasından, "Ciddi misin?"

diye soruyorum. "Birinin eşine sahip çıkması büyük bir sevinç vesilesidir.

Bir eş olmadan, bir

kişi eksiktir."

Eğer inandığı şey buysa, gerçekten boku yedim.

Gerçekten. Belki de.

"Bütün bu cinsel birleşme ritüeli neyi gerektiriyor?" Kalbim boğazımda atarken soruyorum.

Gözlerinin rengi koyulaşıp cıvıltıya dönüşüyor. Yemin ederim o alev alev yanan bakışlarıyla metali eritebilir.

"Fiziksel olarak bağ kuracağız," diye açıklıyor eşit bir tonda. "Birlikte uyumak zorunda mıyız?"

Mırıldanıyorum.

"Sonunda, evet." Keşfini artık yüzümle sınırlamıyor, vücudumu ölçüp biçmenin avantajını sonuna kadar kullanıyor. "Seviştikten sonra."

Oh, kahretsin.

Biraz sallanıyorum, aniden başım dönüyor.

Sanırım bayılabilirim, hem de kötü bir şekilde. Çifte saçmalık.

Hem de iyi bir şekilde.

Bayılmanın belirgin bir beklenti notası var.

Her zaman seksin nasıl bir şey olduğunu bilmek istemiştim ama çarşafların arasında yuvarlanmak benim için kartlarda yoktu. Tıbbi koşullarım hayatta kalmak için tüm enerjimi harcamamı gerektiriyordu. Bırakın seks maceralarını, yemek için bile iştahım yoktu.

En ılgın fantezilerimde, bir rock grubunun kötü ocuk davulcusuyla sahne arkasında sevişmeyi hayal ederdim. Mavi, işkence görmüş gözlerinin üzerine düşen sarkık bir saçağı ve pebileceğini -gerçekten pebileceğini- söyleyen hafif bir sırıtışla kendinden emin bir gülümsemesi vardı ve bunu biliyordu.

V-kartımı, eşim olduğunu iddia eden süper glere sahip tehlikeli bir adama kaptırmak seks fantezilerime hiç girmede.

İşte bu korkutucu. Ve

sinir bozucu derecede

ateşli. Ama hayır.

Bir sahnenin dumanlı gölgelerinde hiçbir bağ olmadan duvara yaslanmak başka bir şeydir. İlk buluşmada yeminler isteyen bir adama bağlanmak ise bambaşka bir şeydir.

"Ve sonra?" En iyi takas sesimle soruyorum. "Eğer seni becermeyi kabul edersem, gitmeme izin verecek misin?"

Yüz hatlarında vahşi bir öfke parlıyor. Daha nceki kavurucu açlığın yerini almıyor, aksine ona ekleniyor ve kaynayan duyguların tehlikeli bir kokteylini oluşturuyor.

Sesine sert bir ton katarak kararı açıkladı. "Asla." Oookay.

Gördün mü? Ben de bundan endişeleniyordum.

Sırtım pürüzsüz, serin yüzeye arpına kadar arkamdaki aynayı unutarak geri çekiliyorum. "İstediğinin bu olduğuna inanman gururumu okşadı ama benim istediğim bu değil."

"Ne istediğimiz önemsizdir. Bir eşin bağının fiziksel çağrısına karşı koymak imkansızdır."

"O zaman arkadaş olmadığımız için şanslıyım."

"Ne kadar beklersek, ikimiz için de o kadar zor olacak."

"Buraya nasıl geldiğimi ya da burada ne yaptığımı bile bilmiyorum," diyorum bıkkınlıkla. "Bir dakika önce bir ışık çemberi gördüm ve bir dakika sonra kertenkele adamlarla, yani Phaelix'lerle birlikte bir ormandaydım."

Phaelix'ten bahsedilince Aruan'ın gözleri gizlenemeyen bir şiddetle parıladı. "Seni bir portal aracılığıyla buraya getirdiler ve sonra da sana zarar vermeye çalıştılar. Hak ettiklerini buldular."

Canlı canlı eritilmek mi? Evet, tamam. Sanırım empati ve pişmanlık sözde dostumun özellikler listesinde üst sıralarda değil. Gerçi o canavarların nehir kenarında bana neredeyse yaptıklarından sonra ona pek katılmıyorum.

"Beni neden buraya getirdiler?" Korkunç anıyı silkeleyerek soruyorum. "Gerçekten beni köle olarak satmak için miydi?"

Dünyalar arasında portallar açabilen varlıklar için çok ilkel ve gereksiz görünüyor. Yine de Phaelix'ler ormanda dev tırtılların arasında yaşıyor gibi görünüyor, bu yüzden o kadar da gelişmiş görünmüyorlar. Düşündüm de, şu anki insansı tutsaklarım da öyle. Burada belirgin Orta Çağ titreşimleri alıyorum... çılgın güçler hariç.

Aruan'ın bakışlarındaki acımasızlık destansı boyutlara ulaşıyor. "Muhtemelen.

Phaelix'ler arasında Dünyalı köleler olduğuna dair söylentiler var."

Ne kadar hoş. "Mavnadaki insanlar... Onlara ne olacak?"

"Onlara gitmekte özgür olduklarını söyledim."

"Nereye gidecekler? Eğer Dünya'dan geliyorlarsa..." Beklentiyle ona bakarak sözümü kesiyorum.

Belki de Dünya'ya açılan bir portalın her zaman açık olduğu bir istasyon falan vardır. Ya da birinin portal açmak için hazır olduğu bir yer.

Eğer öyleyse, buradan çıkar çıkmaz oraya gideceğim. Omuz silkiyor, sanki bilmiyormuş ya da umursamıyormuş gibi.

Dışlerimi gıcırdatıyorum. "Onları geri gönderebilir miydin?" Teknolojisi var mı?

Başını iki yana sallar. "Herhangi biri Dünya'ya bir portal oluşturmaz. Bu özel, çok güçlü bir güç gerektirir."

O zaman bir teknoloji değil, bir güç. "Ve bu senin gücün değil," diyorum, hesaplanmış bir tahminde bulunarak.

"Hayır," diyor, nedense suratı asık.

"Bu güce sahip birini tanıyor musun?" Israr ediyorum. "Yani bu insanlar Dünya'ya geri gönderilebilir mi?"

Ben de onlarla gidebilirim, tüm bu çılgınlıktan uzakta.

Tekrar omuz silkiyor, sinir bozucu bir şekilde. "Çiftleştikten sonra daha fazla konuşabiliriz.

Şimdi, gidelim." Elimi tuttu. "Katılmamız gereken bir ziyafet var."

Ömür boyu birbirimize bağlı kalacağımız bir ziyafet mi? Hayır, teşekkürler. Geri çekilerek, "Gaia biyolojik ailemin Zerra'daki farklı bir krallıktan olduğunu söyledi. Kulağa zorlama geldiğini kabul etmelisin. Benim bir Alit ve senin eşin olmama imkan yok. Yani-"

"Gaia haklı," diyor hiç vakit kaybetmeden. "Bana bir kazada öldüğün söylendi." Yüz ifadesi kararıyor. Bakışlarında yanan vahşi öfkeyi saklamaya bile çalışmıyor. "Görünüşe göre, biri seni daha bebekken Dünya'ya göndermiş, yani sen gerçekten bir Alit'sin ve benim eşimsin. Her şey çok mantıklı, tatlım." Sesi bir oktav alçalıyor. "Seni oraya kimin gönderdiğine dair kanıtım olduğunda, suçlu taraf cezasını çekecek."

Uh-huh. Phaelix'in eriyip gittiğini hayal ediyorum ve bir ürpertiye bastırıyorum. Ayrıca, sözde mantığının arkasında sıfır kanıt var. Her iki durumda da... "Diyelim ki söylediklerin doğru ve ben Dünya'ya bebekken gönderildim. Hâlâ birbirimizi tanımıyoruz. Burası benim dünyam değil. Anlamıyor musun? Ben buraya ait değilim."

"Senin yerin benim yanımda, Laliss," diyor ölçülü bir ses tonuyla, elimi sıkıca kavrayarak. "Ve benim yatağımda."

Elimi onunkinden çekiyorum. "Beni dinlemiyorsun. Ben Elsie'yim, Laliss değil ve seninle yatmayacağım, bu gece ya da hiçbir zaman."

Çenesinin çizgisi sertleşir. "Bu olacak. Bu kaçınılmaz." "Anlamıyor musun?" Ona ters ters baktım. "Eminim bu tür şeylere alışkınsındır.

Kadınlar bir parmak hareketiyle ayağınıza geliyor ama *ben sizi istemiyorum*."

Konuşurken içimi derin bir huzursuzluk kaplıyor, tıpkı ailemi iyi olduğuma inandırmak için yalan söylediğim zamanlardaki gibi.

Dudaklarında düşmanca bir gülümseme kıvrılıyor. "Dikkatli ol. Sabrımın sınırları var, eşime karşı bile." İntikam gibi görünen bir şey gözlerinde karanlık bir vaatle parıldıyor. "Zamanı geldiğinde, bedeninin aklının önüne geçecek. İstesene de istemesene de ilerleyişime boyun eğeceksin." Bakışları hesaplanmış. "Ama merak etme tatlım, her anın tadını çıkarmanı sağlayacağım."

Kadınların geride bıraktığı ağır kutulardan biriyle kafasına vurmak istiyorum. Karanlık fantezim henüz sonuca ulaşmamışken - yerde baygın yatarken - güçlü parmaklarıyla kolumu sarıyor ve beni nazikçe ama sertçe çıkışa doğru çekiyor.

"Gelin," diyor. "Konuklarımız zaten ziyafet salonunda toplanmış durumda ve ben bunun için çok uzun zamandır bekliyordum."

Beni geniş bir koridordan geçirip spiral bir merdivenden aşağıya indirirken uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışarak yanında tökezliyorum. En altta, taşların içinden geliyormuş gibi görünen o tuhaf ışıklarla aydınlanan daha dar bir koridordan geçiyoruz. Işık etrafımızda parlıyor ve biz ilerledikçe tekrar sönüyor, sadece yolumuzu etkili bir şekilde aydınlatmakla kalmıyor, aynı zamanda duvarların içsel bir yaşamla titreşiyormuş gibi görünmesini sağlıyor.

Çift kanatlı ahşap bir kapının önünde durduk. Aruan bir eliyle iterek kapıyı açarken diğer eliyle de kolumu sıkıca kavıyor.

Kalın kapılar dışa doğru açılarak insanlarla dolup taşan büyük, tonozlu bir salonu ortaya çıkarır. Uzun masalar ve banklar odanın uzunluğu boyunca uzanıyor. Masalarda tek bir boş yer yok. Uzun, muhteşem elbiseler giymiş kadınlar ve tunik giymiş erkekler o kadar sıkışık ki dirsekleri birbirine değiyor.

Konuşmalar kesildi. Bütün gözler bize dönüyor.

Bunu takip eden sessizlikte Aruan beni odaya götürüyor. Odasında beni koruyan adamlar koridora inen basamakların iki yanında mevzilenmişler. Önümüzde dört adam sıralanırken, arkamızdan birkaç kişi daha süzülüyor. Her tarafımız muhafızlarla çevrili. Güvenliği bu kadar ciddiye aldığına göre Aruan önemli bir şahsiyet olmalı.

Beni merdivenlerden aşağı indirirken zorlukla yutkunuyorum. Koridordaki insanlar bakışlarıyla her hareketimizi takip ediyor.

Koridorun sonunda, gümüş ve kristal takımlarla donatılmış bir masa, yükseltilmiş bir platformun üzerinde duruyor. Tıkış tıkış sıraları ayıran koridorda ilerlerken masanın başındaki adam bizi şahin gibi dikkatle izliyor. Kian, Vitai ve Gaia gibi onun da saçları pekmez renginde ve gözleri buz tutmuş bir gölün gümüş suyu gibi. Aruan'la aralarındaki benzerlik tekinsiz ama yüzü daha sert ve köşeli. Yüz hatlarının sert çizgileri yüzüne derinlemesine kazınmış. İfadesi çoğunlukla nötr ama bana yönelttiği sert bakışın yoğunluğunda parlayan düşmanlık ipucunu gizlemeye yetmiyor. Siyah ceketi Aruan'ınki gibi kırmızı ve gümüş işlemeli. Başında bir taç gibi duran, gözleri cilalı siyah taşlarla süslü ejderha şeklindeki gümüş çelenge bakılırsa, bu klanın lideri o.

Masanın diğer ucunda, masaların üzerinde parlayan sayısız taşın ışığında mavi renkte parlayacak kadar siyah saçları olan güzel bir kadın oturuyor. Gözleri grinin açık bir tonunda, koyu renk saçlarıyla çarpıcı bir tezat oluşturuyor. Masada oturan ve hepsi de altın sarısı ten rengine sahip olan diğerlerinin aksine, onunki soluk. Dantel manşetleri olan beyaz bir elbise giyiyor. Başındaki taç adamının neredeyse birebir kopyası, tek fark onunkinin daha narin olması.

Gaia, Kian ve Vitai onların arasında oturuyor. Koltuklarında iki büklüm olmuş, koridordaki yavaş yürüyüşümüzü izliyorlar. Karşılarında biri sarışın, diğeri kahverengi saçlı iki adam oturuyor.

Eğer Vitai bir tür şifacıysa, belki de artık ölüyormuşum gibi hissetmememi sağlayan şeyin ne olduğunu biliyordur. En kısa zamanda ona soracağım.

bir şansın olsun.

Kalabalıkta bir mırıltı kopar. Fısıltılar bir kıvılcımın alev alması gibi insanların arasında dolaşıyor. Sözleri kulaklarıma ulaşmıyor ama seslerin alçak tıslamasında şok ve ıstırap açıkça görülüyor.

Aruan ilgiyi görmezden gelerek beni platforma getiriyor ve basamakları çıkmama rehberlik ediyor. Seyircilerin meraklı bakışları altında masanın etrafından dolanıyoruz ve kalabalığa bakan iki boş sandalyenin arkasında duruyoruz. Odasındaki sandalyeler gibi bunlar da yuvarlak taşlardan yapılmış ve yumuşak, gümüş minderlerle doldurulmuş içi boş yuvaları andırıyor.

"Lona Kralı'na övgüler olsun," diyor Aruan. "Ulusun Kraliçesi'ne barış."

Uzun masalardaki insanlar ayaklarını bir kez yere vurarak beni zıplatıyorlar. "Lona'nın sadık soyluları ve vatandaşları," diye devam ediyor Aruan, "sizlere

sen..." Bana dönerek, gözlerinde yanan şiddet ve gururla, "Eşim," dedi.

Aşağıdan bir kükreme yükselir.

"Onun adı sonsuza dek saygı ve bağlılıkla anılsın." Kocaman elini benimkinin etrafına dolayarak kolunun üzerinde kavırıyor ve havaya kaldırıyor. "Laliss!"

"Laliss!" diye bağılıyor kalabalık hep bir ağızdan.

Beynimin kelime üretememesini, bana gördükleri en korkunç yaratıkmişim gibi bakan insanlarla dolu bir salona atılmanın sersemletici deneyimine bağlıyorum. Yine de korku dolu yüzleri bana dönükken bile, bir rock konserindeki hayranlar sürüsü gibi o yabancı ismi söylüyorlar.

Taş kesilmesi gereken kişi benim.

Kahretsin, taş kesildim.

Bu kadar dehşetin kaynağı olmak biraz sinir bozucu. Ayrıca, egomu biraz okşamadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Cadılar Bayramı partisine en iyi kostümle gitmek gibi bir şey. Hayatım boyunca bana hep acındı.

Korkutulmak, ortaya çıkan bir tepki için bir numaralı tercihim değil, ancak bana Elsie demeseler bile, korkutucu Elsie'yi her gün acınan Elsie'ye tercih ederim.

Sonunda oturduğumuzda Aruan'a doğru eğilip fısıldıyorum, "Neden bu kadar korkmuş görünüyorlar? Hiç Dünya'dan birini görmediler mi?"

Sanki beni yemek istiyormuş gibi bakıyor. Canlı. "Benim eşim olduğun için senden korkuyorlar ama aynı sebepten dolayı seni sevecekler."

İşte yine başlıyoruz. "Aruan, ikna etmek için ne yapmalıyım-" Aniden beni tekrar ayağa kaldırdı.

Ellerinde masalara yerleştirdikleri dumanı tüten tabaklarla bir dizi servis elemanı içeri giriyor. Bazıları büyük pişmiş toprak sürahiler ve kadehler taşıyor. Diğerleri garip şekilli, parlak renkli meyve tepsileri sunuyor.

Beni de peşinden sürükleyen Aruan masanın başına doğru ilerliyor.

"Baba," diyor başını eğerek. "Bu şeref bana ait Laliss, dostum."

"Elsie," diyorum. "Ve ben onun eşi değilim."

İkisi de itirazımı görmezden geliyor. Taht benzeri koltuğundan beni inceleyen adamı ölçüp biçiyorum. Eğer o bir krala, bu Aruan'ı bir prens yapar.

Kutsal makarna.

Her zaman bir kraliyet ailesiyle tanışmak istemişimdir ama aklımda daha çok Windsor Kalesi'nde çörek ve çay ya da Monako'da bir yatta şampanya ve istiridye vardı. Farklı bir dünyadaki bir ortaçağ peri masalından fırlamış bir şey aklımın ucundan bile geçmedi.

Kral beni eskisi gibi büyük bir ilgiyle inceliyor. Sessiz küçümsemesini neredeyse hiç gizlemiyor.

"Lona'ya hoş geldin *Elsie*," diyor bakışlarını hafifçe kısarak. "Umarım her şey hoşunuza gider."

Ben cevap veremedim Aruan beni masanın diğer ucuna doğru çekiyor. Kraliçenin önünde durduğunda, kraliyet ailesinin üzerine hissedilir bir gerginlik çöküyor.

Kraliçe zarif bir hareketle sandalyesinden kalkıyor. Yüzü çizgisiz, cildi porselen kadar pürüzsüz. Gaia'dan bir gün bile yaşlı görünmüyor. Tıpkı Aruan gibi, onda da dikkat çeken bir özellik var. Herkes ona odaklanmış durumda. Sanki konuklar onun bir sonraki hamlesini beklerken nefeslerini tutmuş gibi.

Gülümsemesi dingin. "Yeni evinize hoş geldiniz." Elime uzanıyor ama Aruan beni çekip uzaklaştırıyor, aramıza bir duvar gibi yerleşirken hem annesini hem de beni ürkütüyor.

Hüzünlü bir gülümsemeyle kolunu yanına indiriyor. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa-"

Aruan sert bir sesle, "Onun ihtiyaçları beni ilgilendirir," diyor.

Masanın ortasından Gaia gözlerini indiriyor. Vitai sempatik görünüyor ve Kian'ı okumak zor. Babaları koltuğunun kenarında bir şahin gibi tüneyerek bizi izliyor.

Kraliçe yaralı bir edayla oturur ama sırtı kaskatı ve gururludur.

Aruan dirseğimi tutuyor ve beni sandalyeme geri götürüyor. Beni oturtuktan sonra servis elemanları masanın ortasına koydukları tabaklarla yaklaşıyorlar. Yemeklerden biri kızarmış bir kuşa benziyor, ama gerisini kimse tahmin edemez.

Gaia yüzümdeki endişeyi görmüş olmalı ki öne doğru eğilip fısıldıyor, "Sadece yemeğini karıştırman ve yiyormuş gibi yapman gerekiyor. Aruan muhtemelen yemekten zevk alamayacak kadar gergin olacağını biliyordu. Bu yüzden daha önce iyi yediğinden emin oldu."

Ona zayıf bir gülümseme sunuyorum. Kendimi buradan nasıl çıkaracağım? Muhafızlar masamızın etrafında bir çember oluşturdu. Daha da kötüsü, tanışma sırasında daha fazla muhafız içeri girdi ve şimdi duvarlar boyunca hazır olda bekliyorlar.

Tuvalet molası bahanesiyle salondan çıkabilir miyim? Yalnız gitmeme izin verirler mi? Muhtemelen hayır, ama denemek zorundayım.

Aruan sol tarafıma oturdu. Ana masada yeterince yer var. Aşağıdaki insanlar gibi kalabalık değiliz ama güçlü bacaklarını açtığında kalçası benimkine değiyor.

Bir elektrik sarsıntısı bacağımdan yukarı akıyor. Midem sıkışıyor ve ateş gibi bir sıcaklık tenimi ısıtıyor. Dizlerimi birbirine çarparak rahatsız edici teması kesiyorum.

Yüzünü bana doğru çevirirken gözlerinden bir bilgi parıltısı geçiyor, ama sonra sağımdaki sarışın adam, "Merhaba Elsie. Ben Suno, Aruan'ın kuzeniyim."

Ona bakıyorum. Yeşil, dostane gözleri ve canlı bir gülümsemesi var.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum otomatik olarak.

"Dünyalı olduğumu duydum," diyor ağzının kenarından. Bu sözler belli ki sadece benim kulaklarım için.

"Ne kadar olağanüstü." Gözleri parlıyor. "Bir gün, o dünyadaki hayatınızı dinlemek isterim." "Eğer beni şımartırsan, tabii ki." diye eklemekte gecikmedi.

Bu tuhaf gezegende o kadar uzun süre kalmaya hiç niyetim olmamasına rağmen "Tabii," diyorum.

Sarı at kuyruklu güzel bir kız, yarı saydam mor sıvı dolu kristal bir sürahi taşıyarak öne çıkıyor. Sanki bir ipin üzerindeymiş gibi yürüyor, bir damla bile dökmemeye dikkat ediyor.

Aruan'ın yanına ulaştığında, Aruan odayı kaplayan yüksek sesli sohbetten duyamadığım bir şeyler söylüyor. Yemekler servis edildiğine göre, herkes masamıza sapkın bir merakla bakarken bir yandan da yemeklere el atıyor.

"Merhaba," diyor Suno'nun yanında oturan adam.

Yüzümü ona doğru çevirdim. Füme saçlı adam bu. Gür kaşları ve kahverengi gözleriyle sade yüz hatlarına sahip. Ana masadaki herkes arasında görünüşü en az dikkat çeken.

Suno'ya doğru eğilir ve bileğini uzatır. "Ben Tarix, Aruan'ın kraliçe tarafından kuzeniyim."

Bileğine bakıyorum, kabile dövmesi ya da mirasını gösteren bir şey bekliyorum ama kolunun altından sadece soluk teni görünüyor.

Tarix kaşlarını çatar. "Karşınızdaki kişiyi düşman olarak görmüyorsanız, selamınıza karşılık vermek nazık bir davranıştır."

Ha?

Aruan'a bakıyorum ama o sürahideki mor sıvıyı kadehime boşaltmakla meşgul.

Gaia imdadıma yetişti. "Burada, Lona'da resmi selamlaşma bu şekilde yapılır." Kolunu masanın üzerine uzatıyor ve bileğini Tarix'inkine bastırıyor. "Bu bir dostluk ve misafirperverlik göstergesidir."

"Oh." Onu örnek alarak ben de aynısını yaptım. Şimdi elini sıkamak istediğimde neden bu kadar garip tepki verdiğini anlıyorum. "Dünya'da biz böyle yaparız." Onlara göstermek için elimi uzattım.

Gaia'nın gözleri yuvarlaklaşır. Masanın etrafına bakarken başını hızlıca sallar. "Burada Dünya hakkında konuşmayız. Bu yasak bir konu."

"Ama Suno az önce-" dedi.

Suno, mavi benekli sarı bir sosla kaplı yeşilimsi topraklarla dolu bir tabağı bana doğru itiyor. "Egox'u denemelisin. Kökleri daha bu sabah çıkarıldı. Hâlâ tazeler."

Doğru. Gaia'nın benimle yasak bir konuyu tartışmayı teklif ettiğini bilmesini istemiyor.

Jel kıvamındaki sıvının içinde sürüklenen lastiksi topları içime çekerken midem bulanıyor. "Aç değilim ama yine de teşekkürler."

Tartışacakmış gibi ağzını açıyor, ama tam o anda karanlık bir gölge koridordan uçarak geçiyor.

İrkilerek dikkatimi o yöne çeviriyorum, bir kuş ya da yarasa bekliyorum ve sonra çenem düşüyor.

Bir anurognathus, bir adamın tabağındaki yemekten bir ısırık almadan önce bir masanın üzerinden alçak dalış yapıyor. Adam sadece üç buçuk santim uzunluğundaki minik pterozora vuruyor ama o çoktan ödülünü parçalamak için yüksek tavandaki bir kirişe konuyor.

Gözlerime inanamıyorum.

Önce bir quetzalcoatlus ve şimdi de bir anurognathus. Zerra'da kaç çeşit dinazor var?

Anurognathus'un ganimetini yutmasını büyülenmiş gibi izliyorum. Kedi gibi bıyıkları olan bir yarasa ile farenin karışımı gibi görünen bu yaratık, gördüğüm en sevimli yaratık. Pip onun için mükemmel bir isim.

Anurognathus bir o yana bir bu yana bakıyor, şüphesiz bir sonraki çalacağı şeyi belirliyor. Bir an için, boncuk gibi siyah gözlerini bana çevirdiğinde, doğrudan bana baktığına ikna oluyorum.

Dudaklarımdan coşkulu bir nefes kaçıyor. Nereden bildiğimi bilmiyorum ama erkek olduğundan eminim. Tek yapmak istediğim ona sarılmak, ki bu muhtemelen çok kötü bir fikir. Bahse girerim parmaklarımı lezzetli bulurdu.

"Peri ejderhalarına aldırmayın," diyor Tarix, anurognathus'a el sallayarak. "Baş belasındırlar ama zarar vermezler. Açık kemerlerden uçarak mutfağa ve yemek salonuna girip et parçalarını aşırıyorlar. Saraya girmelerine izin veriyoruz çünkü yataklara ya da çarşaf yığınlarının altına girip ısınmak isteyen sinir bozucu kum yılanlarını avlıyorlar."

Ürperiyorum. Eğer geceyi burada geçirirsem, yatağa girmeden önce çarşafı kontrol etmem gerekecek. Ve ne derse desin ya da ne kadar karşı konulmaz olursa olsun, bu Aruan'ın yatağı olmayacak.

Aruan'ın yatağında tek başına olduğu düşüncesi omurgamdan aşağı bir ürperti daha gönderiyor ve bu his tamamen nahoş değil.

Düşüncelerimin öznesi ayağa kalkıyor, elinde kadehiyle masanın ve salonun üzerinde yükseliyor.

İnsanlar sessizleşir. Sadece anurognathus'un kanatlarını açıp, kirişten iterek, ve

Havada bir daire daha.

Sonra, kral ve kraliçe ellerinde birer kadehle ayağa kalkıyor. Aruan'ın ve benim kadehlerimin içeriği mor iken, onlarınkindeki sıvı Gaia'nın bana daha önce içirdiği bal şarabının altın renginde.

"Aruan ve Elsie'nin şerefine kadeh kaldıralım," dedi kral, sesi odanın her yanına ulaşarak. "Çiftleşmeleri bol yavrulu olsun ve nice refah dolu on yıllara yayılsın. Bilinsin ki Lona kraliyet ailesi ve vatandaşları onların yeminlerine şahitlik etti."

İnsanlar ayaklarını bir kez yere vurur.

Kral ve kraliçe içkilerinden birer yudum alırken, Aruan kadehindeki her şeyi tek seferde bitiriyor. Aruan ve ailesi tekrar yerlerine oturduklarında, Aruan boş kadehini bir kenara bırakır ve benimkini alır.

Sıkıntıyla etrafıma bakındım. "Yemin edeceğimiz bölüm bu mu?"

"Daha önce yapıldı," diyor Aruan.

"Ne zaman?" Ben haykırıyorum. "Bir şey mi kaçırdım?"

"Kral konuştu. Ben içtim." Bana karanlık bir gülümseme verdi. "Şimdi sıra sende."

"Bu kadar mı?" Ağzım aniden kuruyarak soruyorum. "İçiyorum ve sonra yemin mi ediyorum?"

"Kadeh kaldırdığınızda, değerli ve sadık bir eş olacağınıza yemin edersiniz." Dudaklarımı büzüyorum. "Öyle bir şey yapmayacağım."

Gaia keskin bir nefes çeker. "Elsie." Uzanıp elime dokunuyor. "Bu infüzyon ay çiçeklerinin taç yapraklarından yapılır. Çok değerli ve nadirdir. Sadece geleceğin kralları ve kraliçeleri çiftleşme niyetlerini açıkladıklarında tadına bakabilir. Bu nektarı içmek bir onur ve eşsiz bir ayrıcalıktır. Güçlü bir afrodisyaktır, bu yüzden ilk gecenizi daha da unutulmaz kılacaktır. İnfüzyonu içmelisiniz. Her şeyi farklı görmeyi sağlayacaktır."

Bir afrodisyak. Ve Aruan az önce bir kadeh dolusu meyve suyu içti. Oh, kahretsin.

Kalp atışlarım her türlü nedenden dolayı hızlanıyor. Her şeyden önce korku var, sonra da öfke.

Ben bunu kabul etmedim.

Ama çıplak ve tahrik olmuş bir Aruan'ın zihnimdeki görüntüsü aklıma geldiğinde, kalçalarımın arasında zonklayan ısrarlı sızıyı inkâr edemiyorum.

"Kadeh kaldırmayı reddetmek Aruan için korkunç bir aşağılanma olacak," diye fısıldıyor Gaia endişeyle.

Bir prensi halkının önünde küçük düşürmek istemem... ama ona defalarca buraya ait olmadığımı söylediğimde beni bu duruma zorladı. Yapmak istemediğim bir şeye zorlanmak beni gerçekten kızdırıyor.

Aruan'ın karşısına geçerek ona inatçı bir sessizlikten başka bir şey sunmuyorum.

Bakışları bir parça daralıyor. Başımın arkasını büyük pençesiyle kavrayıp beni daha yakına, hatta o kadar yakına çektiğinde irkiliyorum ki teninin baharatlı, çıldırtıcı kokusunu alabiliyorum.

Onun yakınlığı karşısında boğazım düğümleniyor. Onun güçlü ve uzun boyuna kıyasla ben bir elfim. Beni bir böcek gibi ezebilir ve bu onun fazla çabasını gerektirmez.

"İçeceksin tatlım," diyor ölçülü bir ses tonuyla. "Senin adına içmek ve seni ağzımdan beslemek zorunda kalsam bile bu kadeh kaldıracağız."

Bu tehdit karşısında nabzım atıyor. Onun ağzından içme fikri beni aynı anda hem öfkeliyor hem de heyecanlandırıyor. Heyecan istenmeyen bir şey ama yine de inkar edilemez bir şekilde mevcut.

Bunu kesinlikle
istemiyorum. Beni öpmesini
istemiyorum.

Özellikle de bir salon dolusu insanın önünde.

Özellikle de hormonlarım dudaklarının dudaklarımda olduğunu
düşündükçe çılgına dönerken.

Yapmam gereken şey bir kaçış planı üzerinde çalışmak - mesela tuvalet molası

-Ve onun kucağına tırmanmak ve onu yalamak için çılgınca bir dürtüye boyun
eğmemek.

Dudaklarından meyve suyu.

"Bu o l a c a k ," diyor ve bana daha önce verdiği sözü hatırlatıyor. "Karşı koymazsan daha kolay olacak."

Beni sıkıca tutarak kadehi dudaklarıma doğru kaldırıyor. Hay aksi.

Eğer şimdi bu kadar azgınsam, uzaylı afrodizyağı içtikten sonra nasıl davranacağım?

"Bekle." Onu tutarken zorlanıyorum. "Ne olacağını biliyorsun..." Boğazımı temizliyorum. "Eğer bunu içersem?"

Gümüş gözlerinde sıcaklık dans ediyor. "Zaten olmayacak bir şey değil. İçki sadece rahatlamana yardımcı olacak."

"Rahatlamak istemiyorum," diyorum ama sözlerim sağır kulaklara çarpıyor. Elindeki kadehi dengeleyerek başparmağıyla alt dudağımı aşağı doğru çekiyor, bir yandan da açgözlü, hesaplı bir ifadeyle hareketi izliyor. "Benim için açacak mısın tatlım, yoksa dudaklarını senin için benim açmamı mı tercih edersin? Emin ol, bu çok keyif alacağım bir görev." Sesini alçaltarak söylediklerini başka kimsenin duymadığından emin oluyor. "Sadece şunu bil ki, dilimi ağzına soktuğumda, bu işi tamamlamam için bana yalvaracaksın."

Kahretsin.

Şu anda kalp atışlarım çok hızlı atıyor. Öfkeli, sinirli ve tahrik olmuş durumdayım. Sanki başka seçeneğim yokmuş gibi görünüyor. Aruan'ı öpmektense, Phaelix testislerinin benzediğini hayal ettiğim o yeşil topları yutmayı tercih ederim. Çünkü onu öpmek hormonlarımı bozacak. Bunu biliyorum.

"Aruan," diye başlıyorum sesimde bir yalvarışla, merhametine dokunmayı umarak.

Kadehi dudaklarıma bastırıyor. "İç, Laliss, böylece bu işi bitirebiliriz."

"Sana kaç kere daha Laliss olmadığımı söylemem gerekiyor?" Bastırılmamış bir öfkeyle fısıldayarak haykırıyorum.

"Güzel. İç, *Elsie*. Ne kadar çabuk içersen, gecenin daha zevkli kısmına o kadar çabuk geçebiliriz."

Bir müttefik bulmak için odaya bakıyorum ama herkes büyülenmiş bir beklentiyle bize bakıyor. Gaia'nın göğsünün hareket etmemesinden nefesini tuttuğunu anlayabiliyorum. Kraliçe kadehini kansız bir şekilde kavıyor. Kral beni hastalıklı bir ilgiyle izliyor.

Tarix alçak bir sesle, "İç küçüğüm," diye ısrar ediyor. "O kadar da kötü olmayacak."

"O" derken Aruan'la seks yapmayı mı yoksa daha birkaç saat önce tanıştığım farklı bir dünyadan bir adamla ömür boyu çiftleşmeyi mi kastettiğini bilmiyorum. Bu yer ya da bu insanlar hakkında henüz cevaplarım bile yok.

Aruan'ın emri bir meydan okuma içeriyor. "Halkımın önünde bana karşı gelme. Seni uyarıyorum dostum. Kendi yolumu bulacağım. Tek fark, teklifimi lütufla kabul etmek için hâlâ bir şansın olması. Tüm kraliyet mensuplarının ve en saygın vatandaşlarımızın seni zorla beslememi izlemesini gerçekten istiyor musun?"

Kızgınlık göğsümde vahşi bir ritimle atıyor. Masanın altında ellerimi yumruk yapıyorum.

Tamam. Bu raundu Aruan kazandı. Seks kısmını değil. Sadece içki kısmını. Ama savaş bitmekten çok uzak.

Çok yavaşça dudaklarımı aralıyorum. Endişe mideme bir taş gibi oturuyor. Aruan'ın çarpıcı yüz hatlarından onay akıyor. İlk yudumu bana içirmek için kadehi eğerken gülümsemesi cesaret verici ama aynı zamanda biraz da muzaffer.

Sıvı tam dudaklarıma değmek üzereyken, anurognathus Pip havaya dalıp kadehi Aruan'ın elinden alıyor.

Ilık, köpüren sıvı elbisemin önünden aşağı dökülüyor. Kadeh, camın kırılma sesiyle birlikte yere düşüyor.

Göğüslerimi örten kumaşın üzerinde parlak mor bir lekenin açtığını görünce şaşkınlıkla yere bakıyorum.

Aruan bir saniye içinde ayağa kalktı ve öfkeli bakışlarını, pencere görevi gören açık bir kemerden kaçan Pip'in üzerine dikti.

Kraliçe ayağa fırlayarak, "Aman Tanrım," der.

Aruan masadan bir peçete alır. "Al bakalım."

Elimi tutup ayağa kalkmama yardım ettikten sonra elbiseme dökülenleri temizliyor.

"Bir şey yok," diyorum, hem sevinçli hem de korkmuş bir halde.

Bunu içmek zorunda kalmayacağım için ne kadar rahat olsam da Pip'in bağıının belaya girmesini istemiyorum.

"O periyi öldüreceğim," diyor Aruan sıkılmış dişlerinin arasından.

Kalp atışlarım hızlandı. "Lütfen yapma! Sadece bir kazaydı."

Yerdeki bir koşuşturma sesi bakışlarımı çekiyor.

Sırtında sivri uçları olan bir kertenkele -yanılmıyorsam bir tuatara- ayaklarımın dibindeki nektar birikintisini açgözlülükle yalıyor.

Bu tarih öncesi şirinliğe gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Aww."

Aruan çizmesinin ucuyla onu itiyor. "Bu hayvanlar masanın altına ait değil."

"Özür dilerim," diyor Gaia suçlu görünerek. "Ama beni savunmak gerekirse, herkes kırıntıları yalamalarına izin veriyor."

Kral ona sert bir bakış atar. "Yani bizim bakmadığımızı düşündüğün zamanlarda tabağındaki yiyecekleri ona yedirmeyi seviyorsun."

"Aruan," diyor kraliçe, yüzündeki endişeye rağmen sesi sakindi. "Eşini odama götürmeme ve üstünü değiştirmesine yardım etmeme izin ver."

"Sen mi?" diyor küçümseyerek.

Masa sallanmaya başlar, çatal bıçak ve tabak çanak sarsılır.

Herkes yerinden sıçırıyor.

Kian masayı yuvarlar ve kraliçenin önüne geçer. "Gaia Laliss'e yardım ederse daha iyi olur - eğer Gaia *Elsie*'ye yardım ederse, Anne. Burada size ihtiyaç var. Tost için bir sürahi daha sipariş edebilecek tek kişi sensin."

"Ama demlenmesi saatler sürer," diyor kraliçe. "Perinin döktüğü parti bu sabahtan beri demleniyordu."

"Sana o küstah perileri saraydan kovmanı söylemiştim," diye homurdanır kral. "O sinsi küçük akbabalardan birini kovalamaktansa bir yılanı kovalamayı tercih ederim."

"Ah, Elsie," diyor Gaia, bana doğru gelirken. "Olanlar için çok üzgünüm."

"Ben iyiyim." Elbisemdeki lekeyi ovalıyorum. "Sadece biraz ıslaklık var." "Hayır, değil," diyor Vitai, yeri göstererek.

Hepimiz o yöne bakıyoruz. Tuatara sırt üstü yatmış, omurgası çökmüş, uzun dili ağzından yere doğru sarkıyor.

Eğildim. "Oh, hayır." Nesi var bunun?

Ona dokunmak için uzanıyorum, yardım etmek için ne yapabileceğimden emin değilim, ama Aruan parmaklarını pazıma kilitliyor ve beni öyle sert bir şekilde uzaklaştırıyor ki neredeyse kırbaçlanıyorum.

"Zehir," diye duyurdu Kian ciddiyetle.

Aruan'ın yüzünde beliren öfke ifadesi ürkütücü ama ön taraftaki kalın taş duvarda beliren ve yukarıdan aşağıya doğru uzanan çatlakla kıyaslanamaz bile.

Seyircilerden çığlıklar ve dehşet nidaları yükselir.

Neler olduğunu anlamama fırsat kalmadan Aruan beni kollarına alıyor ve hızla çıkışa doğru götürüyor.

Koridor boyunca uzun adımlarla ilerlerken kulağıma şok fısıltılar geliyor ve bir cümle duyuyorum:

"Birisi Aruan'ın eşini zehirlemeye çalıştı."

CHAPTER 10

ARUAK

M Tek düşüncem eşimi korumak.
Biri onu öldürmeye çalıştı.

İçimde öfke kabarıyor ama onu bastırıyorum çünkü elbisesi zehirle sıırıslıklam olmuş. Bunu teninden çıkarmam gerek.

Kucağımda Elsie'yle eşikten uçarak geçerken, Büyük Salon'un kapılarının iki yanında duran muhafızlara bir talimat veriyorum. "Misafirleri içeride kilitli tutun."

Herkes sorgulanacak. Ona suikast düzenlemeye çalışan piçi bulacağım. Zehir, Zerra var olduğundan beri rakipleri ortadan kaldırmak için kullanılıyor. Onur ve gururdan yoksun korkakların ve yozlaşmış insanların silahıdır.

"Aruan," diyor Elsie göğsümü iterek. Mavi-yeşil gözleri telaşla kocaman açılmıştı. "Onu içtin. Bir kadeh dolusu içtin."

Benim iyiliğim için duyduğu endişe göğsümü ısıtıyor. Acil önlemler gerekmeseydi, onun bakımını üstlenirdim ama güvende olduğundan emin olmalıyım.

"Aruan," diye tekrarlıyor, histeriye yakın bir sesle. "Beni dinliyor musun? Beni yere indirmen gerek. Vitai'yi çağır. O bunu düzeltebilir, değil mi?"

Vitai bile güçlü bir zehrin etkisini tamamen tersine çeviremez. Bir kez yutulduğunda, bir şifacının ölüm başlamadan önce müdahale edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde et ve kanı yutar.

Açıklayacak vaktim yok ama eşimi rahatlatma ihtiyacı, endişesini gidermemi gerektiriyor.

Cevabım sert oldu. "Eğer kadehimde zehir olsaydı, çoktan ölmüş olurdum."

Dudaklarından bir nefes düşüyor ve onun korkusunu kendi korkum gibi hissetmezsem bir ejderha beni parçalayabilir.

Koridorun dışına çıkar çıkmaz Elsie'yi ayağa kaldırıyorum. Düşünmek için duraklamıyorum. Hızlı davranıyorum, elbisesinin yakasını kavıyorum ve giysiyi ortadan yırtıyorum. Kumaş ayak bileklerinin etrafında toplanırken ve orada çırılçıplak dururken attığı çığlığa kulak tıkıyorum.

Vücudum doğal olarak onunkine tepki veriyor. Böyle korkunç koşullarda bile, soluk tenini ve küçük, diri göğüslerini görünce sertleşiyorum. Afrodisyak kanıma hücum ediyor, yanmak üzere olana kadar her şeyi güçlendiriyor, ama bunlar sadece fiziksel ihtiyaçlar. Elsie'nin hayatı tehlikede olduğu sürece eylemlerimi belirleyemeyecek ya da kararlarımı etkileyemeyecekler.

Ellerimi minik beline dolayarak onu daha yakına sürüklüyorum. Bir çığlık atıyor ve beni itmeye çalışıyor ama gücümle boy ölçüşemiyor.

Göğüslerini inceliyorum. Meyve suyundan ıslanmamışlar. Emin olmak için eğilip tenini kokluyorum.

"Hey," diye bağıyor. "Ne yapıyorsun?"

Ona yapışan tek koku ejderha çiçeği çiçeklerinin sarhoş edici kokusu. Zehrin iğrenç tatlı kokusundan eser yok.

Yumruklarını omuzlarıma vurarak, "Bırak!" diye bağıyor. "Kıpırdama," diyorum uyararak.

İnsandan çok hayvana benzeyen sesimde ne duyarsa duysun, itaat etmesini sağlıyor.

Aferin kızıma.

Bana tekrar karşı gelmeyi aklına koyarsa diye ellerimi ortasına bağlı tutuyorum. Eşim inatçıdır. Bu, hızla tanımaya başladığım bir özellik.

Onu kalçalarından tutup kaldırarak, vücudunun hiçbir parçası elbiseye değmeyecek şekilde kenara koyuyorum.

"Kımıldama," diye tekrarlıyorum. "Bana itaatsizlik edersen sonuçlarına katlanırsın." Yutkunurken boğazı dalgalanıyor.

Diz çöküyorum ve elbiseyi işaret parmağımla başparmağımın arasına alıyorum. İç tabaka kuru. Elbiseyi kaplayan ince kumaş geçirimsizdir. Bunu hem koruyucu giysi olarak hem de gümüşten kıl kadar ince iplikler içeren parlak dış kumaşın pürüzlerini yumuşatmak için kullanıyoruz.

Elbiseyi sipariş ederken verdiğim titiz bilgiler için minnettarım. En azından zehirli maddenin hiçbirisi onun cildiyle temas etmedi. Eğer o lanetli peri ejderhası kadehi bir saniye sonra elimden düşürseydi, işler çok farklı gelişebilirdi.

Düşündükçe içimi bir ürperti kaplıyor.

O küstah küçük ejderha onu kurtardı. Bana gelince, neredeyse onu içmeye zorluyordum. Neredeyse kendi eşimi ölüme gönderiyordum.

Öfke yeniden yükselir ve beraberinde duvarları sarsan kontrol edilemez bir güç getirir. Yansıtıcı taşların içindeki ışık söner. Karanlık koridora yayılıyor. Gözlerim hızla alışıyor, gelişmiş yetenekleri bizi yutan mürekkep gibi gölgeleri görmemi sağlıyor.

"Aruan," diyor Elsie, adım dudaklarından bir soru gibi dökülüyor.

Ona bakıyorum.

Kollarını göğüslerinin etrafında kavuşturmuş, çıplaklığını benden saklıyor, ama bacaklarının arasındaki kıvrıcık bakır saç üçgeni açıkta ve bu görüntü bana bir şeyler yapıyor, nerede olduğumuz ve az önce ne olduğu düşünüldüğünde son derece uygunsuz şeyler.

Onu neredeyse

kaybediyordum.

Tekrar.

Bir hırıltı dudaklarımı kıvırıyor.

Artık geriye tek bir düşünce, tek bir içgüdü kaldı ve ilk kez zihnim ve bedenim aynı hizaya geldi.

Ona sahip çık.

Göz açıp kapayıncaya kadar onun üzerindeyim, başını ellerimin arasına alıyorum ve ağzımı onunkine morartıcı bir öpücükle yapıştırıyorum.

Tacı saçlarından aşağı kayıyor ve yerde bir yere düşüyor. Dişlerimizin çarpışması arasında kaybolan bir şey söylüyor. Dudaklarını dudaklarıma değdirmesi eve dönüş gibi. Onun varlığıyla ilk kez hissettiğim titreşim, on ay döngüsü boyunca yoğunlaşıyor. Dilinin tatlılığını tattığımda, zihnim sonunda beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Bedenim kontrolü ele alıyor ve onun gizli sıcaklığının derinliklerine dalmamı istiyor.

Direnişi, gölün üzerindeki ince kış sisi gibi belirsiz bir kavram. Teninin kokusu yardımcı olmuyor. Duyularımı gizliyor ve beni delirtiyor. Adam kaçtı ve geriye sadece canavar kaldı. Sadece içgüdüleri tarafından yönetiliyor. Kendine ait olana sahip çıkmalı.

Dudaklarından çıkan bir nefes öpüşmemize karışıyor.

Onu duvara yasladım. Arkasındaki yüzey pürüzlü ama dizimle bacaklarını ayırıp bir kalçamı çıplak uzuvlarının arasından geçirirken onu yukarıda tutmaya yarıyor. Pantolonumun kumaşından ıslaklığını hissedebiliyorum. Uyarılmışlığının ve hazır oluşunun kokusunu alabiliyorum. Direnci kırıldıkça teslimiyetini hissedebiliyorum.

O pes ettikçe öpüşme daha az şiddetli oluyor. Zaman kaybetmiyorum. Ağzını yağmalayarak teklif ettiği şeyi alıyorum. İnlemeleri beni teşvik ediyor. Onu öldürebilecek olan zehir, kanımda tüm mantığımı ve kontrolümü kaybetmeme neden olan zehir olarak ortaya çıktı. Yerdeki elbisesi de, neden çıplak olduğu da unutuluyor. Odaklanabildiğim tek şey onun burada, hazır ve istekli olduğu, çıplak bedeninin erişilebilir olduğu ve ağzının zaten benim olduğu.

Bunu onun için keyifli hale getirme ve dolayısıyla kendi ihtiyaçlarımı görmezden gelme sözüm de unutuldu, isteyerek değil ama düşünme yeteneğimi kaybettiğim için. Geriye kalan tek şey ihtiyaç, korkunç dürtü, doymak bilmeyen arzu.

Artık onun kaçmasını engellemeye yönelik ilkel bir zorunluluk tarafından komuta edilmediğimden, omuzlarının pürüzsüzlüğünü keşfedebilmek için başındaki tutuşumu bırakıyorum. Teni avuçlarımın altında ipek gibi. Göğüslerinin küçük tümsekleri ellerim için yaratılmış. O güzel meme uçları, parmaklarımın arasında sert küçük noktalar haline getirdiğimde dişlerimin nazik mengenesinde çok güzel bir tada sahip olacaklar.

Ona yapacağım her şey aklımdan geçiyor, dayanılmaz bir arzuyla bana eziyet ediyor. Bacaklarının arasındaki tatlı balın tadını çıkaracağım ve sonra kendimi onun sıkı sıcaklığına o kadar derin gömeceğim ki içinde olduğumu asla unutmayacak. Onu sınıra getireceğim, ona acıya varacak kadar çok zevk vereceğim. Onu deliliğe sürükleyeceğim ve sonra ona çare vereceğim. Ona tek çarenin ben olduğumu öğreteceğim.

Elsie de beni öpüyor. Daha fazla sürtünme için bacağını kalçalarımın arkasına doladığında yaptıklarının farkında olduğundan emin değilim. Benim gibi, o da şehvet tarafından yönetiliyor. Vücudu aklını ele geçirmiş. Ama böyle devam ederse, içimde kalan son insanlık kırıntısını da kaybedeceğim. Onu sert bir şekilde alacağım ve vücudu bir Alit erkeğinin gücüne dayanamayacak kadar küçük ve kırılgan, özellikle de kızışmış bir eşin kör, coşku dolu gücüne.

Bu düşünce beni biraz ayıltıyor.

"Elsie," diyorum öpücüğün içinde, adı beni hayvandan insana geri çekmek için bir yalvarış. "Yavaşla tatlım, yoksa seni burada duvara yaslarım."

Onun cevabı sırtını eğmek ve göğüslerini göğsüme yaslamak oluyor.

Ejderhalar.

Kurtarabildiğim küçük otokontrol alevler içinde kaldı. Bir avucumu onun düz karnının üzerinde kaydırıyorum ve parmaklarım bakır buklelerin altında saklı ıslaklığı bulana kadar elimi bedenlerimizin arasına sıkıştırıyorum.

Çok sıcak.

Onunla işim bitmeden önce bana o baldan daha çok dökecek. Hepsini yalamadan önce onu kendi uyarılmışlığıyla ıslatacağım. Parmaklarımı onun sıklığına daldırmak ve beni içine alana kadar onu germek istiyorum. Sonra onun her santimini sahiplenirken yüzünü izlemek istiyorum. Boşalırken adımı haykırdığında gözlerinin içine bakacağım.

Çenesini kavrayıp daha derin bir öpücük için onu yerinde tutarken hararetle sikimi serbest bırakıyorum.

"Aruan," diye inliyor seks dudaklarını birbirinden ayırdığımda.

"Evet." O dolgun kıvrımların altında saklı düğmeyi okşuyorum. "Söyle. Adımı tekrar söyle."

"Aruan."

Ancak, konuşan ses Elsie'ye ait değildir.

Buz gibi bir denize dalmak gibi. İçimde akan sıcaklık bir çırpıda sönüyor.

Lanetli ejderhalar kümesi.

Bu ses Kian'a ait.

Elsie nefes nefese kalır ve bacağını indirir. Yanaklarında bir kızarıklık oluşur. Büyüleyici mavi-yeşil gözlerindeki bulanıklık kaybolur ve gözleri açıldığında utanç belirir.

Onun cinsel organını kavradığım elimi yumruk haline getiriyorum, parmak uçları kadınsı kısımların yumuşak etine gömülüyor.

Utanç arkasına saklanmasına izin vermeyeceğim.

Göğsümden bir hırıltı kopuyor. Sözlerim kardeşime yönelikti. "Sonunun bir kl yığını olmasını istemiyorsan, çekip gitmeni öneririm."

Kendi ailem de dahil olmak üzere çoğu insan bu tehdit karşısında kaçardı. Kian'ın ses tonu korkuyu ele vermiyor. "Ben annen."

Söyleyiş tarzından ciddi olduğunu anlıyorum.

"Kımıldama," diye bağırıyorum.

Emir Kian içindi ama Elsie irkildi.

Sırtını duvara yaslıyor, aramıza her zaman koymaya çalıştığı mesafeyi koyuyor ve yüzünü yana çeviriyor.

Taşaklarına kadar içine batmama bir saniye kalmıştı. Bizi odama götürmek için zaman bile ayırmadım. Çığlıklarını tüm salon duyabilirdi. Ve ben bir ejderha bile vermezdim. Tüm Lona'ya eşimi aldığımı bildirmekten zevk duyardım.

Dişlerimi sıkarak sikimi tekrar pantolonumun içine sokuyorum. Ceketimi çıkarıp Elsie'nin giymesine yardım ederken hareketlerim sarsıntılı. Elbise onun küçük bedenine o kadar büyük geliyor ki, etekleri dizlerinin altına düşüyor. Üstünü örttüğünden emin olmak için düğmeleri deliklerden geçirirken pantolonumun içindeki acı verici sertleşmeyi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Sadece son düğmeyi iliklediğimde kardeşime dönüyorum.

Kian düzgün bir bakışla beni izliyor. "Gelsen iyi olur." "Gaia!"

Kian'ın bakışlarını tutarak sesleniyorum.

Kız kardeşim yanaklarında hala ıslak gözyaşlarıyla koridordan koşarak geliyor. Onun mutsuzluğu beni tedirgin ediyor ama daha önemli meseleler söz konusu.

Ağlamak beklemek zorunda.

"Elsie'yi odama geri götür," dedim. "Korumalarım seninle gelecek.

Benden başka kimsenin girmesine izin yok. Anladın mı?"

Kız kardeşim başını sallıyor. Elsie'nin elini tutarak onu merdivenlere götürüyor. Kian başını kapıya doğru eğiyor.

Ben devam edeyim.

Salona tekrar girdiğimde, konuklar dört köşede gruplar halinde toplanmıştı. Babam muhafızlara kraliyet ailesinin dışarı çıkmasına izin vermelerini kolayca emredebilirdi. Hem ona hem de bana hesap veriyorlar ama kral olarak en büyük güç onun elinde. Yine de iki yakın kuzenim de dahil olmak üzere yakın ailem hâlâ kral ve kraliçenin masasının etrafında toplanmış durumda. Annem sandalyesinde dik oturmuyor. Kolları iki yanında gevşek bir şekilde uzanıyor. Babam onun önünde diz çökmüş, iki eliyle annemin ellerinden birini tutuyor.

Arkamdan gelen Kian, kulaklarımdan öteye geçmeyen bir sesle, "Salonu boşaltsanız iyi olur. Babam mantıklı düşünecek durumda değil ve konuklar bunu görmemeli."

Anneme bir kez bakmak bile onun haklı olduğunu söylemeye yeter. Halk ve hatta soylular söz konusu olduğunda, kraliyet mensupları güçlü ve yenilmezdir. Zayıflık göstermek sadece söz konusu kişinin gururunu incitmekle kalmaz. Otoritemizi de sarsar.

Bir gardiyana başımı sallayarak talimatımı iletiyorum. Çabucak, insanları dışarı çıkarmadan önce sıraya dizmek için bir ekip organize ediyor. Saraya girişi sağlayan şelale yerinde kalacak. Şimdilik kimsenin ayrılmasına izin vermiyorum.

Ben ana masaya doğru yürürken salon boşalmaya başlıyor. Vitai endişeli bir bakışla annemi inceliyor.

"Aruan," diye haykırıyor annem sandalyesinin yanında durduğumda. "Yaşıyorsun." Koltuğuna yaslandı. "Ejderhalara şükürler olsun."

Ses tonum soğuk. "Ne yaptın anne?"

"Ne olduğunu bilmiyorum." Öksürüyor. "Hayatın üzerine yemin ederim, oğlum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu yüzden mi ben hayattayım ama Elsie neredeyse ölüyordu?" "Diline dikkat et, Aruan," diyor babam tüm zalimliğiyle

kırmızı bir orman kurbağası. "Annene saygısızlık etmeyeceksin." Karısına dönerek daha nazik bir tavırla, "Şimdi dinlen aşkım. Kendini fazla yormamalısın. Bırak Vitai değerlendirmesini bitirsin."

Suno ve Tarix masanın kenarında durmuş, kocaman gözlerle bakıyorlar. Babamın onları göndermemesinin tek nedeni, Tarix'in gözde bir kız kardeşin oğlu olarak annemin özel sekreteri ve çırağı olması. Suno babamın danışmanı olarak görev yapıyor. Zerra'da yasal gücü olan her parşömen ve kanunu öğrenmiştir.

Vitai masadan pişmiş toprak bir kâse alıyor ve annemin dudaklarına götürüyor. Babamın uyanık bakışları altında annem birkaç yudum almayı başarıyor.

Su.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hafif zehirlenme belirtileri gösteriyor," diye yanıtlıyor Kian.

Şokumu gizlemeyi zar zor başarıyorum. "Belirtiler nelerdir?" Vitai bana bakıyor. "Nefes almakta zorlanıyor."

Rol yapıyor olabilir. Bunu ona yakıştıramazdım.

Kian, her zaman düşüncelerimi okumakta hızlıdır, "Diline bak. Mor."

Üşüyorum. Bu sahte olamaz. Tabii kardon çiçeklerinin yapraklarını kullanmadıysa. Kurutulmuş ve ezilmiş kumaşlar. Ama eğer kullanmadıysa.

"Tamir edebilir misin Vitai?" Elimden geldiğince eşit bir şekilde soruyorum.

"Neyse ki bu vaka yeterince hafif, bu yüzden elimden geleni yapacağım" diyor. "Birkaç gün boyunca ateş ve titremeden başka bir şey olmaması gerekiyor. Belirtilerine bakılırsa, sadece hafif bir topikal temas yaşamış olmalı. Yutmadığı için şanslı."

"Bu nasıl olabilir?" Tarix, sesi kırılmak üzereyken sorar.

"Ben de bunu bilmek istiyorum." Babamın ifadesi kararıyor. "Ve öğreneceğim."

Ben de öyle yapacağım.

Kian'a dönüyorum. "Bugün saraya giren herkesin zihnini oku."

Acımasızca başını sallıyor. "Bunu planlıyordum. Yine de zaman alacak. Sadece ziyafette beş ay döngüsünden fazla insan olmalıydı."

Babam ayağa kalkmadan önce annemin ellerini nazikçe kucağına koyuyor. "Git. Şimdi."

Kian başka bir şey söylemeden ayrılır.

"Bunun nasıl olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" Anneme sordum.

O benim baş şüphelimdi, ama suçunu gizlemek için kurban gibi görünmek amacıyla gerçekten kendini zehirlemiş olabilir mi? Pek olası değil. Ama

maruz kaldıktan sonra yaşama şansı çok belirsizdir.

"İnfüzyonu kendim yaptım," diyor, yüzünü çabayla bana doğru çevirerek. "Tarix buna kefil olabilir."

"Bu doğru," diyor Tarix. "Annen değerli iksiri hazırlarken kimsenin mutfağa girmesine izin verilmedi."

"Belli ki zehir iksirin içinde değilmiş," diyor Vitai. "Yoksa ölmüş olurdun, Aruan."

"O zaman annen bununla nasıl temas etti?" diye soruyor babam, yüzü gök gürültüsünü andıran bir maskeyle.

"Yerleri düzeltirken olmuş olmalı," diyor annem zayıf bir sesle. "Masayı düzgün hazırlamadıkları için hizmetçilere kızmıştım. Elsie'nin kadehi diğerleriyle aynı hizada değildi, ben de yerine koydum."

"Kadehin neresine dokundun?" Vitai sorar.

"Sapından tutup kaldırdım. Kaygandı, sanki yağlı elleri olan biri dokunmuş gibiydi. Neredeyse düşürüyordum ama masaya çarpmadan önce yakalamayı başardım. Sapını bir bezle parlattım ve kadehi doğru yerine geri koydum."

"Kadehi yakaladığında ya da cilalarken içine dokunmuş olabilir misin?" Vitai düşünceli bir şekilde soruyor.

Annem yorgun bir iç çekiyor. "Sanırım bu mümkün. Evet, büyük ihtimalle yaptım."

"Bu kadar yeter." Babam eğildi ve annemi kollarının arasına aldı. "Onu kamarasına götürüyorum. Dinlenmeye ihtiyacı var."

"Bir suikastçı serbest dolaşıyor," diye belirtiyorum. "Neredeyse eşimi öldürmeyi başaran biri."

Babam bana soğuk bir bakış attı. "Bu işin aslını öğreneceğiz ama annenin sağlığı pahasına değil."

"Birisi kadehin içini sadece yarı saydam değil, aynı zamanda tatsız ve kokusuz bir zehirle boyamış olmalı." Vitai Gaia'nın kadehine bakar.

yerde ölü hayvan. "Çivili ejderhalar zararlı toksinlerin kokusunu alma konusunda oldukça iyidir."

Tarix, "Gece zambakları,"
diyor. Tam olarak benim
düşüncem.

Suno, "Ziyafetten önce salona dört ay döngüsü kadar insan girebildi,"
diyor. "Herhangi biri olabilirdi."

"Kesinlikle." Kollarımı kavuşturuyorum. "Ve bu bir daha asla olmayacak.
Şu andan itibaren Elsie'nin yemeğini benden başka kimse pişirmeyecek ya da
dokunmayacak."

"Merak etme," diyor Suno, omzumu temkinli bir şekilde sıvazlamak için
yaklaşarak. "Bunu her kim yaptıysa, Kian onu bulacaktır."

"Ya da o," diyorum, annemin bu olaydaki masumiyeti konusunda hâlâ tam
olarak ikna olmuş değilim.

Zehre kasıtlı olarak dokunmuş olma ihtimali ne kadar düşük olursa olsun,
bebek eşimin "ölümü" hakkında onunla yüzleşmeye niyetlenmemden hemen
önce hastalanmış olmasının ne kadar uygun olduğunu görmezden gelemem.
Hâlâ Elsie'nin Dünya'ya nasıl geldiğine dair cevaplar istiyorum.

Babam annemin kollarında salondan çıkıyor ve bizi böylesine korkunç bir
işe, idamların en acımasızıyla cezalandırılabilir bir suça kimin kalkışmış
olabileceği sorusu üzerinde düşünmeye bırakıyor.

Gerçek şu ki, herhangi biri olabilirdi. Hem kraliyet mensupları hem de
soylular parşömenleri çok iyi biliyorlar. Karanlık, kontrol edilemez bir güce
sahip Alit prensi hakkındaki kehanetten ve onun eşinin *-benim* eşimin-
dünyamızın sonunu getirmede oynayacağı rolden dehşete düşmüş durumdalar.

Şahsen ben inanmıyorum. Ama neden inandıklarını anlayabiliyorum.

Ben bile neler yapabileceğimi tam olarak bilmiyorum ve eğer bugün ona
bir şey olsaydı... Dişlerimi sıkarak, tavanda bir çatlak olarak tezahür eden
düşünceyi ve ona eşlik eden öfkeyi bastırıyorum.

Tarix ve Suno atlar.

Tarix kraliçeyi kontrol etmek için bir bahane bularak hemen oradan ayrılır.
Suno ölü hayvandan kurtulmayı ve yetiştiriciden yeni bir tane almayı teklif
eder.

Gaia.

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum, tavanı zihnimle onarıyorum ve sonra kamarama geri dönüyorum, eşim söz konusu olduğunda ne yapmak istediğimden emin değilim. Çiftleşme çağrısının sıcaklığında kendimizi kaptırmıştık ama az önce birinin onu öldürmeye çalıştığını düşünürsek bir tur daha atacak havada olduğundan şüpheliyim.

Meğer Elsie'yi yatağında uyurken bulmuşum, hâlâ ceketimi giyiyormuş. O eski şefkat dalgası bir kez daha üzerime çöküyor. Onu uyandıracak cesareti kendimde bulamıyorum.

Köşede Gaia sessizce ağlıyor.

Elimi sallayarak muhafızları gönderiyorum. Çabucak gidiyorlar.

İç çekerek kız kardeşime doğru yürüdüm. "Annem iyileşecek. Birkaç gün boyunca bir ejderha tarafından parçalanmış gibi hissedecek ama uygun dinlenme ve bakımla bunu atlatacaktır."

Gaia burnunu elinin tersiyle siler. "İyi olacağını biliyorum."

"Elsie'ye ne verdin?"

Ölüm korkusundan sonra kimse o kadar rahat uyuyamaz.

Gaia burnunu çekiyor. "Onu rahatlatmak için sadece birkaç damla dranlaud." Bunun vücudundan atılması birkaç saat sürecektir.

"Git biraz dinlen," diyorum Gaia'ya. "Herkes için travmatik bir akşam oldu."

Dönmeye başladığımda Gaia kolumu yakalıyor. "Endişelendiğim sadece Annem değil. Hepimiz için endişeleniyorum. Bundan iyi bir şey çıkmaz. Bu bizi nereye götürecektir?"

Gözlerimi dikip ona bakıyorum. "Sakın eşimin gitmesini dilediğini söyleme.

Bunu ima etmeye bile cüret etme." Yüzü kızardı. "Asla yapmam."

"Güzel." Daha nazik bir tonda devam ediyorum, "Suno sana yeni bir evcil hayvan almayı teklif etti."

"Yeni bir tane istemiyorum," diyor, sesi yine titriyor.

Kalbim yumuşuyor. Sarılmak için onu kendime çektim ama o beni iterek

Be

n. "Bana her şeyin yoluna gireceğini söyle, Aruan."

Cevap vermiyorum çünkü asla tutamayacağım sözler vermem.

BÖLÜM II

ARUAK

W Gün doğarken Büyük Salon'a girdiğimde Kian aile masamızdaki sandalyede oturmuş, önünde duran adama kayıtsızca bakıyordu.

Adam elindeki şapkayı sıkarken ağırlığını değiştiriyor. Kian onu başından savıp bir sonraki kurbanın kardeşimin ayaklarının dibinde adamın yerini almasını işaret edince zavallının omuzları rahatlayarak çöküyor.

Bir kadın yaklaşıyor, Kian'a ulaşmadan önce bile gözlerini kapatıyor. Bir gardiyan koluna giriyor ve onu Kian'ın sandalyesine yaklaştırıyor. Ancak o zaman göz kapaklarını aralayıp kırmızı çerçeveli, kan çanağı gözlerini kardeşime çeviriyor. Saçları örgüsünden kurtulmuş, keten saç telleri başının etrafında saman çöpü gibi uzanıyor.

Diğer insanlar da daha iyi görünmüyor. Kian tarafından sorgulanmak için sıralarını bekleyen konuklar masaların üzerine yığılmış, bazıları kollarının üzerinde uyukluyor, diğerleri ise yorgun ve gergin seslerle konuşuyor.

Gaia'nın verdiği uyku iksiri sayesinde sarayda uyuyabilen tek kişi Elsie. Üzerimi değiştirmeye bile vakit bulamadım. Hâlâ dünkü tören pantolonumu ve gömleğimi giyiyorum. Mutfak çalışanlarını ve muhafızları sorguya çekerken sık sık Elsie'yi ve annemi kontrol ettim. Gece boyunca ağrılı kramplarla eziyet çeken kraliçe solgun ve zayıf görünüyordu. Normalde ıslıl ıslıl olan teni griye dönmüş ve terden nemlenmiş. Babam nöbet tutuyor

onun yanında. Gaia odasına kaçtı. O hayvanı ne kadar çok sevdiğini bildiğimden, biraz yalnız kalmasına izin verdim.

Yaklaştığımda Kian başını kaldırdı. Ağır adımlarımın kaldırım taşlı zemindeki yankısı varlığını hakkında yeterli bir uyarı olabilirdi ama zihnimin nazik, neredeyse fark edilmeyen dürtüsü bana eşiği geçtiğim anda benden haberdar olduğunu söylüyor.

Bariyerlerimin yerinde olduğundan emin olarak düşüncelerime erişmesini etkili bir şekilde engelliyorum.

Yanında durduğumda sessizce beni izliyor, ürkütücü bir şekilde soluk olan ve neredeyse su kadar saydam olan gümüş rengi gözbebeklerinde en ufak bir duygu kırıntısı bile yok. Gücünü uzun süre kullandığında hep bu tonu alırlar.

"Daha ne kadar sürecek?" Ben soruyorum.

Bana odaklanırken gözlerinin rengi az çok normale dönüyor. "Pek bir şey yok."

Kian onun üzerindeki gücünü serbest bıraktığı anda kadın kaçmaya başlıyor. Birinin zihninin okunması üzücü bir deneyimden başka bir şey değil, ya da bana öyle söylendi. Kian'ın görünmez dokunaçlarını deneğinin zihninin her köşesine sokarak kişinin en derin ve karanlık düşüncelerine kancayı takmanın bir yolu var. Şanssız kişiler her zaman ruhlarının derisinin yüzölüp tüm günahlarının ve zayıflıklarının ortaya döküldüğü hissiyle oradan ayrılırlar. Bunu söylemeyebilirler ama düşünürler. Kian onların dile getirilmeyen düşüncelerini okuyabilir, ama ben duvarların tutamadığı fısıltıları duyuyorum.

Parmaklarımı iki yanımda kıvrıp büküyorum. "Bir şey var mı?"

Kian en ufak bir yorgunluk belirtisi göstermiyor, bu da onun ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor. Alitkind'in en günahkâr arzularının içine dalmak, açgözlü kıskançlık ve çirkin aldatmacalar içinde boğulmamak için güçlü bir zihne sahip olmak gerekir. Aksine, bir ruhun en karanlık köşeleri Kian'ın oyun alanıdır. Acaba bu yüzden mi duygularını bu kadar idareli sergiliyor?

Belki de çok fazla şey görmüştür ya da gördükleri onun duygusallığa karşı iştahını ya da yeteneğini kaybetmesine neden olmuştur.

"Hiçbir şey," diyor ne keder ne de umut taşıyan düzgün bir sesle.

Tarix mutfaktan elinde Kian'a taşıdığı bir kadehle girer. "Susamış olabileceğini düşündüm. Sana hem zihnini hem de bedenini uyanık tutacak bir infüzyon hazırladım."

Kian teşekkür etmediğinde ya da kadehi almadığında, Tarix kadehi masanın üzerine bırakır ve ayaklarını sürüyerek yürür.

Sessizlik uzuyor.

Yaralı bir ifade takınan Tarix, yemek getirmekle ilgili bir şeyler mırıldanır ve aceleyle uzaklaşır.

"Neden ondan hoşlanmıyorsun?" Tarix'in aceleyle çıkışını bakışlarıyla takip ederek soruyorum.

"Ondan hoşlanmadığımdan değil," diyor Kian düşünceli bir şekilde. "Mesele onu tam olarak anlayamamam ve anlayamadığım insanlara güvenmemem."

Dudaklarım mizahsız bir sırıtışa dönüşüyor. "Beni okuyamazsın."

"Bu farklı. Beni engelliyorsun. Tarix sadece belirsiz. Sanki okuyacak bir şey yokmuş gibi, sanki zihni boşmuş gibi."

"Tarix aptal değil. Kraliçe'nin işleriyle ilgilenmekte usta. Diplomatik becerileri övgüye değer."

"Belki de sadece yorgunumdur," diyor Kian, mülayim bakışlarını üzerimde sabitleyerek. "Tuhaf bir gece oldu."

Ve uzun bir tane.

Göğsümde bir kıpırtı uyanıyor, önce tüylü bir bulut gibi yumuşak, sonra panikle keskin.

Elsie uyanık ve mutsuz.

Kahvaltı tepsisini hazırlamaya gidiyordum ama topuklarımın üzerinde döndüm ve kamarama geri döndüm.

Yumruklarının kapalı kemere vuruşları kalın duvarların ötesinden kulaklarıma ulaşıyor.

"Çıkarın beni!"

Girişin çözülmesine izin veriyorum ve odaya adım atıyorum, neredeyse birkaç adım geri çekilen Elsie'ye çarpıyorum. Duruyorum, ona çarpmaktan kaçınmak için değil, bakışlarımı hala ceketimin içinde olan vücudunun kışkırtıcı şekli üzerinde gezdirmek için.

"Buradan çıkmam gerek," diyerek yanımdan geçmeye çalışıyor. Bir yan adımla önünü kesiyorum. "Burası güvenli değil."

"Beni buraya bir mahkum gibi kilitleyemezsiniz" diye tıslıyor. "Ben yanlış bir şey yapmadım."

Sıkışmışlık hissi göğüs kafesimi daraltıyor ve boğulma hissi kalın, ıslak bir battaniye gibi üzerime çöküyor. Nefes alma ihtiyacı boğazımı tırmalayan pençeler gibi, ama bu hissin bana ait olmadığını anlayacak kadar aklım başımda. Elsie'nin yaşadığı her şey benim içime yansıyor.

Omuzlarını kavriyorum ve hafifçe sarsıyorum. "Panikliyorsun, boğulmuyorsun. Solunum yollarında bir sorun yok. Nefes al, Elsie."

"İstiyorum-" Nefesini içine çekiyor. "Dışarı çıkmam lazım."

"Seni dışarı çıkaracağım," diyorum, göğsümün etrafını bir bant gibi saran baskıdan kurtulmak için her şeye söz vermeye hazırım. "Ama önce sakinleşmen gerek."

Bu işe yarar. Derin nefes alıyor.

"İşte bu," diye mırıldanıyorum, yatıştırıcı bir okşayışla kollarını ovuyorum.

"Gerçekten mi?" diye soruyor, yüzüme bakarak. "Beni yine buraya kilitlemeyecek misin?"

Bu tutabileceğim bir söz değil, bu yüzden konuyu değiştiriyorum. "Ceketimden başka bir şey giymeden dışarı çıkamazsın. Bagajı sana uyacak kıyafetlerle doldurdum. Sen hazırlanırken ben de kahvaltı getireyim. Dışarıda yiyebiliriz." Avucumu omzunun yumuşak kıvrımına doğru kaydırıyorum. "Kulağa nasıl geliyor?"

"Dün gece ne oldu? Neden biri beni zehirlemeye çalıştı?"

Düşüncesi bile içimde öfke uyandırıyor, camı çerçevesinden sarsıyor. Öfkemi büyük bir çabayla bastırıyorum. "Kimin suçlu olduğunu bulacağım."

"Buna saptırma denir," diyor güzel gözlerini kısarak. "Soruma cevap vermiyorsun."

Dişlerimi sıkıyorum, ona söylemek istemediğim için değil, öfkemi kontrol edene kadar buna cesaret edememem gerektiği için. Ziyafet salonunun duvarı öfkemi kontrol edemediğim için ikiye çatladı ve henüz tamir edemedim. Elsie'nin gelişinden bu yana kontrolümü çok kaybettim ve bu durum söylentilere yardımcı olmuyor.

"Anlıyorum." Başını sallıyor. "Belli ki bilmem gereken bir şey var. Ama bu zehirleme numarası bir şeyi kanıtlıyorsa, o da benim burada olmamam gerektiğidir."

"Bir daha suikast girişiminden bahsetme," diyorum ölçülü bir ses tonuyla. "Şimdi olmaz. Sonuçlarına hazır olmadıkça olmaz."

Pencere çerçevesindeki pembe lekeli camların tıkırtısına bakıyor ve dudaklarını hızla birbirine kenetliyor.

Emrim kaba. "Giyin."

Onun benim ceketimi giydiğini görmek, içimdeki sahiplenici bir parçayı harekete geçiriyor ve bu parça dün gece kaldığımız yerden devam etmek istiyor.

"Banyo yapmam lazım." Yanakları kızardı. "Ve diğer banyo abdestleri."

Arınma odasına giden kemerli geçidi kapatan duvarın çözülmesine izin verdim ve kendime gelecekte girişi açık bırakmam gerektiğini hatırlattım. Elsie'nin her Alit'in kanıksadığı yeteneklere ve işlevlere yabancı olduğunu unutmamalıyım. "İhtiyacın olan her şeyi orada bulacaksın." Duvara gömülü çıkıntıyı gösteriyorum. "Rafa yeni bir tarak ve diş temizleme fırçası bıraktım."

Boş havuza spekülatif bir bakış atıyor. "Musluk yok." "Musluk mu?"

"Su için."

Ah. Tabii ya. Bir çocuk bile nasıl banyo yapılacağını bilir. Ama bu, Elsie'nin banyo yapmasının neden önemli olduğunu gösteren bir başka örnek.

sınırlamalar.

Havuzun taş tabanında küçük bir delik açmak yeterince kolaydır. Delikten su kabarcıkları çıkıyor.

Hızla dolmakta olan havuza bakıyor. "Bu nasıl çalışıyor?"

Havuz dolduğunda deliği kapatıyorum. "Saray, yüzeyin altından geçen su arterleriyle besleniyor. Onu ısıtan volkan sayesinde su sıcaktır."

"Bu yüzden mi iyileştirici güçleri var - su topraktaki mineralleri emdiği için mi?"

Açıklamam kısaysa, bunun nedeni suyun içindeki çıplak eşimin çok cazip zihinsel görüntüsünü bastırıyor olmamdır. "Suya özel tuzlar eklediğimiz için iyileştirici güçleri var." Kırpılmış bir tonda devam ediyorum, "Çok fazla oyalanmayın. Yakında döneceğim."

İrademden geriye kalan azıcık şeyi kurtarmak için çok geç olmadan, odalardan çıkıyorum, çıkışı mühürlüyorum ve koridorda tepiniyorum.

Kahvaltının hazırlandığı mutfağa girdiğimde aşçılar ve fırıncılar şaşkın şaşkın bakıyorlar. Dün gece, kilerdeki tüm rezervlerden küçük parçaları sarayda dolaşan çivili kertenkele sürüsüne yedirdik ve hiçbirisi ölmedi. İşi sağlama almak için bu sabah köyden taze ürünler getirttim ve onları sadece benim açabileceğim bir soğutma odasına kilitledim.

Mutfak personelinin şaşkın bakışları altında hızlıca bir sepet hazırlıyorum.

Döndüğümde Elsie pencerenin önünde volta atıyordu. Onun için bıraktığım elbiselerden birini giyiyor. Alacakaranlık ve kül rengindeki kumaş, saçlarının gün batımı ışıltısını ve gözlerinin canlı mavi-yeşilini ortaya çıkarıyor. Uzun eteğinin altından görünen sade saten terliklerle eşleştirmiş. Korse ince bedeninde gevşek duruyor, arkası bağciksiz.

Tabii ki.

Kadınlar bağcıkları bağlamak için hizmetçilere ihtiyaç duyarlar.

Kemer arkamdan kapandığında Elsie dönüyor.

Sepeti şifonyerin üzerine bırakıyorum ve yavaşça ilerliyorum. "Arkana dön." "I..." Olduğu yere yapışıp kalıyor. "Neden?"

Kumaşın altındaki küçük kıvrımlarını fark etmekten kendimi alamıyorum. Dün gece koridorda onu avuçlarımın arasında tuttuğum zamanki şeklinin hatırası aklıma geliyor ve bir an için diğer tüm düşünceleri bastırıyor. Afrodizyak çoktan sistemimden çıkmıştı ama arzu bedenimde yeniden canlanıyor ve beni acıyla sertleştiriyordu.

Sesim hırçın. "Elbiseni bağlamamı istiyorsan arkana dön." Bunu ona dokunmadan da yapabilirim ama bunu bilmesine gerek yok.

Yaklaşıyor ve arkasını dönerek bana çıplak sırtının süt gibi genişliğini sunuyor. Ona dokunma dürtüsü -ve başka yerlerine- dayanılmaz, neredeyse kontrol edilemez. Bağcıklarını kavrayıp elbisenin kenarlarını bir araya getiriyorum, parmak eklemlerim yanlılıkla tenine değdiğinde gereğinden fazla oyalanıyorum.

Kollarından aşağı akan tüyler beni mutlu ediyor.

Etkilenmemiş değil. Dokunuşum onu tahrik ediyor. Kokusunu alabiliyorum. Kalp atışlarının hızlanmasından bunu duyabiliyor ve boynunun yan tarafında zonklayan damarın yumuşak çırpınışından bunu görebiliyorum.

Kendini geri çekiyor ve şaşkın bir ifadeyle bana bakmak için dönüyor. Onun üzerindeki bu etkimin merak ediyor. Vücudunun avuçlarımın altında neden canlandığını kendine soruyor. Ama aynı zamanda bunu inkar ediyor, gerçeği görmezden gelmek için büyük bir mücadele veriyor.

"Daha bitirmedim," diyorum, bakışlarımın onun güzel yüz hatlarında gezinmesine izin vererek. Ellerini arkasına götürürken sesli bir şekilde yutkunuyor ve şöyle diyor,

Bağcıkları ustalıklarla bağlarken "Gerisini ben hallederim" dedi.

Sabırla bekliyorum, bitirmesine izin veriyorum.

Kollarını iki yanına bıraktığında, kapıya doğru giderken sepeti kapıyorum.

"Gel, Elsie."

Takip edip etmediğini görmek için beklemiyorum. Eğer bir an daha oyalanırsam, onu ağırlığının altına hapsedeceğim, bacaklarını ayıracağım ve çocuklarıma gebe kalacağı yatakta tohumlarımı içine akıtacağım.

Bu düşünce o kadar cazip ki, bu çekici fikre kapılmamak için daha hızlı yürüyorum.

Elsie bana ayak uydurmak için koşarak yanıma geliyor. "Beni nereye götürüyorsun?"

Onun kısa bacaklarına dikkat ederek adımlarımı yavaşlatıyorum. "En sevdiğim yerlerden birine."

Büyük Salon'dan geçiyoruz ve şelaleden ayrıldıktan sonra köprüye çıkıyoruz. Tepeye çıkan merdivenlerden çıkıyorum, kaymaması için dirseğinden sıkıca tutuyorum.

Dibe ulaştığımızda, sarayı görmek için dönüyor ve çenesi düşüyor. Şaşkınlığını anlıyorum. Manzara bunaltıcı olabilir. Saray, tek başına duran koni şeklindeki bir dağın içine inşa edilmiş, uçurum duvarları gökyüzüne uzanıyor. Açık kemerler ve balkonlu pencereler yanlardan aşağıya doğru uzanarak ağızların açık olduğu ve gözlerin kırıştığı bir illüzyon yaratıyor. Mevcut mağaraları odalara dönüştürdük ve zamanla kayayı eriterek yenilerini ekledik.

Zirvede, kaya yüzeyi tatlı eğrelti otları ve yosunlarla yeşillenmiştir. Dağın ortasından geçen bir yeraltı tüneline yukarı doğru itilen su, tepeden püskürür ve güçlü bir şelale halinde yan taraftan Büyük Salon'un önüne akar.

"Bu oldukça etkileyici." Pencereleri işaret ediyor. "Bunların hepsi yatak odası mı?"

"Çoğunlukla. Bazı odalar kraliyet mensuplarının odaları. Diğerleri toplantı odası olarak kullanılıyor. Ziyafet salonu ve mutfak yanı sıra personel odaları da arka tarafta yer alıyor."

Elini tutarak onu denizin diğerk tarafındaki tepeden aşağıya, göle doğru götürüyorum. Avucu benimkinde sıcak ve küçük. Dokunmak pratik bir şey, takılıp düşmemesini sağlıyor ama temas göğsümü daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde ısıtıyor. Bir kesiğin üzerindeki yatıştırıcı merhem gibi.

Birkaç dakika önce içimi parçalayan acımasız duygular güvenli bir şekilde saklanana kadar yavaş yavaş rahatlıyorum. Yürürken çalıları ve çiçekleri işaret ediyorum, ona isimlerini söylüyorum. Keyifli. Huzur verici.

Farkına varmak beni ürküttü. Onunla ilgili farkındalığının göğsümde atmayı bıraktığı günden beri, öldüğüne inandığım o korkunç günden beri hiç huzurlu olmamıştım.

Gölün düz yüzeyi görüldüğünde "Vay canına," diyor. "Bu çok güzel."

Kırmızı, sarı ve mor kozalak başakları etli otların arasında kümeler halinde büyür, her bir yapışkan taç yaprağı uçan böcekleri yakalamaya hazır bir dil gibi kıvrılmıştır. Suyun mavi fonuyla birlikte çarpıcı bir görüntü oluşturuyor. Burada hava temiz, ateş ve ızgara et kokusundan arınmış. Bunun yerine ılık ve nemli, çimenlerin tuzlu kokusu ve etobur çiçeklerin tatlı kokusuyla parfümlenmiş. Bir kez olsun fısıltılar sustu ve tek ses, yağlı bıçaklar güneşe uzanırken çimenlerin yumuşak çıtırtıları oldu.

Elsie kıkırdayarak ayakkabısının ucuyla sukulentlerden birini dürtüyor. Bıçak tekrar havaya doğru açılmadan önce terliğinin etrafında kıvrıldığında keyifli bir kahkaha atıyor.

"Dokunabilir miyim?" diye soruyor. "Çimenler güvenlidir."

Parmaklarını bıçakların arasında gezdirmek için elimi bırakıyor. Bıçaklar parmak uçlarının etrafında dönüyor ve bunun her zamanki yiyecekleri olmadığını hissederek dik durumlarına geri dönüyorlar.

Gülüyor. "Gıdıklandım."

Sepetten battaniyeyi alıp kıyıya yakın bir yere seriyorum. Kahvaltımızı hazırladıktan sonra, "Aç mısın?" diye soruyorum.

Yanıma gelip bacak bacak üstüne atarak oturdu. "Aruan, konuşmamız gerek."

Evet, ama... "Önce yemek." Ofluyor.

Küçük bir *thoska* kekini ikiye bölüyorum ve üzerine bol miktarda haşlanmış, kıyılmış *yehuyk* yığıyorum. Ağzına götürüp, "Aç" diyorum.

Elimden tuzlu keki aldı. "Beni beslemek zorunda değilsin." Dudaklarımı geren alaycı gülümsemeye engel olamıyorum. "Ya istersem?"

Bu bana bir huff daha kazandırdı. Pastanın tamamını ağzına atıyor ve coşkuyla çiğniyor.

"Oh, vay canına," diyor yemeğin etrafında. "Bu çok lezzetli."

Onun için hazırladığım bir ikramla onu memnun ettiğimi bilmek göğsümdeki sıcak hissi artırıyor. "Çok besleyici olan *thoska* ağaçlarının kabuklarından öğüttüğümüz unla pişirilir. Kabuk suda demlenirse, sindirim sorunları için infüzyon kullanılabilir."

"Üstü ne?" diye soruyor, parmaklarını yalayarak temizliyor. "Çok lezzetli ve kremalıydı."

Bakışlarım onun hareketine odaklanıyor, vücudum tepki olarak geriliyor. "Yılan yumurtası."

Gözleri yuvarlaklaşıyor. Yere tükürür ve elinin tersiyle ağzını siler. "Ew. Cidden mi? Bu iğrenç."

"Bu bir lezzet ve nadir bulunan bir lezzet."

Bana kesik bir bakış atarak, "Beni uyarabilirdin." dedi. "Al." Mataradan bir kâseye biraz meyve suyu doldurup ona veriyorum.

"İç şunu."

Büyük bir yudum alıyor ve gecikmeli olarak soruyor: "Kurbağa çiši gibi iğrenç bir şey değildi, değil mi?"

"Kurbağa mı? O hayvanı tanımıyorum."

"Soğukkanlı, sümüksü bir amfibi-" Kaşlarımı çattığımda, "Sıçrayan ve vıraklayan bir sürüngen gibi" diye ekliyor.

Kıkırdıyorum. "Sadece meyve ve bitkilerden yapılan tatlı bir şarap."

"Peki ya sen?" Kaseyi battaniyenin üzerine bırakıyor. "Sen yemiyor musun?"

Onun ihtiyaçlarını giderdikten sonra yiyeceğim. "Biraz *scrivka* denemek ister misin? Yedi tahılla yapılan ve balla soğuk yenen bir lapa." Tabağı çıkarıp üzerindeki örtüyü kaldırdıktan sonra bir kaşıkla birlikte önüne koyuyorum. "Bunun bir gece önceden pişirilmesi gerekiyor. Aksi takdirde tahıllar sindirilemez."

Kaşığı yulaf lapasına daldırıyor, belli belirsiz yalıyor ve sonra birkaç büyük ısırıkta hepsini bitiriyor. Ona ikinci bir porsiyon teklif ettiğimde, bana yeteri kadar yediğini söylüyor.

Yemeğin tatlı kısmını, yani yağda kızartılmış ve balla karamelize edilmiş meyve küplerini hazırlıyordum ki ayağa kalkıp ayakkabılarını çıkardı.

"Elsie."

Yapışkan *jimkia*'yı bırakıp bileğine uzanıyorum ama elimden kaçıyor.

Gölün kenarına doğru koşarken omzunun üzerinden muzip bir sırıtışla "Çıplak ayaklarımın altındaki çimenleri hissetmek istiyorum" diye sesleniyor.

Ejderhalar! Bu kadın benim sonum olacak. "Elsie, hayır!"

Çılgılığı havayı deldiğinde uyarım henüz soğumamıştı.

Acısı o kadar şiddetli ki sanki bir bıçak derimi soyuyor. Peşinden koşuyorum ve birkaç uzun adımda tek ayağının üzerinde zıpladığı yere ulaşıyorum.

Ses tonum sakın ve derli toplu, ama yüz hatlarına kazınmış acı, içimde ateş püskürten bir volkan gibi öfke selini serbest bırakıyor. "Neren acıyor?" Dengesini korumasına yardım etmek için kolunu tutuyorum.

"Ayağım." Dişlerinin arasından hava emiyor. "Lanet olsun, yanıyor."

"Göster bana," diyorum ince dudaklarımın arasından.

Dizini büküyor ve tabanı yukarı bakacak şekilde ayağını kaldırıyor, kızgın kırmızı, şişmiş topuğu ortaya çıkıyor. "Çimlerdeki bir şey beni sokmuş olmalı."

Ormanlarımız zehirli bitki ve yaratıklarla dolu. Onu uyarmalıydım ama Elsie'nin ayak parmaklarını killi çamurlara ve kaygan otlara sokmaktan hoşlandığını nereden bilebilirdim ki?

Kalbim göğsümde güm güm atarken, sukulentleri pratik bir gözle araştırıyorum. Boynuzlu bir yer sürüngeyi bir bıçağın altından sürünerek çıkıyor ve kan kokusu almış bir parazit gibi ona doğru yaklaşıyor.

Öfkem o kadar büyük ki mantıklı düşünemiyorum. Bir an, kan emici küçük sülük çamurda kendine yol açıyor ve sonra, kirli beyaz lapa ve siyah macundan oluşan cızırtılı bir karmaşa içinde çözülmeden önce grimsi beyaz bir kürecik püskürterek patlıyor.

Elsie geri sığıyor ve tutuşumdan öyle şiddetli bir şekilde kurtuluyor ki kışının üzerine, süngerimsi çimlerin üzerine düşüyor.

Hiç vakit kaybetmeden onu kollarıma alıp battaniyeye geri götürüyorum.

Onu yere yatırdıktan sonra ayağını elime aldım. "İğneyi çıkarmak için topuğuna bir lapa koysak iyi olur."

Etrafa bakıp ulaşabileceğim birkaç sukulent buluyorum ve yağlı bıçaklarını ikiye ayırıyorum. Sonra Elsie'nin ayağının dar köprüsünü avucumun içine alıyorum ve bıçaklardan çıkan bol miktarda özsuyu iltihaplı derinin üzerine sürüyorum. Bu, çocukken böcekler tarafından sokulduktan sonra aşçımızın bana öğrettiği eski bir ilaç.

Saniyeler içinde şişlik iniyor. "Şimdi nasıl hissediyorsun, tatlım?"

"İnanılmaz." Bana bakakaldı. "Artık acımıyor."

"Ayakkabılarınızı bir daha asla dışarıda çıkarmayın. Toprakta yaşayan bazı larvalar zehirlidir."

"O kertenkeleler gibi sen de o tırtılı erittin." Ayağını elimden çekip dirseklerine yaslandı ve tedirgin bir ifadeyle beni izledi

ifade. "Gücünüz nasıl çalışıyor? Bir şeye sadece bakarak onu nasıl çözebiliyorsun? Lazer gözlerin falan mı var?"

Tırtıl, lazer... Terminolojisini bilmiyorum ama artık dil dersi alacak havada değilim.

Onu daha fazla korkutmak istemediğim için ses tonumu yumuşak tutuyorum. "Canlı parçacıklarını bir arada tutan bağları kırdım."

"Sen... bağları kopardın mı?" Yutkunuyor, bana bakıyor. "Hücreleri arasındaki gibi mi?"

Sanırım ne demek istediğini anladım. "*Asha* arasında, tüm canlı varlıkları oluşturan kendi kendine yeten küçük birimler ve sonra *asha*'yı oluşturan parçacıklar arasında, her şeyi oluşturanlar."

"Moleküller mi?" diye fısıldıyor, hayretle bakarak. "Moleküller arasındaki bağları kırabiliyor musun?"

"Eğer 'moleküller' canlı ya da cansız tüm maddelerin yapıldığı şey ise, o zaman evet."

Nefesini içine çekiyor. "Odana girişi oluşturmak için taşı böyle mi çözüyorsun? Taş parçacıkları arasındaki bağları kırarak mı?"

"Evet."

"Ve sonra bağları yeniden mi yapıyorsunuz?" "Aynen öyle."

Her Alit bebeğinin bildiği bir şeyi ona açıklamak zorunda kalmam çok garip.

Tekrar yutkunuyor. "Ve tüm bunları zihninle yapıyorsun."

"Başka nasıl olacak?"

İnanılmaz bir kahkaha atıyor. "Um... ısı, radyasyon, elektrik enerjisi, mekanik kuvvetler, kimyasal reaksiyonlarla mı? Gerçek fizik kurallarını kullanarak mı?" Benim boş bakışlarım karşısında, "Boş ver. Peki diğerlerinin güçleri nasıl çalışıyor? Vitai'ninki gibi mi? Beni nasıl iyileştirdi?"

"Bu aynı prensip," diyorum. "Hepimiz maddeyi bir dereceye kadar manipüle ediyoruz. *Asha*'nın içindeki ve arasındaki bağları yeniden yaratma konusunda çok iyi."

"Oysa sen onları eritmekte iyisin," diyor ve bana bakışı -hayatım boyunca herkesin bana baktığı gibi- ağızımda acı bir tat bırakıyor.

Aslında ben de biraz iyileşebiliyorum, ancak Vitai kadar iyi değilim, bu yüzden iksirlere ve benzerlerine güvenmeyi tercih ediyorum. Bu onun için önemli değil. Kendi eşim benden korkuyor. Gücümden. Hepsi gibi.

Ve o bunun boyutunu bile bilmiyor.

Niyet ettiğim gibi yatıştırıcı olmak yerine, beyanım öfkeli çıkıyor. "Sana asla zarar vermem, Elsie."

"Sadece diğer canlılar mı?"

"Sana zarar verdi," diye ısırdım.

"Sadece bir iğneydi. Bir eşek arısından çok daha fazla soktuğunu kabul ediyorum ama solucanı eritip bir su birikintisine dönüştürmeye gerek yoktu. Bu onun hatası değildi. Üzerine bastığım için benim hatamdı."

"Canını yaktı," diyorum biraz daha yüksek sesle, biraz daha öfkeyle, çünkü onu korumak benim görevim.

Ağızından alaycı bir kahkaha dökülüyor. "Bu benim alıştığımın yanında hiçbir şeydi. İnan bana, çok daha kötülerini yaşadım. Az önce zavallı, masum bir solucanı yoluma çıkma talihsizliği yüzünden yok ettin."

Zihnim ilk kısma, daha önce acı çektiğini, "çok daha kötü" acılar çektiğini söylemesine takıldı.

"Daha kötüsü gibi mi?" Aldatıcı bir kayıtsızlıkla soruyorum.

Belki umursamıyormuş gibi yaparsam bana söylemekten korkmaz ve ben de ona zarar veren insanları yakalayıp yavaş ve işkenceli bir şekilde öldürürüm.

"Bu..." Kaşlarını çatı. "Önemli bir şey değildi."

Duyularım alarma geçti. Benden bir şey saklıyor, ciddi bir şey. Hissediyorum. Biliyorum.

"Anlat bana," diye sevimli bir ses tonuyla yalvarıyorum, sesimdeki kötü niyetimin bir ipucunu yakalamadan önce midemde çalkalanan şiddeti bastırıyorum.

Yüz hatlarında spekülâtif bir ifade belirliyor. "Eğer sana söylersem, dün gece neden birinin beni öldürmeye çalıştığını söyleyecek misin?"

Ona yine de söyleyecektim - onu besledikten sonra - çünkü hayatımızın tehlikelerini anlaması hayati önem taşıyor. Ancak, amacıma hizmet edecekse aksini düşünmesine izin vermek bana yakışmaz.

"Anlaştık." Bu raundu kazandığını düşünmesine izin ver. "Ama bana her şeyi anlatsan iyi olur."

Gülüşü rahatsız edici. "*Her şey biraz zaman alabilir.*" İçim kötü bir önseziyle daralıyor. "Zamanım var."

"Yaşadığım hiçbir hayati tehlike yok diyelim. Doğduğum günden beri ölüyordum."

Kelimeler kafatasımda çekiçle dövülüyor.

Hayati tehlikesi

var.

Ölüyorum.

İçimde dolunaydaki bir dalga gibi yuvarlanan öfkeyi bastırmak için dişlerimi sıkıyorum. "Ne dedin sen?"

Omuz silkerek durumu hafife alıyor. "Otoimmün hastalıklar, kanser, aklınıza ne gelirse." Devam etmeden önce dudağını ısıırıyor. "Aslında biz konuşurken ölüyor olmalıydım. Ama kendimi harika hissediyorum."

Ölüyorum.

Yine o kelime. "Otoimmün hastalıklar" veya "kanser" nedir bilmiyorum ama bağlam yeterince açık.

Cevabım sert oldu. "Ölmüyorsun."

Bunu hissederdim. Bilirdim, tıpkı benden koparıldığında bildiğim gibi. Yine de tek hissettiğim canlılık ve yaşama sevinci. Biraz öfke ve çokça sabırsızlık. Ama ölüm değil. Bu değil.

Yine de bu düşünce bile tek başına karanlığın görüş alanına girmesine neden oluyor. "En baştan başla."

Tekrar omuz silkiyor. "Ne anlamı var ki?"

Bu konuda konuşmaktan hoşlanmadığını hissediyorum ama bilmem gerekiyor. "Bir anlaşmamız var, yoksa unuttun mu?"

İç çekerek bana çocukluk ve ergenlik yıllarının hastanelerde ya da nekahet dönemlerinde geçtiğini anlatıyor. En kötüsünü geçiştirdiğini hissedebiliyorum ve o konuştuğça, yaşam özünü emen hastalıkların dehşetini hissediyorum. Gölgede gizlenen ve zamanını bekleyen kesin ölümün buruk tadını alıyorum.

Phaelix'ler aptallık edip onu kaçırmaya karar vermeselerdi Elsie'nin başına gelecekler karşısında duyduğum öfke o kadar büyük ki, suyun kenarındaki yaşlı kozalak bir şimşek darbesiyle tutuşup alevler içinde kalıyor.

Elsie ayağa fırlar, yaralanmamış bacağını tercih eder. Şok olmuş bakışları, sandığın içindeki sakız patlarken keskin ısıklarla gökyüzüne fırlayan kıvılcımlara odaklanmıştır.

Ancak ağaç, gökyüzünün bulutsuz mavisine karşı yanan simsiyah bir silüete dönüşükten sonra kendimi tekrar kontrol etmeyi başarıyorum.

Duman, kömürleşmiş reçine ve kömüre dönüşmüş odun kokusu havayı kirletiyor, burun deliklerimi ve ciğerlerimi yakıyor.

"Az önce ne oldu öyle?" diye kekeliyor.

"Yıldırım," diye mırıldanıyorum, ki bu yalan değil.

Sadece dikkatimi oraya odaklayarak gökyüzünden bir yıldırım düşürebilirim. Havadan su üretmek gibi, basit bir numara.

"Bunu sen yaptın," diyor suçlayıcı bir şekilde.

Bariz olanı onaylamıyorum. Daha önemli bir konuyu düşünüyorum. Paylaştığı bilgilerle ne yapacağım? Vitai ile konuşmam gerek. O

Dünya'ya geldiğinde onu bu kadar hasta eden şeyin ne olabileceğine dair bir fikrim olabilir. Ve sonra annemle yüzleşeceğim.

İçimde kaynayan çalkantılı duyguları dikkatlice bastırarak battaniyenin üzerinde önümde duran yeri işaret ediyorum. "Otur."

Elsie yüzünde temkinli bir ifadeyle itaat eder. "Kızgınsın."

Ses tonumu yumuşatmaya çalışıyorum. "Sana değil." Yaralı ayağını göstererek, "Şuna bir daha bakayım" diyorum.

Kollarının üzerinde geriye yaslanıyor ve isteksizce ayağını uzatıyor. "Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

"Hâlâ iyiyim."

"Güzel." Ayakkabılarını giyerken gözlerini kaçırarak ayağını nazıkçe indiriyorum. O mavi-yeşil havuzlara bakarsam ve onun çektiği acının oraya yansıdığını görürsem yine kendimi kaybedeceğimden çok korkuyorum. "Vitali'nin bakabilmesi için geri dönsek iyi olacak."

Ayağa kalktıktan sonra, kalkmasına yardım etmek için ona elimi uzattım. "Ayağına ağırlık verebilir misin?"

Tereddütlü bir adım atıyor. "Evet."

Gitmesine izin vermeden önce dengesini test ediyorum. Kahvaltımızdan kalanları toplarken sessizsem, bunun nedeni zaten annemle yüzleşmek için zihnimde bir soru listesi hazırlıyor olmam ve eklediğim her soruda öfkem artıyor.

"Aruan," diyor Elsie, kolumu çekiştirerek. "Hiçbir şey yememişsin."

Bir kez daha, onun endişesi beni ısıtıyor ve sakinleştiriyor. "Bekleyebilir. Gece boyunca küçük öğünler yedim."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Hiç uyumadın mı?"

Dokunuşunun verdiği güvenceye ihtiyaç duyarak tekrar elini tutuyorum. "Misafirleri sorguluyorduk. Biraz zaman aldı."

Yan gözle bana bakıyor. "Bana bir cevap borçlusun." Kendi sözlerimi bana karşı kullanarak, "Bir anlaşmamız vardı, hatırladın mı?" diyor.

Onu yamaçtan aşağı, saraya doğru yönlendirdim. Planım ona görkemli kayalıkları ve köyü çevreleyen geniş ekinleri göstermekti, böylece yeni evinin bereketli doğası ve zenginliği konusunda güven duyacaktı. Bir yanımda, Zerra'nın güzelliğine aşık olur, kaynaklarımızın ve tarihimizin zenginliğini öğrenirse kalmaya daha istekli olacağını umuyordu. Ama bu başka bir güne saklanması gereken bir gezi.

Köyün içinden geçen patikanın dibinde küçük bir grup insan beliriyor. Kadınlar çocukların elinden tutuyor, erkekler ise yakacak odun demetleri taşıyor.

Yanımda Elsie canlandı. Merakını görmekten çok hissediyorum çünkü yüz hatlarını düzeltmeye dikkat ediyor. Arkadaşımın aklından neler geçtiğini biliyorum. Gördüğü şey kaçmak için bir fırsat, birinden kurtulmak için yardım istemek.

Hayal kırıklığına uğrayacak. Kimse gazabımı riske atacak kadar aptal değildir. Kaderinden kaçış olmadığını yakında öğrenecek. Ya da eşinden.

İnsanlar bizi gördüklerinde sessizleşiyor. Korkuları aşikâr ama saygısızlık ya da kabalık etmeden geri dönmek için artık çok geç. Bunun yerine, iri ve korkmuş gözlerini Elsie'ye diyorlar ve bize doğru bariz bir tereddüt ile ilerliyorlar.

Kabul edilebilir mesafede, başlarını öne eğip mırıldanırlar: "Hamd Prense ve müstakbel kraliçeye barış" dedikten sonra etrafımızda geniş bir daire çizerek uzaklaşıyorlar.

Elsie boynunu bükerek arkalarından bakar. "O insanlar..."

"Yakındaki köyden geliyorlar."

"O insanlar," diyor tekrar. "Ne olmuş onlara?"

"Benden... korkmuş görünüyorlardı."

Gerçeği saklamanın ya da yumuşatmanın bir anlamı yok. Bir noktada öğrenecek ve bunu benden duyması daha iyi. "Senden çok korkuyorlar."

Durdu ve beni tutmak için elimi çekti. "Neden? Neden herkes benden korkuyor? Bu yüzden mi biri beni öldürmeye çalıştı?"

Parmaklarımı sepetin sapında sıkıyorum. "Bir kehanet yüzünden korkuyorlar."

"Bir kehanet mi?" diye soruyor, bakışlarımı karşılamak için boştaki eliyle yüzünü gölgeliyor.

"Parşömenlerde güçlü bir prensin, Zerra'nın gördüğü en güçlü prensin, krallığındaki insanlara muazzam bir zenginlik ve refah getireceğini öngören bir kehanet var. Onun hükümdarlığı sırasında krallık barış ve bollukla tanışacak. Ancak büyük gücün her zaman bir bedeli vardır. Parşömenlere göre, prensin eşsiz gücü aynı zamanda onun ve tüm dünyanın çöküşü olacaktır. Çünkü eşi üzerinde kontrolünü kaybetmekle lanetlenecek, öyle ki bir gün gücünü kontrol edememesi tüm Zerra'nın yok olmasına neden olacak."

Gözlerini kırıştırıyor. "O prens... sensin."

Gülümsemem alaycı. "İnsanlar böyle düşünüyor."

"Ve dünyanızı yok edecek kontrol kaybınızı tetikleyecek eşin ben olduğumu düşünüyorlar," diyor şoktan incelmış bir sesle.

"Yine doğru."

"Bu sözde parşömenler de ne?" Elini benimkinden çekti. "Onları kim yazdı? Nereden geliyorlar?"

"İstersen bir gün seni kutsal alanı ziyarete götürebilirim ve onları kendi gözlerinle görebilirsin."

"Sen...?" Göğsü derin bir nefesle inip kalkıyor. "Parşömenlere inanıyor musun?"

Cevabım sert olacaksa, bunun nedeni kehanetin kaderin bana verdiği kadın için oluşturduğu tehdittir. "Hayır."

Elsie'nin zihninin nasıl çalıştığını anlamak için onu çok iyi tanımama gerek yok. Kül rengi yanaklarıyla bana bakarken ne düşündüğünü çok iyi biliyorum. Hayatı boyunca her seferinde başına gelen olayları düşünüyor.

Yerlerin sallanması ve duvarların çatlaması. Phaelix'i ve eritip sıvıya dönüştürdüğüm kan emici sülüğü düşünüyor. Ufukta hala dumanı tüten ağacı düşünüyor.

Düşüncelerinin gittiği yönden hoşlanmadığım için sesimi sertleştiriyorum. "Kehanetin gerçekleşeceğini gösteren hiçbir kanıt yok ve tahminlerin doğru olduğunu kanıtlayacak hiçbir gerçek yok."

Bir adım geri çekilip benden uzaklaşıyor. Bu hareket bana kelimelerle söylemediği şeyi, yani bana yakın olmak istemediğini anlatıyor.

Öfkem yeniden yükseliyor, kontrol edilemez bir sahiplenmeyle karışıyor. Ona yanımda ihtiyacım var.

Ejderha adına, gerekirse onu avlarım.

Göz açıp kapayıncaya kadar aramıza koyduğu mesafeyi ortadan kaldırıyorum ve sahiplenici bir eli ensesine dolayarak sepeti bırakırken onu kendime doğru çekiyorum. Bedenlerimiz çarpıştığında dudakları aralanıyor ve gövdemde düzleşen küçük, sivri göğüslerinin ambrosia benzeri yumuşaklığı karşısında sertleşiyorum.

Kendime engel olamayıp dudaklarına şiddetli bir öpücük konduruyorum, dilimle ağzının içine giriyorum.

Ağzının derinliği bal gibi, tadı beni çılgına çeviriyor. Nabızı hızlanıp kaburgalarımın çarpan kalp atışlarıyla yankılanırken bile direniyor, damarlarından fişkıran kan kulaklarımda yüksek sesle çınlıyor.

Öpücüğümün baskısı altında yumuşayana kadar dudaklarına boyun eğdirirken kendi kanım şakaklarımda çarpıyor ve onları istediğim gibi şekillendirmeme izin veriyor. Bir parçam açıkta olduğumuzu biliyor ama içimde bir ejderha verecek gücü bulamıyorum. Onu ağaçların etrafında bir perde oluşturan yaprak örtüsünün altındaki battaniyenin üzerinde öpmeliydim. Onu oraya götürebilirdim, patlayan sert sikimi narin amının yumuşak, ıslak sıcaklığına sokabilirdim ve o da beni memnuniyetle karşılardı. Şimdi bile, ilk direnişine rağmen, kolları boynuma dolanıyor ve ben ağzını hoyratça yağmalarken bana tutunuyor. Çiftleşme çağrısı onu geçersiz kılacak

Sadece bedeniyle düşünebilecek hale gelene kadar. Bağlanma tamamlanacak ve bu konuda bir şey yapmak için çok geç olacak. Bittiğinde bana kızabilir ama önemli değil.

Şimdi bana boyun eğmesini sağlayacağım ve sonra kalbini kazanacağım. Zamanımız var.

Bu amacı aklımda tutarak, beni harekete geçiren dürtülere teslim oluyorum ve onların hareketlerimi dikte etmesine izin veriyorum; eteğini yumruk yapıp elimi kumaşın altına daldırıyorum ve parmak uçlarımı bacağının iç kısmına doğru fırçalıyorum. Kalçasının teni en nadide kumaşın ipeksi iplikleri gibi. Bacaklarının arasındaki sıcaklık duyularım için dayanılmaz bir işkence.

Odamdaki sandığı iç çamaşırsız bıraktığım için, onu bilinçli bir tasarımla çıplak buluyorum. Yine de hiçbir şey beni vücudunun en gizli, en mahrem yerine dokunduğumda hissettiklerine hazırlayamaz. Yumuşak bakırımsı buklelerin altında saklı taç yaprağına benzer kıvrımların üzerinde parmak uçlarımın basitçe gezinmesiyle damarlarımda alevlenen yakıcı ihtiyaca da alışamıyorum.

Nefesi öpücüğümüze karışıyor ve beni keşiflerimi daha da derinleştirmeye teşvik ediyor. Bir parmağımı kıvrıyorum ve onu nazıkçe ayırıyorum, sadece onu benim için sıırıslık buluyorum. Dar açıklığına köprü kurduğumda ve parmağımın ucunu onun sıkılığına batırdığımda neredeyse yanıyordum.

Ejderhalar.

Bir damla ter şakağımdan aşağı yuvarlanıyor, kendimi tutma çabam etkisini gösteriyor.

Çok sıkı. Neredeyse çok sıkı.

Zihnimde uyarı zilleri çalıyor. Elsie küçük, özellikle de bir Alit için. Ona zarar vermemeye dikkat etmeliyim.

Onu biraz daha ayırıyorum, biraz daha derine itiyorum ve ejderha tarafından, öz kontrolüm neredeyse kopuyor.

"Aruan," diye haykırıyor Elsie soluk soluğa, ağzını benimkinden ayırarak.

Dudaklarımı tekrar onunkilerin üzerine kapatıyorum, sığ pompalarla onu kızdırırken protesto amacıyla  ık a r a b i l e c e ğ i korkusuyla seslerini yutuyorum.

Nefes alış veriş i daha da zorlaşıyor. Aklımı kaç ırmama neden olacak.

Hava ince dalgalarla dalgalanmaya başladı ğ ında parma ğ ımı tam içine sokmak üzereydim.

Sonsuz ejderhalar için.

Gö ğ sümden bir hırıltı kopuyor. Baş ladı ğ ım şey i durdurmaktan nefret ediyorum. Ancak elimi sıcak, baş tan çıkarıcı yuvasından çekmekten ve önümüzde bir kapı açılırken dudaklarını serbest bırakmaktan baş ka seçene ğ im yok.

Elsie omuzlarıma yapışıyor, bakış ları ş aşkın ve gözleri puslu. Gaia portaldan içeri girdi ğ inde, onu bu kadar acımasızca asılı bıraktı ğ ım için özür dileyen bir gülümseme sunmaya ancak zamanım oluyor.

Kız kardeşimin yüzündeki dehşet ifadesi, içimde dolaş an sarhoş edici sıcaklı ğ ı bir anda silip süpürüyor. Yerini alarm alıyor.

Elimi Elsie'nin elinin etrafına sıkıca sararak onu kolumun güvenli altına çekiyorum. "Sorun nedir, Gaia?"

"Çabuk gel!" Kız kardeşim bile ğ imden tutup beni açık kapıya doğru çekiyor. "Saray saldırı altında."

CHAPTER 16

RL3IE

L Bir başka büyük hapşırık gibi, geçitten içeri çekilip sarayın Büyük Salonu'na tükürülüyoruz. Aruan'ın ailesi sarayın önünde toplanmıştı. Ana giriş için bir bariyer görevi gören şelale.

Belayı görmeden çok önce duyuyorum. Şelalenin gürültüsünden savaş çılgınlıkları yükseliyor, düşmanlar şelalenin ötesinde toplanıyor.

Nabzım yükseliyor. Çok sayıda ölüme yakın deneyim yaşadım ama hiçbiri saldırıya uğramaktan kaynaklanmadı - en azından hastalıklar veya kendi bedenim dışındaki tehdit edici güçler tarafından değil. Ve söylemeliyim ki, tehlike bir silah şeklinde geldiğinde, çok korkutucu oluyor. Eğer Gaia bizi uyarmasaydı, Aruan'ın adamlarına pusu kuran her kimse, saraya varmadan önce ikimizin yolunu keserdi. Tuzağa düşmüş ve açıkta kalmış ördekler gibi olurduk. Aruan bir portal yaratamazsa tabii?

"Neler oluyor?" Kalbim boğazımda atarken soruyorum.

"Phaelix," diyor Aruan dişlerini sıkarak ve elimi demir gibi sıkıyor.

Önümde devasa bir kas yığını gibi duruyor ve vahşi gümüş gözleriyle etrafımızı gözetliyor. Başını koridorun bir tarafından diğer tarafına çevirdiğinde, şimdi kızgın yarıklara dönüşmüş olan o çelik gibi havuzları görüyorum.

Bakışlarını takip ediyorum. Tek gördüğüm taş duvarlar ve iki yanda heykeller. Ön tarafta büyük kemerli bir pencere var. "Neye bakıyorsun?"

"Bize sinsice yaklaşabileceklerini düşünecek kadar aptal olan Phaelix'ler." "Ama onlar dışarıda."

"Duvarların arkasını görebiliyorum."

İfadesini gerçekçi bir şekilde yapıyor ama bu benim yelkenlerimi suya indiriyor. Aruan'la ilgili hiçbir şey beni şaşırtmamalı.

Odaklanmış ve toparlanmış, sessizliği onu tehlikeli bir şekilde ele geçiriyor. Bu, öldürmeye hazır olan Aruan. Bu onun tek amacı, tek hedefi. Bu müthiş ve dehşet verici bir manzara.

Kral şelaleye bakıyor, avuçlarını sanki sıvı parçacıklarını bir arada tutuyormuş gibi uzatmış. Kian bir elinde kılıç, yüzünde soğukkanlı bir ifadeyle onun yanında duruyor. Vitai salonun ortasında annesinin yanında duruyor.

Hastalıklı kraliçe bileğinin bir hareketiyle portal üstüne portal yaratıyor. Aşağıdaki zemini aydınlatan mor halkalar pencereden görülebiliyor. Destek için kılıcını havaya kaldırmış olan Vitai'ye yaslanıyor. Duruşundan annesine yaklaşmaya cüret eden herkesi kesmeye hazır olduğu anlaşılıyor.

Hançer ve kılıçlarla donanmış muhafızlar yerdeki portallardan koşarak geçerler. Ayakları çimenlere değdiği anda savunma pozisyonu alıyorlar. Gaia portalları açmakta annesi kadar hızlı çalışıyor ama onunkiler daha küçük ve bir seferde sadece iki ya da üç adamı içeri alırken, kraliçe on kişilik grupları içeri itiyor.

"Muhafızlarımızın çoğu ticaret malzemeleri kervanına eşlik etmek için ayrılana kadar beklediler," diyor kral gergin bir şekilde. "Biri bilgi sızdırmış olmalı. Adamlarımız buraya daha hızlı dönebilir mi?"

"Kendi başlarına değil," diyor Aruan. "Çok fazla mesafe kat ettiler. Annemin onları hemen buraya getirmesi gerekiyor." "Lanet sürünenler," diye tükürdü kral.

"Köprüye saldıracaklar," diye bağıyor Kian gürültünün üzerinde. "Köyün yanı sıra sarayı da kuşattılar!"

Kral dikkatini şelaleden başka yöne çevirmeden, "Halkı korumak için köye geçit muhafızları gönderin," diye sesleniyor. Küçümseme dolu sesi uzayın öbür ucuna kadar ulaşıyor. "Suyu tutabilirim ama bu yaratıklar ondan korkmuyor. Yüzgeçli atalarından mutasyona uğramış olabilirler ama yüzmeye olan ilgilerini kaybetmediler. Kırıp geçeceklerdir." Karanlık bir şekilde ekliyor, "Bu, kayalıklara sürüklenip ezilecek birkaç kişiyi kaybetmek anlamına gelse bile."

"Ve bunu tam olarak beş vuruşta yapacaklar," diye duyurdu Kian eşit bir şekilde.

Her şey o kadar hızlı geliyor ki düşünecek zamanım olmuyor. Kalbimin güm güm atması sadece sonradan gelen bir düşünce, suyun diğer tarafındaki korna sesleri yükseldikçe ve saniyeler üçe, dörde, beşe doğru ilerledikçe karşı karşıya kaldığımız tehlikeyi zar zor fark ettiğim doğal bir tepki.

"Köprüdeler," diye bağıyor Aruan.

Kral ve Kian, yarım ay şeklinde bıçakları olan balta büyüklüğündeki bıçakları tutan bir Phaelix sürüsü suyun içinden atlarken geri çekilir. Bazıları köpüren çağlayanın gücüyle savruluyor, çığlıkları havayı deliyor. Bedenlerinin köprünün kenarlarından uçtuğunu ve dipteki keskin kayalara çarptığını hayal ediyorum. Ama diğerleri başarıyor. Pençeli ayaklarının üzerine iniyorlar, gözleri tehditkâr bir şekilde kısılmış ve dudakları köpekbalığına benzeyen dişlerinin üzerinden geriye doğru sıyrılmış.

Aruan elimi sıkıca tutuyor ve Gaia'ya gergin bir sesle hitap ederken parmaklarımı acı verecek kadar sıkıyor. "Elsie'yi buradan çıkar. Benim odamda güvende olacak."

Daha fazla muhafız getirmek için portalları açmakla meşgul olan Gaia'nın, kardeşinin emirlerini yerine getirme şansı yoktur. Onu görmezden gelmesinin nedeni çok açık. Kraliçe işe devam edemiyor. Her an çökecekmiş gibi görünüyor. Solgun yüzünden ter damlıyor. Eğer

Kralın ona attığı endişeli bakışlara bakılırsa, daha fazla dayanamayacaktır.

Kian Phaelix'in gırtlak dilinde bir şeyler söylüyor. Kullandığı el hareketlerinden, arkalarındaki boşluğa el sallamasından ve parmağıyla boğazına bir çizgi çekmesinden, onlara ya geri çekilmelerini ya da sonuçlarına hazırlıklı olmalarını söylüyor.

"Bırakın aptallar yaklaşsın," diyor Aruan. "Denerlerse ne olacağını görsünler."

Phaelix küçük grubumuzu ölçüyor. Su damlaları parlak pullarından yuvarlanıp köprüye sıcıyor. Tereddüt ediyorlar, bir şey bekliyormuş gibi görünüyorlar.

Sikeyim.

En çılgın rüyalarım da bile bir kavgaya karışacağımı
d ü ş ü n m e z d i m , en azından kılıçlar, hançerler ve kertenkeleler içeren
türden bir kavgaya.

"Git, Nia," diye bağıyor kral, grubun başındaki Phaelix'lerin en uzun boylusuyla göz temasını kesmeden. "Yeter!"

"Sadece birkaç tane daha," diye mırıldanıyor kraliçe, neredeyse dizlerinin üzerine çöküyor. "Vitai," diyor kral, sesi bir kırbaç kadar keskin. "Annemi çağır
içeride."

"Şimdi, Gaia," diye homurdanıyor Aruan. "Elsie'ye portal açmak için salonu savunmasız bırakamam. Onu buradan çıkar. Bunu ben hallederim."

Bu da benim daha önceki sorumu cevaplıyor. Aruan gerçekten de bir portal yaratabilir.

Gruba liderlik eden Phaelix pencereye doğru bakıyor. Aşağıda, bir kertenkele ordusu patikadan şelaleye doğru ilerliyor, tek bir adam gibi yürüyor. Sırtarak yüzünü kaldırıyor. İşte beklediği şey buydu.

Oh, kahretsin.

Phaelix'ler üzerimize saldırırken boğazımda bir çılgılık düğümleniyor, ama iki adım bile atmadan korkunç çılgınlıklarla hepsi yapışkan bir maddeye dönüşüyor.

Bu sırada muhafızlar yerde Phaelix'lerle savaşıyor. Kertenkeleler bıçaklarını acımasızca savurarak ilerlemeye çalışıyorlar. Bir Phaelix bıçağını bir muhafızın koluna doladığında ve dirseğinin üstünden kesip attığında, bıçaklarının neden bu kadar garip şekilli olduğunu anlıyorum. Gözlerimi kıştırıp dehşet verici sahneyi görmemek için kendimi zor tutuyorum.

Göğsüme bir ağırlık çarpıyor, neredeyse nefesimi alıyor. Gözlerim bir solukla açıldı. Hâlâ beni bedeniyle koruyan Aruan geri adım atmış ve bana çarpmıştı. Gözlerim sımsıkı kapalı olduğu için onu takip edemiyordum. Yavaş ama emin adımlarla beni koridora doğru götürüyordu.

Parçalanmış yurttaşlarının ürpertici çığlıklarına hazırlıksız yakalanan yerdeki Phaelix'ler, şişkin gözlerini saraya dikerek kararsızca durakladılar. Cesur birkaç tanesi orak benzeri bıçaklarını kaldırıp muhafızlara tekrar saldırıyor ama bir saniye içinde tüm kertenkele ordusu fokurdayıp köpürüyor.

Vay anasını.

Hepsi buharlaşmış. Koku iğrenç. Çürümüş balık gibi kokuyor. Sertçe yutkunuyorum, kokudan neredeyse öğürecektim.

Muhafızların üzerine yeşil küre sıçramış. Yer yapışkan pislikle kaplandı. Ve tam her şeyin bittiğini düşündüğüm anda, başka bir Phaelix dalgası şelaleden içeri dalıyor.

Ya cesurlar ya da çok aptallar, çünkü arkadaşları gibi onlar da oracıkta eriyip gidiyorlar.

Bu noktada, her şeyi tarafsız bir hayranlıkla gözlemliyorum. Çok gerçek dışı geliyor, gerçeklikten çok bir film gibi.

"Güneşin batısında üç vuruş," diyor Kian.

Aruan bakışlarını o yöne çevirir. Kian'ın tahmin ettiği gibi, Phaelix yerdeki farklı bir açıdan saldırır. Ve sonra, puf. Hepsi sıvılaşıyor.

O zaman Aruan'ın gücünün büyüklüğü yüzüme çarpıyor. Daha önce tam olarak aklıma yatmadıysa bile şimdi gözlerimin içine bakıyor ve bu dehşet verici. Gaia ve annesi daha fazla muhafız getirmek için portallar oluştururken, Kian zihin okuma yeteneğini kullanarak düşmanın hangi yönü hedef alacağını bildiriyor. Muhafızlardan bazılarının kendi güçleri olmalı çünkü birinin Phaelix'i elini bile sürmeden havaya fırlattığını, diğerinin ise sadece bakarak onları ateşe verdiğini gördüm. Şelaleden vazgeçtiği için kralın tüm bunlardaki rolünün ne olduğundan emin değilim, ancak muhafızların asıl amacının, her taraftan saldırırken Aruan'ın onları buharlaştırması için düşmanı yeterince uzak tutmak olduğu açık.

Neredeyse çok kolay.

Phaelix'in hiç şansı yok.

Sonunda, sürekli hücumda bir durgunluk olur. Kral, geri çekilme emrini görmezden gelmeye kararlı görünen kraliçeyi Büyük Salon'dan sürüklemek için bu fırsatı kullanıyor. Vitai bize doğru koşuyor ve yaralı muhafızları güvenli bir yere götürmekle ilgili bir şeyler söylüyor.

Gaia portalları açmayı bırakıyor ve elimi tutuyor. Aruan hâlâ diğer elimi tutuyor. Parmaklarının güven verici tutuşu benimkinin etrafında gevşediğinde, bir parçam onu bırakmaya isteksiz ve açıklanamaz bir şekilde aciz kalarak ona yapışıyorum.

Yumuşak, güven verici bir gülümsemeyle beni serbest bırakırken "Hayır," diyorum. Ondan ayrılmak istemiyorum.

Ölmek de dahil olmak üzere hayatım boyunca yapmak istemediğim onca şey arasında onu şimdi terk etmek bu listenin en başında yer alıyor.

Bunu açıklayamam.

Mantıklı bir nedeni yok.

Tek bildiğim, Gaia beni sürükleyip mor ışıkların arasından geçirdiğinde ruhumun ikiye bölündüğü.

Aruan'ın odasının önüne geldiğimizde elimi onunkinden çekerek tökezliyorum. "Bekle, Aruan-"

"Kardeşim kendi başının çaresine bakabilir," diyor sert bir tavırla. "Bunu kendin de gördün."

İçimdeki her şey itiraz ediyor. "Onu orada tek başına bırakamayız." Ya onu yakalarlarsa? Ya gücü tükenirse? Bitebilir mi? Sınırlarının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, eğer varsa.

"Kian ve Vitai'nin yanı sıra muhafızlar da onunla birlikte. Sen de diğer kraliyet mensupları gibi içeri girmelisin. Hepsi güvenli bir yerde, kamaralarında."

"Ben burada oturup parmaklarımı oynatırken sen geri dönüp daha fazla portal yapabilesin diye mi?" Homurdanarak soruyorum.

Birkaç tuataras sarayın derinliklerine doğru koşarken keskin tırnakları kaldırım taşlarına takırdıyor. Bir anurognathus havada alçaktan dalışa geçip başımın yanından vızıldayarak geçerken eğilip hayvanları tehlikeden olabildiğince uzağa, en uzak odalara kadar takip ediyorum.

Pip.

Onlar bilir. Hayvanlar içgüdüsel olarak bilirler.

Aruan hayatı için savaşıyor, hepimizin hayatı için. Kian ve Vitai ellerinden geldiğince yardım ediyorlar. Gaia da öyle. Kraliçe elinden geleni yaptı. Kral ne yapıyor bilmiyorum ama kraliyet ailesinin geri kalanıyla birlikte sarayda saklanamam.

Suno köğeyi dönüyor, Pip ve tuataralarla aynı yöne doğru koşuyor. Bizi görünce olduğu yerde durdu.

"Ejderhalar, Gaia. Burada ne işiniz var? Kraliçe çöktü. Daha fazla portal yaratamayacak kadar hasta. Baban savaşa dönebilsin diye onu korumaya gidiyorum. Kardeşlerinin yanında olmalısın. En azından gerekirse onları sarayda güvenli bir yere çekebilirsin."

"Yardım etmek istiyorum," diyorum aralarına bakarak. "Ne yapabilirim?"

Suno'nun yeşil gözleri bana küçümseyerek bakarken daralıyor. "Senin bir gücün yok, Elsie." Yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalı ki düşmanca olmayan bir gülümsemeyle devam ediyor, "Evet, Lona'da haberler hızlı yayılır ve sarayda daha da hızlı yayılır. Aruan senin bir Alit olduğunu iddia edebilir, ama herkes

bizim gibi olmadığını biliyor. İşe yaramazsınız. Burada kal. Sadece ayak bağı olursun."

Ahh. Tamam, bu doğru olabilir, ama bu biraz düşüncesizceydi. Ne sık kafalı ama. Ondan hoşlandığımı sanıyordum.

"Peki senin süper gücün ne? Cehalet mi?" Ellerimi kalçalarımın koyup ona doğru yürüyorum. "Bir gücüm olmayabilir ama işe yaramaz da değilim."

Alay ediyor. "Canlı olmayan her maddeyi görünmez yapabilirim. Benim görevim, - ejderhalar yasakladığı için - duvarları aşarlarsa düşmanın kraliçemizi bulamamasını sağlamak."

"Suno," diyor Gaia azarlayıcı bir ses tonuyla. "Bu küçüklük için zaman değil." Bana hitap etmeden önce sesini yumuşatıyor. "Eğer Aruan'a gerçekten yardım etmek istiyorsan, yapabileceğin en iyi şey onun dikkatini dağıtmamak. Senin tehlikede olduğunu düşünürse, başka hiçbir şeye ya da kimseye odaklanamaz."

Sertçe yutkunuyorum. Muhtemelen haklıydı. Beni önemseydiği için değil, ben onun "eşi" olduğum için. Ona ait olduğuna inandığı biri. Onun malı.

Ve bu mülkün potansiyel kaybı, duygularına bağlı görüldüğü için gücünün kontrolünü kaybetmesine neden olabilir.

Diğer Alit'ler için de böyle mi? Güçlerinin nasıl çalıştığını ya da neden hepsinin farklı olduğunu hâlâ anlamış değilim. Bu gezegen de neyin nesi ve neden hem Dünya'ya bu kadar benziyor hem de ondan bu kadar farklı? Dinozorların hikayesi nedir? Şu an bunları düşünmenin zamanı değil biliyorum ama sorular beni deli ediyor.

Sessizliğimi onay olarak kabul eden Gaia omzumu sıvazlıyor. "Merak etme. Bu bir Phaelix sürüsüyle ilk savaşımız değil." Arkamdaki açık kemeri işaret ediyor. "İçeri girecek misin?"

"Beni içeri kilitlemeyeceğine söz verersen."

"Peki," diyor, kolunu kaldırıp parmaklarını esnetmeye başlamış bile. "Eğer olduğun yerde kalacağına söz verersen kemeri mühürlemem."

Parmaklarımı arkamda çapraz yapıyorum. "Tamam."

Önünde küçük bir ışık çemberi belirir. İçinden geçebileceği kadar geniş olana kadar yavaşça büyür.

"Ben geri dönüyorum," dedi. "Aruan seni almaya gelene kadar odada kal."

Çember onun son sözüyle kapanıyor ve sonra o gidiyor.

Uzun bir muhafız hattı koridorda Suno'nun gittiği yöne doğru ilerliyor, sanırım kraliçenin odasına doğru.

Korkum önce hayal kırıklığına sonra da kızgınlığa dönüşüyor. "Yoldaşlarına ne olduğunu açıkça görebiliyorlarsa Praelix neden saldırmaya devam ediyor?"

"ünkü aptallar." Suno bir muhafızın geçmesine izin vermek için kenara çekiliyor. "Bir kum yılanının zekâsına sahipler. Liderleri onlara durmalarını söyleyene kadar gelmeye devam edecekler."

Muhafızlar gittiğinde Suno bana uzun uzun baktı. Ağzını açıyor ama söyleyeceklerini daha iyi düşünmüş olacak ki, muhafızların peşinden gitmeden önce ağzını tekrar kapatıyor.

Haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyorum. Ben ne sunabilirim ki? Portalları açamam, insanları iyileştiremem, duvarları görünmez yapamam ya da zihinleri okuyamam. Kendimi bir bıçakla nasıl savunacağımı bile bilmiyorum. Büyük ihtimalle yolda kalırım. Ve eğer Aruan'ın dikkati dağılırsa, hepimizin ya ölme ya da bir Praelix mavnasında köle olma ihtimali yüksek.

Dışarıda devam eden çatışmanın sesleri koridordaki pencere kemerlerinden bana ulaşıyor. En yakın olana koşuyorum ve dışarıya bakıyorum. Buradan, hâlâ Praelix'lerle dolu olan Gökyüzü Köprüsü'nü iyi görebiliyorum. Alit'ler sayıca çok üstünler ama Aruan'a karşı Praelix'lerin sonu geldi. Bu içimin burkulmadığı anlamına gelmiyor. Dehşetle izliyorum, Aruan, Kian, Vitai ve Gaia'nın orada yalnız olduklarını düşündükçe her geçen dakika daha da hasta oluyorum.

Liderleri kendi dillerinde bir şeyler bağırmadan önce birkaç yüz Phaelix'in daha goo'ya dönüşmesi gerekiyor ve sonunda geri çekiliyorlar.

Köprü temizlenir temizlenmez, şelale parçalanır. Aruan ve Kian köprüye doğru adım atar.

Kian ellerini ağzının etrafında birleştirir. "Arkaya tırmanıyorlar! Ziyafet salonunun pencerelerine doğru gidiyorlar."

Aruan'ın sesi açık alanda yankılanıyor. "Pencereleri kapatacağım."

Aruan cephedeki savaşı terk eder ve kendisi ziyafet salonundaki bir istilayı önlemek için içeriye koşarken kaleyi orada tutma görevini kardeşlerine ve saray muhafızlarına bırakır.

Kendimi durduramayıp merdivenlerden aşağı, akşam yemeğini yediğimiz salona koşuyorum. İçeri girdiğimde Aruan, yeşil su birikintileri ve küllerle çevrili zeminin ortasında duruyordu. Banklar ve masalar ters çevrilmiş ve odanın her tarafına saçılmış. Tarix mutfağa bağlanan girişte, iki elinde sıkıca kavradığı bir kılıçla duruyor.

Bu da ne böyle? Bu kertenkeleler içeri nasıl girdi? Gaia sarayın güvenli olduğunu söylemişti.

Aruan'ın göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyor. Düşüncelerimi dile getirerek öfkeyle soruyor: "Ejderhalar nasıl içeri girebildi? Hiçbiri ana girişi geçemedi ve muhafızlar tüm çıkışları mühürledi."

"Bilmiyorum," diyor Tarix. "Bu piçler böcek gibi. Tahtadan termitler gibi sürünerek çıkıyorlar."

O kadar rahatladım ki, "Aruan, çok şükür iyisin" diye haykırmaktan kendimi alamıyorum. Bu rahatlamayı çok derinlemesine incelemiyorum.

Yüzünü bana doğru çeviriyor ve ifadesinde gördüğüm şey beni sakinleştiriyor. Elbette o öldürme niyeti, az önceki öldürme hissi var ama aynı zamanda beklenmedik bir hassasiyet ve benimkini yansıtan keskin bir rahatlama da var.

"Elsie." Kaşlarını çatıyor, gözlerinin kenarları endişeyle kırışıyor. "Neden benim odamda değilsin?"

Aramızdan bir şey geçiyor, birimizin diğerini kaybedebileceğine dair bir bilgi ve bu içimde derin ve rahatsız edici bir uyumsuzluk yaratıyor, içimde feryat etmek ve dramatik bir şekilde kıyafetlerimi yırtmak istememe neden olan kötü bir his. Ve bu çok şey anlatıyor çünkü dramadan nefret ederim.

Hiçbir zaman dramatik bir tip olmadım. Farkındalık aramızda cızırdıyor, havada çatırdıyor. Odağı öldürmekten başka bir şeye kayıyor, beni kaynatmak için bir bardak suya batırılmış kızgın bir çubuk gibi ısıtan bir şeye. Derim karıncalanmaya ve kulaklarımın tepesi yanmaya başlıyor. Statik gürültü diğer tüm sesleri bastırıyor. O izliyor

Tüm dikkatiyle beni inceliyor, incelemesi o kadar yoğun ki beni korkutuyor.

Tarix ve dünyanın geri kalanı yok olur. Aruan'dan başka hiçbir şey yok. Neler olduğunu bilmiyorum ama sanki her şey dar bir tünele sıkıştırılmış gibi ve nereye çıkarsa çıksın o tünelden aşağı yuvarlanacağımı şimdiden biliyorum.

Aruan birkaç uzun adımda bana ulaşıyor, yerden geçerken kılıcını dikkatsizce yere düşürüyor. Hedefe kilitlenmiş bir füze gibi bana nişan alıyor ve ben de patlamayı kollarımı açarak karşılıyorum.

Nefes almaya vakit bulamadan dudakları dudaklarıma yapışıyor. Kalp atışlarım allak bullak oldu, göğsümde dörtlüye koşan çılgın, vahşi bir ritim.

"Elsie," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor.

Ona bakmak için geri çekiliyorum, çaresiz bir ihtiyaç beni onun yakışıklı yüzünü incelemeye zorluyor. Tam bunu yaparken, çevresel görüşümde bir şey hareket ediyor. Başımı ona doğru çeviriyorum ve sonra korku beni taş a çeviriyor.

Bir Phaelix yan kemerlerden birinin arkasından fırladı, orağını havaya kaldırdı ve doğruca Aruan'a saldırıyor.

"Aruan!" Çığlık atıyorum ama artık çok geç.

Yarım ay bıçağının ucu Aruan'ın omzunu yakalar. Aruan, Phaelix darbeyi indirmeden hemen önce fark etmiş olmalı çünkü Phaelix

zaten parçalanıyor. Ama bıçak yeterince hasar vermiş. Aruan'ın gömleğindeki kesikten akan kan, beyaz kumaşın üzerinde kırmızıya boyanıyor.

"Aruan," diye tekrar bağıyorum. "Omzun! Kanaman var."

Kolunu büküyor ve omzunun arkasındaki yaraya dokunuyor. Sonra diğer elini yaranın üzerine siler ve iki elini de yüzüne götürür. Avuçlarını kaplayan kana bakarken şaşkınlık yüz hatlarını değiştiriyor. O kesiği hissetmedi bile, ama bu gerçek beni rahatlatmıyor. Aklıma gelen endişe verici düşünce Aruan'ın tamamen yenilmez olmadığı. Gücüne ve kuvvetine rağmen, ölebilir. Hem de çok fazla.

Başımdan ayak parmaklarıma kadar titriyorum. Korkuyu hiç bu kadar şiddetli hissetmemiştim ve bu kendim için değil. Korku Aruan için.

Aruan telaşla bana dönüyor ve kanlı elleriyle yanaklarımı avuçluyor. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım.

Beni sertçe kendine doğru çekiyor ve göğsünün sert duvarına yaslıyor. Bir kez olsun ona yaslanabildiğim ve gücünün bir kısmını ödünç alabildiğim için mutluyum.

"Ejderhalar," diyor Tarix. "Ona ulaşmaya çalıştım ama benimle arasında çok fazla mesafe vardı. Bıçağını sana saplayamadan haşereyi buharlaştırman iyi oldu."

Aruan'ın kolundan akan kana rağmen, duruşu tetikte kalmaya devam ediyor. Herhangi bir zayıflık ya da acı belirtisi göstermiyor. "Sarayda bir yerlerde saklanan başka pislikler olup olmadığını kontrol etsek iyi olur."

"Hiç yok," diyor Kian çift kapıdan uzun ve rahat adımlarla salona girerken. "Sarayda onların bezelye büyüklüğündeki beyinlerine dair hiçbir iz yok." Yanımızda durdu. "Etrafı temizledik. Phaelix'ler geri çekildi. Köy de güvende."

Tarix bir elini alnına silerek, "Ejderhalara şükürler olsun," diyor.

Kian Aruan'ın yarasına bakarak başını sallar. "Kan kaybından ölmeden önce buna baktırsan iyi olur. Vitai'ye gelmesini söyleyeceğim."

Aruan yere bakar. "Sadece bir çizik. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Sanki başka bir yerde ve başka biriyle oluyormuş gibi konuşmayı takip ederek olduğum yerde sabit duruyorum.

"Ben yine de Vitai'yi getireyim," diyor Kian.

Bana doğru başını sallıyor ve hemen oradan ayrılıyor.

Tarix yerdeki yeşil su birikintisine bakar. "Bunu temizlemeleri için muhafızları çağıracağım."

Aruan artık dinlemiyor. Beni kollarına alıyor ve hızla odasına taşıyor. Güvenli bir şekilde içeri girdiğimizde, beni ayaklarımın üzerine indiriyor. Vitai'yi beklerken kesiği dezenfekte etmemiz gerektiğini söylemek için ağzımı açıyorum, çünkü kim bilir Phaelix o bıçakla başka neler doğradı, ama ben daha tek kelime edemedim ağzı benimkinin üzerinde. Kanlı elleri vücudumun her yerinde, sanki burada ve hayatta olduğuma dair kendine güvence vermek zorundaymış gibi dokunuyor ve okşuyor.

Aklımın bir köşesinde oluşan itiraz, içimden geçen ateşin tüm engellemeleri ya da itirazları yakıp kül etmesiyle zamanından önce ölüyor. Geriye kalan tek şey korku, Aruan'ın ölmüş olabileceğine dair o korkunç korku ve bu düşünceye eşlik eden, ruhumun parçalanmakta olduğuna dair o tuhaf duygu.

Elbisemin bağcıklarını çekiştiren elleri zar zor fark ediyorum. Öpücüğü her şeyi tüketiyor, duygularım çok garip ve ezici, sanki bana ait değillermiş gibi. Öpücüğün içinde sabırsızca homurdanıyor, acelesi benimkiyle eşleşerek ateşli bir tona ulaşıyor. Sabırsızlığının nedeni, körü körüne bağcıkları çözmekten vazgeçtiğinde ortaya çıkıyor ve onları koparıırken kumaşın yırtılma sesini duyuyorum. Dar korse gevşeyerek daha rahat nefes almamı sağlıyor. Aruan'ın özünü, o baştan çıkarıcı erkek kokusunu içime çekerken, hoş gelen havayı ciğerlerime çekiyorum.

Gömleğini çekiştirerek karşılık verdiğimde onaylarcasına inliyor. Sanki verdiğim tepki ona ihtiyacı olan izni veriyormuş gibi, elbisemin kollarını hızla kollarımın üzerinden geçiriyor. Elbise ayaklarımın etrafında toplanıyor,

beni ayakkabılarım dışında çıplak bıraktı. Aruan'ın gömleğinin nasıl çıktığı hakkında hiçbir fikrim yok, ben mi yırttım yoksa kendisi mi yaptı bilmiyorum ama göğsü nihayet çıplak kaldığında kendimi ona doğru bastırıyorum ve kollarımı sarmaşıklar gibi boynuna doluyorum.

O kadar uzun boylu ki, bu hareket beni ayak parmaklarımdan üzerine kaldırıyor... ve sonra ellerini kıcıma bağlayıp beni ayakkabılarım ayaklarımdan sarkana kadar kaldırıyor ve sonunda yere bırakıyor. Tüysüz göğsünün inatçı düzlemleri pürüzsüz ve sıcak. Derin oluklar sert kesimli kasları tanımlıyor. Ona sürtünmeden duramıyorum, daha da yakınlaşmak istiyorum, daha fazlasına ihtiyacım var, çok daha fazlasına.

"Ejderhalar, Elsie," diyor dişlerini sıkarak, çelik gibi kendini tutmaya çalışarak.

Bunu nasıl bildiğimi açıklayamam. Sadece içgüdüsel olarak ne hissettiğini anlıyorum - hızla azalan kontrol, yükselen gelgit ve korkunç ihtiyaç.

İçim yanıyor, alevler beni canlı canlı tüketiyor. Onun kanıyla kaplı olmamız ve el izlerinin tenimde kırmızı lekeler bırakması umurumda bile değil. Düşünmenin ötesindeyim, özellikle de eğilip boynumdaki hassas bir noktayı öptüğünde.

Başımı eğerek ona daha iyi erişim sağlıyorum. Köprücük kemiğime ve göğsümün kıvrımına doğru yakıcı öpücükler konduruyor. Sertleşmiş meme ucumu ağzına aldığı anda neredeyse boşalıyordum. Dişleriyle alay etmeden önce dilini ucunda gezdirmesi çok fena. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. İçimde bir şeyler kasılıyor, zevkim anında artıyor.

"Evet," diyor bir zafer edasıyla, göğsümü serbest bırakıyor ve botlarını ve pantolonunu çıkarmam için beni aşağı indiriyor.

Bakışlarını onun üzerinde gezdiriyor, önümdeki muhteşem erkek vücudunu, geniş göğsünü ve düz karnını, oyulmuş bir beton levha gibi kaya gibi sert kareler halinde çizilmiş karnını, kasıklarını kesen derin V'yi ve-

Oh, kahretsin.

Kocaman. Kocaman. Aleti kalın ve uzun, damarlarla kaplı ve pürüzsüz, geniş bir tepe ile süslenmiş.

Bakışlarımı aşağı indirip güçlü bacaklarına bakıyorum. Aruan izlememe izin veriyor, doymama izin veriyor ve bir parçam beni başka erkekler için mahvettiği gerçeğinin yasını tutuyor. Bu adaletsizlik ağlamak istememe neden oluyor ama sevinçten mi yoksa üzüntüden mi bilemiyorum.

O da bakıyor, vücudumu inceliyor. Her nasılsa, bu onun önünde çıplak kaldığım diğer zamanlardan farklı. Niyeti aynı değil. Ama umursamayacak kadar kendimden geçmiş durumdayım, özellikle de aramızdaki mesafeyi kapatıp beni kendine doğru çekerek sertliğini karnıma yasladığında.

Dizlerini büküp o sertliği kalçalarımın arasından geçirdiğinde, coşkuyla haykırıyorum. Dudaklarımdan çıkan sesle bir canavara dönüşüyor, yüzümü ellerinin mengenesinde tutarken ağzımı yağmalıyor ve dilimi kendi diliyle okşuyor, bir yandan da kalın sikini kıvrımlarımın üzerinde kaydırıyor, birbirine bastırılmış bacaklarımın arasındaki dar alana girip çıkıyor.

Bu hareket, olacakların bir habercisi, eğer buna bir son vermezsem sonumuzun nereye varacağını bir simülasyonu, ama tek bir kelime bile edemiyorum.

Beni bırakmadan doğruldu. Beni kollarının arasına almadan önce sikini son bir kez kıvrımlarımın üzerinden geçirirken kaybettiğim için inliyorum.

Almak için bacaklarımı kalçalarına doladım.

Evet.

Bu daha da iyi hissettiriyor.

Beni öpmeye devam ederken yürüyor ama beklediğim gibi yatağa doğru değil. Benim istediğim gibi. Onun yerine arınma odasına girdi. Havuz çoktan suyla dolmuştu. Biz öpüşürken bile bunu aklından geçirmiş olmalı.

Öpüşmeyi bitirip beni suya götürdüğünde anlayış doğuyor. Kanı temizlemek istiyor. Rengi benim gibi berrak değil.

banyo yapın ama bulutlu ve havada yine o belirgin süt ve bal kokusu asılı.

Su ılık ve davetkâr, ilk seferki gibi uykumu getirmeden beni rahatlatıcı bir şekilde yatıştırıyor.

"Neden uyuyamıyorum?" diye soruyorum. "Su beni buraya getirdiğin çünkü gibi kokuyor ve aynı görünüyor ama yine de uyuşuk değilim."

"Koku ve renk, eklenen iyileştirici tuzlardan kaynaklanıyor," diyor sert bir sesle. "Geçen sefer Gaia derin uykuya neden olan bir tuz da karıştırdı. Seni iyileştirmek için bu gerekliydi. Bunun acısını çekmeni istemedim."

Bu düşünce içimi ısıtıyor ve tüylerimi ürpertiyor; bu da beni boğacağını düşündüğümde yaşadığım dehşetle büyük bir tezat oluşturuyor.

Yerleşik bankın üzerine oturuyor ve beni kucağına oturtuyor, böylece ona sarılıyorum. Aleti aramızda sıkışmış, karnıma sıcak, kadifemsi, demir gibi sert bir baskı yapıyor. Karnına yaslandığı ve göbeğine ulaştığı yerdeki sütlü suda tepesi görünüyor. Onu tatmak, dizlerimin üzerine çöküp ağzıma almak için ani bir istek duyuyorum.

Ben bu dürtüyle hareket edemedim, dudaklarımı başka bir acımasız öpücüğe boğuyor. Ellerimi saçlarının kalın, yumuşak telleri arasında dolaştırarak, kendimi sikinin sert uzunluğuna sürtünerek ihtiyacım olan sürtünmeyi ararken sıkıca tutunuyorum. O da kısa saçlarımı yumruk yaparak kavırıyor ve ağzını benimkinden ayırarak başımı geriye yatırıp gözlerimin içine bakıyor.

"Dostum," diyor, bu tek kelimeye sahip olma, arzu ve açık bir uyarı karışmış.

Zihnim tüm bu nüansları katalogluyor, ancak bunlar sadece depoladığım bilgiler. Beni şu ya da bu şekilde etkilemiyorlar. Anlamları ortaya çıkmıyor. Sadece bu ağrıyı, bu büyüyen ihtiyacı yatıştırmaya odaklanabiliyorum.

"Beni öldürüyorsun," diyor çenesini sıkarak, ben aşağı yukarı hareket ederken, havadan daha çok ihtiyacım olan bir ödüle doğru çalışıyorum.

Saç diplerimi sertçe çekerek bir mesaj vermeye çalışırken gözlerim yaşıyor.

"Bu şekilde gelemesin." Sesi boğuk. Sert. "Sikim içindeyken boşalacaksın, eğer istediğin bu değilse, şimdi dursan iyi olur."

Kulağa çok doğru geliyor. İhtiyacım olan şey. İstedğim şey. Geniş başı açıklığımı dürtünceye kadar dizlerimin üzerinde yükseliyorum.

"Ejderhalar," diye ısıyor, sanki acı çekiyormuş gibi bana bakıyor. Aşağı iniyorum, o kalın tacın kıvrımlarını ayırmasına izin veriyorum.

Oh, ne kadar da lezzetli.

Kafamın arkasında bir ses beni yavaş gitmem konusunda uyarıyor -hayır, durmam konusunda- ama bu arka plandaki bir gürültü gibi. Önemsiz.

Niyetini gözlerinde, gümüşün erimiş kömür havuzlarına dönüşerek koyulaşmasında ve derinliklerine yerleşen hesaplamada görüyorum. Büyük bir çekim tüm varlığımı dolduruyor, beni sonuna kadar acele etmeye, gerekli bir tamamlamaya zorluyor.

Tam dalmak üzereyken Aruan geriliyor. Az önceki öldürücü öfke, gözlerindeki şehvet dolu, yırtıcı bakışın yerini alıyor. Bu beni biraz ayıltıyor ve derin, neredeyse uyuşturucu etkisindeki bir durumdan çıkarıyor.

Pozisyonlarımızı ve ne kadar savunmasız olduğumu düşünürken nefesim kesiliyor. Aletini içime sokması için kalçasını tek bir kez eğmesi yeterli olacak. Ona dayanabileceğimden bile emin değilim.

Kıpırdamadan duruyorum, V-kartım, hayatım ve diğer her şey dengede asılı duruyor. Benim neyim var böyle? Ne yapmak üzereydim?

Beni yalnız olmadığımız konusunda uyarın o bakış beni şimdiki zamana geri çekti ve bir dakika bile erken değil. Bildiğim kadarıyla, bize doğru yaklaşan bir Phaelix olduğundan bahsetmiyorum bile. Ben doğru düşünemezken hayatlarımız tehlikede olabilirdi.

Aruan beni suyun içine çekti. Kırım kalçalarının üzerine düşüyor, bacaklarım onunkilerin üzerinde sallanıyor.

"Kötü zamanlama mı?" diye soruyor bir adam alaycı bir kahkahayla.

Aruan'ın tepkisi zaten misafirimiz olduğu konusunda beni uyardığı için, bir başlangıç yapmıyorum, ama yine de hoş olmayan bir his.

Omzumun üzerinden bakmak için boynumu büküyorum.

Vitai odaya girdiğinde yüzünde eğlenceli bir sırıtma beliriyor. "Meşgul olduğunu bilseydim beklerdim ama Kian acil olduğunu söyledi." Havuzun kenarında durur ve Aruan'ın omzundaki yaraya bakmak için boynunu uzatır. "Çok kötü bir kesik. Korkarım bekleyemeyecek kadar derin. Kapatsam iyi olacak. Başladığın işi daha sonra bitirmen gerekecek."

"Ejderha adına, kardeşim," diyor Aruan, parmakları yanlarıma batıyor. "Seni öldürmek için iyi bir fikrim var. Kian'a yardıma ihtiyacım olmadığını söyledim."

Vitai kıkırdarak doğruldu. "Hizmetlerime duyduğunuz minneti göstermek için tuhaf bir yolunuz var."

Aruan derin ve karanlık bir sesle, "Çık dışarı," diyor. "Eğer eşimi soyunmuş bir halde görürsen-"

"Beni öldürmek zorunda kalacaksın," diyor Vitai sıkılmış bir ses tonuyla. "Evet, biliyorum." Bize sırtını dönerek, "Eşinin iyi olduğundan emin ol ki ben de yaranı iyileştirip askerlerimizin yanına gidebileyim. Onların da bana ihtiyacı var."

Aruan'ın çenesinde bir kas kıpırdıyor ama askerlerden bahsedilmesi aklını başına getirmiş gibi görünüyor.

"Kımıldama," diye bağıyor, komut Vitai'yi hedef alıyor.

Tüm çıplaklığıyla bir Yunan Adonisi gibi sudan çıkmadan önce beni nazikçe havuzdan çıkarıp yere bırakıyor. Eğer zihnim daha önce onun baştan çıkarıcı formunu ve özelliklerini tam olarak takdir edemeyecek ve ezberleyemeyecek kadar şehvetle dolup taşmış ve tutkuyla sarhoş olmuşsa, şimdi durum böyle değil. Onu görmek ağzımın kurumasına neden oluyor. Ama nasıl davrandığımı ve ne yapmak üzere olduğumu düşündüğümde korku ve utanç da bilincime geri akıyor.

Aruan bir banktan katlanmış büyük beyaz bir çarşaf alıyor, silkeliyor ve omuzlarına örtüyor. Bunu şefkatle yapıyor, bana sanki yırtılma riski olan bir pirinç kağıdından yapılmışım gibi davranıyor.

"Uzun sürmez," diyor Vitai. "Çabuk olacağım."

Bana mı yoksa Aruan'a mı hitap ettiğinden emin değilim ama ima ettiğİ anlam yanaklarımı ısıtıyor.

Daha da kötüsü, Aruan o çok erkek, çok kısık ses tonuyla emrediyor, "Git yatağında bekle, Elsie. Üşütmeni istemiyorum."

Başımı şiddetle sallıyorum, uygun bir cevap bulmaya çalışıyorum ama kelimeler dilimde şekillenmeyi reddediyor.

Gözlerini kısar. Yorumu alaycı, ama bir ısırik var. "Cesaretini mi kaybettin, dostum?"

Boynumda yükselen sıcaklık yoğunlaşıyor. Vitai'nin önünde bunu - neredeyse sevişiyorduk- bu kadar duygusuzca tartıştığına inanamıyorum, sanki yaptığımız şey hakkında konuşmak son derece normalmiş ve ben kardeşinin önünde korkup kaçıyormuşum gibi.

Beni sessiz tutan utanç duygusu bir öfke patlamasıyla buharlaşıyor. "Sen hiç sağduyu diye bir şey duymadın mı?" Çırpınıyorum ve çarşafı göğüslerimin arasında tutarak topuklarımın üzerinde dönüp uzaklaşıyorum.

Ya da daha çok olabileceklerden *kaçmak* gibi.

Aruan'ın kahkahası beni takip ediyor. Karanlık, alaycı bir ses, ikimizin de bildiğİ şeyi söylüyor. Bir noktada, eğer burada kalırsam, teslim olacağım. Ne yaparsam yapayım, çoktan kaybettim. Phaelix gibi, Aruan'a karşı hiç şansım yok. Ama bu savaşta risk bir su birikintisine dönüşmek değil.

Bildiğim hayatımı kaybetmek ve bir daha asla Dünya'ya dönememek.

BÖLÜM 13

ARUAK

M Arkadaşımın reddi canımı yaktı. Sevişmemize, fiziksel bağımızı mühürlememize bir kalp atışı kalmıştı. Bir nefes daha alsa, sonsuza kadar sadece ona ait olabilecek şeyi almış olacaktı. Onu sikimin üzerine oturtup, tohumumla, izimle doldurmama bir fısıltı kadar kalmıştı. Ve sonra kaprisli batı rüzgarı gibi fikrini değiştirdi. Bunun için onu affedebilirim. Bunu anlayabilirim. Ama yüzünü kırmızıya boyayan utancı değil. Bebek gibi yüz hatlarını değiştiren dehşetten başka her şey.

Vitai hiçbir şey söylemiyor ama beni iyileştirirken yüzündeki sırıtış devam ediyor. En küçük kardeşimin düşüncelerini bilmek için Kian'ın gücüne ihtiyacım yok. Sonunda dengimle karşılaştığımı düşünüyor ve bu onu eğlendiriyor.

Gidip köprüden atlayabilir. Bu durum hiç de komik değil.

İşi bittiğinde tek kelime etmeden gidiyor, karanlık bir ruh halindeyken beni kışkırtmanın tehlikeli olduğunu biliyor. Bu ruh hali aynı zamanda Elsie'nin pencerenin önünde durduğu ve yatak odasına girdiğimi duymamış gibi davranarak sırtını bana döndüğü yere yaklaşmamamın da nedeni. Dar omuzlarının sertleşmesi, yerdeki ayak seslerimin farkında olduğunu gösteriyor.

Soluk pembe bir elbise ve temiz terlikler giymiş. Bu sabah giydikleri çamurlu olmalı. Yürümek için pek kullanışlı değil.

Dışarıda. Botlar erkekler içindir, ancak bir çift botla gezintimiz için daha donanımlı olurdu.

Pencereden süzülen öğleden sonra ışığında saçları kırmızı ay ışınları gibi parlıyor. Kokusu esintiyle bana doğru sürükleniyor, uyarılmışlığının hafif kadınsı kokusu hala burun deliklerimi rahatsız ediyor. Derin derin içime çektiğimde alevleniyorlar.

Ejderhalar.

Vücudu olgunlaşmışken ama akli ve kalbi isteksizken onun etrafında dolaşmamam en iyisi. Özellikle de damarlarımdaki öldürme öfkesi tamamen dinmemişken. Eşime asla zarar vermem, ama onunla yüzleşmek için çok patlayıcıyım, o elbiseyi vücudundan yırtıp atmaya ve başladığımız işi bitirmeye çok yakınlım.

Arzu yerine bilgeliği seçerek, sadece bagajdan temiz bir takım elbise alacak kadar oyalanıyorum. Bacaklarımı pantolonun içine sokarken, tuniği başımdan geçirirken ve botlarımı bağlarken Elsie'ye bakmıyorum.

Odadan çıkarken göğsüme rahatsız edici bir ağrı yerleşiyor, neredeyse göğüs kemiğimin altında inatçı bir hıçkırık gibi. Acıyı hafifletmek için nafile bir çabayla yumruğumu o noktaya sürüyorum.

Babam annemin odasında bekliyor. Annemin uzandığı divanın yanında, onun üzerinde büyük, düşünceli bir gölge gibi duruyor. Suno orada, alnına serin bir bez bastırıyor.

Endişe, hayal kırıklığıyla birlikte içimde savaşıyor uçucu öfke ve acı hayal kırıklığının çoğunu ortadan kaldırıyor. Annem zayıflık numarası yapmıyor. O gerçekten hasta ve ne yapmış olursa olsun, ne yaptığını *biliyor* olsam da, onu bu halde görmekten nefret ediyorum.

"O nasıl?" Babama soruyorum, yarı aralık göz kapaklarını ve zahmetli nefes alıp verişini gözümün önüne getiriyorum.

"Yorgun," diye cevap veriyor sıkıca. "İyileşmeye odaklanması gerekirdi, savaşa değil."

Suno, "Kraliçe olmasaydı, umutsuz bir durum olurdu," diyor.

"Asla umutsuz değil." Annemin gevşek, nemli elini tuttum. "Her şey kontrolüm altındaydı."

Babamın sesi acımasızdı. "Tarix bana neler olduğunu anlattı." Başını eğiyor ve bakışlarımı tutuyor. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Çenem gerildi. "Aramızda bir hain var."

"Saldırı çok iyi zamanlanmıştı." Babam yan masadan bir bardak su alıyor. "Phaelix'ler muhafızlarımızın ne zaman uzakta olacağını ve savunmamızın zayıflayacağını biliyorlardı, yani birileri onlara söylemişti." Bir parmağını suya daldırıp annemin çatlamış dudaklarının üzerinde gezdiriyor. "Dışarıya erişim sağlayan pencere kemerlerini bizzat ben mühürledim, ancak bir tanesi açıktı ve o da tesadüfen mutfakta, savaşta meşgul olduğumuz yerden oldukça uzaktaydı."

Babam Suno ile benim aramda bir bakış atıyor, gerisini, yani birinin kemeri kasten açtığını söylemiyor.

Sarayın içinden biri Phaelix'lerle birlikte çalışıyor ama ejderha neden bunu yapsın ki? Aklıma gelen tek şey, hükümdarlığımızı devirmek için her şeyi riske atacak kadar güce aç olmaları gerektiği.

"Umalım da Kian haini bulsun," diyor Suno iç çekerek ve ayağa kalkıyor. Gülümsemesi küçümseyici. "Phaelix'in böyle bir ihanet için ne ödöl önerdiğini bilmek isterdim. Çok yüksek bir değeri olmalı. Yoksa neden bir insan kendi halkına ihanet etsin ki?"

"Bazı insanları hangi motivasyonların ve hırsların yönlendirdiğini bilsen şaşarsın," diyor babam, yüzü alaycı bir ifadeye bürünmüş bir halde.

Annemin solgun yüz hatlarını inceliyorum. "İyi olacak mı?" "Vitai öyle düşünüyor," diye yanıtlıyor babam.

Elini dikkatlice tekrar yorganın üzerine koydum. "İyileşmesinin ne kadar süreceğini düşünüyor?"

"Bunu söylemek zor." Babam derin derin nefes alıyor. "Savaşta kalan azıcık enerjisini de tüketmesi işe yaramadı."

"Önemli olan onun dinlenmesi," diyor Suno ve bize sert bir bakış fırlatıyor.

Babam fıncanı bir kenara bırakıp Suno'ya, "Onunla kal ve odaya kimsenin girmesine izin verme. Kian'ın bizi haine götürecektir herhangi bir bilgiye ulaşarak ulaşmadığına bakacağım."

Elsie'nin Dünya'ya nasıl geldiğine dair cevaplarımı hâlâ istiyorum ve alacağım da ama artık başka sorularım da var. Çok fazla soru.

Elsie'nin bana hastalıkları hakkında anlattıklarından sonra, bunların ona nasıl ve neden olduğunu bilmek istiyorum. Yaşadığı her şeyi ve hissettiği her şeyi bilmek istiyorum. Sadece o benim eşim olduğu ve hayatının her anını kendi hayatımmış gibi yaşamak istemem doğal olduğu için değil, aynı zamanda bunun bir daha olmasını engellemek istediğim için de her şeyi anlamak istiyorum.

Yine de şimdilik, cevaplarımı almak için beklemem gerektiğini kabul ederek babamı koridora kadar takip ediyorum.

"Önce zehir, sonra da saldırı," diyor kral, koridorda hızlı adımlarla yürüyüp iç avluya çıkan merdivenlerden inerken.

Onun hızlı ve aceleci adımlarına kolayca ayak uyduruyorum. "Akraba olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Bundan şüpheliyim." Yüz ifadesi kararıyor. "Ama olasılığı henüz ortadan kaldırmayacağım."

"Lona ne kadar da hain bir yer olmuş," diyorum nefretle.

"Her zaman olduğundan daha haince değil," diye yanıtlıyor. "Değişen tek şey düşmanlar."

Kian'ın yanı sıra amcalarım ve halalarımın toplandığı iç avlu katına çıkıyoruz. Yemyeşil bahçenin ortasında daire şeklinde dizilmiş taş banklarda oturuyorlar. Mavi çan çiçeği sarmaşıkları yaşlı sarı kabuklu ağaçların gövdelerine dolanmış, tatlı, hafif parfümleri havada soluklaşıyor.

Babam diğerlerinden biraz uzakta duruyor ve omzuma doğru başını sallıyor. "Hareket kabiliyetin nasıl?"

"Tamam." Kaslarımı gevşetmek için kolumu sallıyorum. "Sadece bir sıyrıktı."

"Phaelix'in kafanı kesmek için iyi bir şansı vardı." Gözleri hesaplamayla kısıldı. "Bu daha önce hiç olmamıştı."

"Bana sürünerek yaklaştı."

Anlayışlı bir bakışla beni izliyor. "Dikkatin dağılmıştı."

Dostum tarafından. Her zaman olduğu gibi, söylenmeyenler söylenenlerden çok daha yüksek sesle söylenir.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Hareket ettiği anda onu hissettim. Yerde bir su birikintisine düşmesi bunun kanıtı."

"Şanslıydın."

Geniş bir duruş alıyorum. "Ne diyorsun baba?" "Daha önce hiç yaralanmadın."

"Her zaman bir ilk vardır."

"Evet," diyor. "Ve her seferinde bize bir ders veriyor. Sanırım eşinizin varlığının saldırı sırasında uyanıklığınızı azalttığını varsaymak yanlış olmaz."

"Tam tersine, onu daha da güçlendirdi." "Ama önceliklerinizi değiştirdi."

Cevap vermiyorum çünkü bu doğru olabilir. Tüm duyularım dövüşe ayarlanmıştı. O pis Phaelix'in kokusunu, havaya sıçradığında onu hissettiğim kadar güçlü bir şekilde alıyordum. Ama Elsie oradayken, tek düşünebildiğim onu güvenli bir yere götürmektir. Ona bir şey olacağı düşüncesi beni öfkeliyor, savaşta sertleşmiş başka hiçbir içgüdüyle kıyaslanamayacak bir korumacılığı tetikliyordu.

Sanki bunu kanıtlamak istercesine, o tehlikeli durumu hatırladığımda yer sarsılıyor.

Babam gözlerini bize dikmiş olan kraliyet mensuplarına bakıyor ve kısık bir sesle şöyle diyor: "Bunun duyulmasına izin vermeyin. Zayıf bir noktayı yayınlamanın bir anlamı yok. Sadece dikkatli olun."

dostum. Bir dahaki sefere onu güvenli bir yere kilitle ki dövüşürken dikkatini dağıtamasın."

Parmaklarımı yumruk şeklinde kıvrıyorum. "Bu Elsie'nin suçu değil."

"Bir bakıma öyle," diyor yüzünde nadiren gördüğüm gerçekçi bir ciddiyetle. "Eğer dikkatli olmazsan, o senin çöküşün olacak."

"Buna da başlama," diye ısııyorum.

"Tecrübe ile konuşabilen bir adam olarak sadece gerçeği söylüyorum."

Bunu sindirmek için biraz zaman ayırdım. Babam eşikle neredeyse bir asırlık bir ay döngüsü yaşadı, bu birlikteliğin avantajlarının yanı sıra tuzaklarını da öğrenecek kadar. Söz konusu tuzaklardan başarıyla sıyrılma sanatında ustalaşmak için zamanın faydasını gördü. Elsie ve benim içinse daha yeni başlıyor. Çünkü o benden çalındı ve zalim bir kadere mahkum edildi.

"Elsie neredeyse Dünya'da ölüyordu." Sözlerim ölçülü. "Bunu ona ve *bize* yapan kişi cezasını çekecek."

Babam değişmeyen bakışlarıyla beni izliyor. "Elimizdeki mesele acil bir tehdit. Eşiniz düşüncelerinizi bulandırıyor. Bizim görevimiz halkımızı korumak."

Gülümsemem soğuk. "Görevimiz her zaman önce dostlarımıza karşıdır. Bu bizim türümüzün kuralıdır. Annemi hayatın pahasına korumayacağını söyleme bana."

Karşılığında sunduğu gülümseme zorlayıcı. "Hem anneni hem de halkımızı koruyacağım."

"Ama önce onu koruyacaksın. Bana söylemeye çalıştığın şey bu değil mi?"

Cevap vermiyor ama ne demek istediğimi biliyor. Eşimi Dünya'ya kraliçenin gönderdiğine inandığımı biliyor. Kendi annemi. O sırada başka kim paralel dünyalar arasında köprü kurabilecek bir portal yaratacak kadar güçlüydü? Evet, o da böyle düşünüyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Bunu benden saklayamaz.

O zamandan beri birilerinin portal yaratma sanatıyla çok meşgul olduğu da doğru. Yoksa insanlar buraya nasıl gelebilirdi? Bu da beni tartışmak istediğim bir konuya getiriyor.

dostumu güvence altına aldı. Görünüşe göre, Elsie'nin ne kadar inatçı olduğunu düşünürsek, bu iddia kolay ya da hızlı olmayacak.

Sesimi alçaltarak, "Elsie'yi Phaelix'ten kurtardığımda içinde insan köleler olan bir mavna vardı" diyorum.

Babam durgunlaşıyor. "Söylentiler doğru o zaman."

"Korkarım öyle."

Nefes veriyor, aniden yaşından daha yaşlı görünüyor. "Yani birileri Dünya'dan insan getiriyor. Bu da çözülmesi gereken pek çok bulmaca yaratıyor: zehir, aramızdaki hain ve şimdi de annenden başka birinin Dünya'ya portallar açabildiğinin reddedilemez kanıtı."

"Doğru," diyorum acımasızca.

İma yoluyla, o bir Alit, bizden biri. Güçleri olan tek ırk biziz. En güçlü güçler asillerde ve portal yaratma konusunda annem kadar yetenekli bir asil tanımıyorum, beş krallıkta da yok. Ama birileri olmalı.

Asıl soru, kim?

Babam başını eğerek yüzünü bizi dikkatle izleyen insanlardan saklıyor ve kaşlarını ovuşturuyor. "Bunu şimdilik kendine sakla. Ulusal bir kargaşaya ihtiyacımız yok. Kendi içimizdeki sorunları çözdükten sonra portal gizemine geri döneceğiz."

Beni bu emirle baş başa bırakıyor ve hamile bir sessizlik içinde bekleyen grubun yanına gidiyor.

"Lorak," diye bağıyor amcam Incus -Suno'nun babası-. "Zerra aşkına, bu da ne? Phaelix'i içeri almaya kim cüret etti?"

Babam Kian'a dönüyor, o da belli belirsiz başını sallıyor. Suçlu tarafı bulamadı, bu da suçlunun saray duvarlarının içinde olmadığı anlamına gelebilir.

Sadece, herkes hesaba katıldı. Sarayda yaşayan herkes Kian tarafından tarandı. Bizim tarafımızdan biri olmalı. Birisi

o kemeri içeriden açtı. O zaman Kian neden hiçbir şey almıyor? Bu hiç mantıklı değil.

Hayal kırıklığı içimde yükseliyor.

Çemberlerine girdiğimde teyzelerim banklarının uzak uçlarına kayıyorlar. Amcalarım boğazlarını temizliyor.

Evet, hala benden korkuyorlar, hatta şimdi daha da çok.

Onları korkutan alaycı bir sırıtışla oturuyorum.

Babam krallıkta artan huzursuzlukla ilgili herkesin şikâyetlerini dinliyor. İnsanlar kendilerini güvensiz hissediyor. Köylüler tahıllarını ve hasat ettikleri diğer mahsulleri güneydeki madenlerden gelen değerli opal ve metallerle takas etmek için sınırlara yolculuk yapmak istemiyor. Bu çok tehlikeli bir hal aldı. Çok sık olarak Phaelix tarafından yolları kesiliyor ve malları çalınıyor. Silahsız gitmek imkansız. Düzeni yeniden tesis etmeliyiz.

Vitai, tartışmalar sürerken geliyor. Özel bir konuşma yapabileceğimiz avlunun sınırına doğru ilerliyoruz. Ona Elsie'nin hastalıklarını, Dünya'da çektiği her şeyi anlatıyorum. Bitirdiğimde bana merakla bakıyor.

"Eee?" Sabırsızlıkla söylüyorum. "Herhangi bir teorin var mı?" Çenesini kaşıyor. "Bunu düşünmem gerekecek."

"Peki ya şimdi?" Kalbim kudurmuş bir ejderha hızıyla dörtlüyle koşmaya başlıyor. "Ölmüyor, değil mi?"

Sakince cevap veriyor, "Eğer öyle olsaydı, bilirdin." Evet, hissederdim.

Bağlantıyı dikkatle yokluyorum, istenmeyen müdahaleme karşı gösterdiği dirençli geri çekilmenin keskin acısını şimdiden hissediyorum. Daha önce olduğu gibi, sadece canlılık var.

Vitai sempatik bir şekilde sırtımı sıvazlıyor. "Biraz araştırma yapıp neler bulabileceğime bakacağım."

Çenemi sıktım. "Annemle konuşmamız gerek."

Vitai nedenini biliyor. Eğer Elsie'yi Dünya'ya o gönderdiyse, Elsie'nin vücudunun neden bu kadar kötü bir şekilde arızalandığını bilen tek kişi o olabilir. Alitlerin sağlıklı ve güçlü oldukları bilinir. Hastalıklardan muzdarip değiliz. Ve Elsie bir Alit. Buna hiç şüphe yok.

Sağlıklı ya da hasta, o benim eşim. Zamanın sonuna kadar da öyle olacak ve hiçbir şey bunu değiştiremez. Bu bilgi aynı anda hem rahatlatıcı hem de korkutucu. Onu ikinci kez kaybetmek beni öldürür. Beni yavaş yavaş yutan ölümcül uyuşukluğa karşı tek çare o. Artık o burada olduğuna göre, hükümdar olmak için doğduğum kişi olabilirim. Ve babam unvanı devrettiğinde, bir kral.

Kraliyet mensupları arasındaki sonuçsuz tartışmanın mırıldanılan şikâyetlere dönüşmesi bir saat daha sürer. Herkes istediğini söylemiş ve gönlünce tekrarlamıştır, ta ki yırtık bir halı gibi eskiyene kadar. Korkularını ve adaletsizliklerini dile getirmeye devam ederler, çözüm aramak yerine şikayetleri için bir ses tahtası ararlar. Önemli olan eylemdir.

Sonunda Phaelix'e bir mesaj göndermeye karar verdik. Artık yağma yok. Artık hırsızlık yok. Daha fazla taciz yok. Artık saldırmak yok.

Babam benimle özel bir bakış paylaşıyor.

Artık köle ticareti de yok. Nasıl yaparlarsa yapsınlar insan getirmeye son verecekler.

Müzakereciler ultimatolarımızı iletecekler, kölelere ambargo hariç her şeyi. O kısım benim sorumluluğumda olacak. Durum dışarı sızmasına izin veremeyeceğimiz kadar hassas. Zerra ve Dünya arasındaki temas sadece yasak değil aynı zamanda cezalandırılabilir. Babamın sözlü olmayan mesajını çok iyi anlıyorum. Köle ticaretini ne pahasına olursa olsun durdurmalıyım, bu da portalları oluşturmaktan sorumlu kişi ya da kişileri bulmak ve kazançlı yeteneklerinden vazgeçmeyenleri infaz etmek anlamına geliyor.

Normalde bir toplantının sonunu işaret eden içkiler servis edildiğinde, sonunda kendimi affettiriyorum. Yorgun değilim ama bitkinim. Elsie ile aramızdaki sürtüşme

bana ağır geliyor.

Odama döndüğümde, Elsie pencereye bakan bir sandalyede oturuyor, dirseği dizinde ve çenesi elinde, mutsuz bir şekilde -hayır, özlemle- ötesindeki mavi gökyüzüne bakıyor.

Omzuna dokunduğumda sığıyor. Bu sefer gerçekten içeri girdiğimi duymadı.

"Aç mısın?" Barış teklifi olarak soruyorum.

Görünüşe göre benden ya da sunduklarımdan pek hoşlanmıyor ama yanlış yapmadan verebileceğim tek şey yemek.

"Hayır." Bakışlarını gökyüzünden ayırmadan başını sallıyor. "Kahvaltıda çok yedim. Aç değilim."

Pencereden bakmak için eğildim. "Bu kadar konsantre bir şekilde dışarıda ne arıyorsun?"

"Yine bir dinozor görmeye çalışıyorum," diye cevap veriyor bezgin bir ses tonuyla. "Dinozor mu? O da ne?"

İç çekiyor. "Bir ejderha."

Sanırım anladım. "Sıkıldın mı?"

"Korkunç," diyor, bana bakarken biraz canlanıyor. "Beni kafesimden çıkardığın birkaç istisna dışında, beni bu saraya getirdiğinden beri burada kilitli tutuyorsun."

"Bu senin güvenliğin için," diyorum en makul ses tonumla. Alay ediyor ve tekrar pencereden dışarı bakıyor.

Bir sandalye çekip onun güzel yüzünü net bir şekilde görebileceğim bir yere oturuyorum. "Sizi meşgul edecek pek çok hoş faaliyette bulunabilirsiniz."

"Mesela?" diye soruyor monoton bir ses tonuyla.

"Resim ve goblen. Oyun oynayabilirsin."

Gözlerini deviriyor. "Can sıkıntısından ölmeyi tercih ederim, çok teşekkür ederim." "Boş zaman sanatında ustalaşmak, sanatını mükemmelleştirmek kadar önemlidir.

savaş."

"Kendi adına konuş. Ve ben can sıkıntısının eşanlamlısı olan boş zamanları değerlendirmiyorum."

"Pekâlâ." Kelimelerimi dikkatle seçiyorum ve iyi huylu bir şekilde "Daha önce hiç *sıkılmadın* mı?" diye soruyorum.

"Ha." Yüzünü tekrar bana çevirdi. "Bir saniyeliğine bile."

"Hayır mı?" Merakla gülümsedim. "Seni bu kadar meşgul eden neydi?"

"Başlangıç olarak, ölmemeye çalışıyorum." Omuz silkerek devam ediyor: "Her zaman dolu dolu bir hayatım oldu. Annem ve babam hastanedeyken kaçırdığım her şeyi beni gezilere götürerek ve ajandamın her dakikasını dolduracak kadar eğlenceli aktiviteler düzenleyerek telafi etmeye çalıştılar." Tekrar omuz silkiyor. "İyi niyetliydim."

"Bana onlardan, aileden bahset."

Yüzü aydınlanıyor. "Daha iyi bir anne ya da baba isteyemezdim. Tüm ebeveynler gibi onlar da biraz zorba olabiliyor ama bu anlaşılabilir bir durum."

"Onlar senin biyolojik ebeveynlerin değil," diyorum dikkatlice.

Kim bilir ona ne söylediler? Belki de bilmiyordur. Bu durumda, gerçekte yüzleşmesi daha da zor olacaktır.

"Gaia'ya da söylediğim gibi, bu hiçbir şey ifade etmiyor."

Yani biliyor. Ailesi bu bilgiyi ondan saklamamış. "Nasıl oldu da onlarla birlikte oldun?"

Başka tarafa bakıyor. "Beni evlat edindiler." Bir eliyle yüzünü gölgeliyor, diğer eliyle pencereyi işaret ediyor. "Uzaktaki şu nokta da ne? Bir ejderha olabilir mi?"

Konuyu değiştirme çabasını anlıyorum. Kendisinin bir Alit olduğunu açıkça ortaya koyan gerçeklere dikkat çekmek istemiyor ama beni bu kadar kolay yoldan çıkaramaz. "Evlat edinilmeni çevreleyen koşullar hakkında ne biliyorsun?"

Yüzünü tekrar bana çeviriyor, turkuaz gözlerinde ihtiyatlı bir ışıkla beni izliyor. "Neden sordunuz?"

"Çünkü ilgileniyorum," diye itiraf ediyorum. "Gerçekten bilmek istiyorum."

Ellerini kucağına bırakır ve iç çeker. "Birisi parkta terk edilmiş bir bebek bulmuş. O bebek bendim. Bir hastaneye getirildim ve koruyucu bakım sistemine girdim, burada hızla evlatlık verildim. Ailemin çocuğu olmuyordu, işte böyle."

Bir parkta terk edilmiş.

Kan dökmek istiyorum. Birini öldürmek. Öfke patlamasını bastırarak sesimi düz tutuyorum. "Biyolojik aileni bulmaya çalışan oldu mu?"

"Tabii ki. Yetkililer bildirimler yayınladı ve tahmini doğum yılımda gerçekleşen doğumlar için hastane kayıtlarını kontrol etti."

Takip etmekte zorlanıyorum, bahsettiği kavramlar bana yabancı geliyor.

"Ancak-" diye sözünü kesiyor, her zaman elleri boş döndüklerini söylemek istemediği belli çünkü bu da hala inkar ettiği gerçeğinin lehine bir başka nokta.

"Bunu sık sık merak ederdim," diye itiraf ediyor sonunda. "Ama evde doğum ya da onun gibi bir şey olması gerektiğini düşündüm. Her halükarda, biyolojik ailem beni istemediyse, onları bulmak istemedim." Alaycı bir kahkaha atarak devam ediyor, "Onları arayacak enerjim olduğundan değil."

Söylediği her şey gerçek kimliği konusunda beni haklı, onu haksız çıkarıyor. Biyolojik ailesi onu terk etmedi. Onlardan çalındı. Yine de bu gerçek onu yatıştırmaya yardımcı olmuyor. Aksine, bu konuda konuşmak onu üzüyor.

Onu sakinleştirmek isteyerek, benimle paylaştığı geçmişin olumlu kısımlarına işaret ediyorum. "Bana anlattığına göre, evlat edinen ailen sana çok iyi davranmış. Seni mutlu etmek için ellerinden gelen her şeyi yapmışlar."

Yüz ifadesi biraz aydınlanıyor. "Bu doğru."

Kökenleri hakkında konuşmak onu üzdüğü için konuyu değiştiriyorum. "Ailen seni meşgul etmediğinde, zamanını nasıl değerlendiriyordun?"

Daha dik oturuyor. "Çalışmalarım vardı."

Meraklandım. "Çalışmalar mı?"

"Üniversiteye gidiyorum."

Bu bana hiçbir şey anlatmıyor. Annemin verdiği dersler sayesinde Dünya'nın tarihi hakkında biraz bilgim var. O gezegendeki modern yaşamın yönleri de dahil olmak üzere diğer her şey asla tartışılmaz.

Yine de takip etmeye çalışıyorum. "Peki eğitiminizi bu üniversitede mi alıyorsunuz?" "*Yunan Edebiyatı* ve *antropoloji* gibi her türlü dersi alıyorum."

Benim dilim yerine kendi dilini konuşuyor.

Şaşkınlıkla kaşlarını çattığımda, "Bilirsin işte, eski uygarlıklar hakkında bilgi edinmek için" diye açıkladı.

Bu biraz daha açık. "Ne amaçla?"

"Her zaman bir arkeolog ya da paleontolog olmak hayalimdi." Gülümsemesi umursamaz gibi görünse de beni yanıltmıyor. "Beni yanlış anlamayın. Sahada çalışmakla ilgili hiçbir hayalim yoktu. Tüm sağlık sorunlarımla bunun imkansız olduğunu biliyordum ama en azından diplomamı almak istiyordum."

Hangi dereceden bahsettiğini bilmiyorum ama önemli olduğunu tahmin ediyorum. Ve elde etmesi kolay değil. "Bir arkeolog ne yapar?"

"Geçmiş dönemlerin kalıntılarını kazıyorlar." Tuhaf. "Ne sebeple?"

"O zamanlar hayatın nasıl olduğuna dair bir fikir edinmek için." "Neden?"

Sabırsız bir ses çıkarıyor. "Çünkü ilginç. Heyecan verici. Çünkü bize dünyanın eskiden nasıl olduğunu, bizim benmerkezci küçük benliklerimizden çok daha eski ve büyük olduğunu öğretiyor."

"Anlıyorum." Çok etkilendim. Gülümsemem genişliyor. "En sevdiğin Dünya dönemi hangisi?"

"Kesinlikle dinozor dönemleri," diyor coşkuyla. "Bu yüzden bana daha fazla ejderha gösterebileceğinizi umuyordum."

"Ejderhalar tehlikelidir. Onlara yaklaşmak kesinlikle yasak." Ses tonumu sevecen tutuyorum, ancak nasıl olduğu konusunda hiçbir şüphe olmadığından emin oluyorum.

Ciddiyim. "Eğer seni bir tanesinin yakınında yakalarsam, seni süresiz olarak buraya kilitlerim."

Düşen bir perde gibi, gözleri ışıltısını kaybediyor ve donuklaşıyor.

Ani bir şefkat dalgası sorumu ikna edici hale getiriyor. "Sorun nedir?"

Başka tarafa bakıyor. "Burada bir tutsaktan başka bir şey değilim."

Öne eğilip elini tutuyorum. "Hayır, Elsie. Sen benim tutsağım değilsin. Zindanlardaki bir hücrede kilitli değilsin. Eğer benim odamdaysan, bunun nedeni, bir, senin güvenliğini sağlamak istemem ve iki, sen benim eşimsin."

Bana bakıyor, gözleri acıyla parlıyor. "Eve döndüğümde hayallerim ve bir hayatım vardı. Evet, kısa ve çoğunlukla acı dolu bir hayat olabilirdi, en azından fiziksel olarak, ama..." Dudağını ısıırıyor, devam etmek istemiyor.

Başparmağımla parmak eklemlerini okşuyorum, teninin yumuşaklığının ve minik elinin narin kemiklerinin tadını çıkarıyorum. Tekrar ikna etmeye çalışıyorum. Devam etmesini, bir kalp atışı önce yaptığı gibi bana açılmasını istiyorum. "Ama ne, tatlım?"

"Ama artık ölmediğime göre -ki bu arada hala bunu anlamaya çalışıyorum- neden beni Dünya'ya geri göndermiyorsunuz?"

Sertleştim. "İstediğin bu mu?"

"Evet! Her şeyden çok. Ailemi ne kadar özlediğimi bilemezsin. Beni geri gönderirsen çok mutlu olurum."

Bu ses, yutmak için keskin bir zehir. Elsie benim gibi bir çekim hissetmiyor. Bağımız onun için bir şey ifade etmiyor. Onun mutluluğu aramızdaki bağda değil, ayrılığımızda yatıyor. Aslında, bağımız onun için o kadar önemsiz ki, bundan kaçmayı, yaşadığı dehşet ve acı dolu hayata geri dönmeyi tercih ediyor.

Yüze inen bir tokat gibi. Kendi eşi tarafından reddedilmek bir erkeğin yaşayabileceği en büyük aşağılanmadır.

Birkaç dakika önce bana aşıldığı tatlı yumuşaklık sertleşiyor ve acılaşıyor. Onu kaybetme ihtimaliyle, bir sahiplenme dalgası yükseliyor

İçimde. Beni bir canavara dönüştürüyor, eşiyle arasında duran her şeyi öldürecek bir canavara.

Cılalı yansıma taşı patlar, havada parıldayan gümüş yıldızlar uçuşur.

Elsie sarsılır ve nefesi kesilir ama iyi bir ev hayvanı gibi kıpırdamadan oturur, artık canavarı cezbetmez.

Elini bırakıyorum ve kendi elimi çekiyorum, bu temasın soğuk kaybını kalbimi kaplayan katı duvara kadar hissediyorum. Sesim bu soğuk sertliği, göğsümde çarpan çelik gibi kararlılığı ve keskin reddedişi yansıtıyor. "Senin yerin burası, Elsie. Burada kalacaksın. Kıyafetlerimiz her çıktığında aramızdaki bağı deneyimledin. Eğer bu kadar korkaksan bana yalan söyle ama en azından bunu kendine itiraf edecek kadar kadın ol." Ayağa kalktım, onun üzerinde yükseldim, beni istemeyen eşimin üzerinde. "Yeminlerimizi ettik. Kadeh kaldırırken ben içtim. Sen de içeceksin. Geriye tek bir şey kaldı, o da bedenine sahip olmam. Bu fikre alışman için sana bu ay döngüsünün sonuna kadar süre vereceğim." Ellerim istemsizce yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Ama şunu bil ki... Ay dolunay olduğunda, senin rızan olsun ya da olmasın, seni eşim olarak alacağım."

Şaşkınlıkla bana bakıyor, yanakları solmuş ve pembe dudakları aralanmış.

Yüzünden okunan açık tiksinti mesajına dayanamayarak onu bu sözle baş başa bırakıyorum.

On ve dört gece içinde onu altıma alacağım ve onunla işim bitmeden önce, dizlerinin üzerinde onu kızgın bir hayvan gibi becermem için yalvaracak.

BÖLÜM 14

RL3IE

C Çatışma benim için yeni bir şey. Ailem bana hiç kızmazdı. Benim için üzölmek ve yavaş ölümlümün yasını tutmakla çok meşguldüler. Bu yüzden Aruan'ın nereden geldiğı belli olmayan patlamasının beni sarstığını söylememe gerek yok.

"Günaydın" ve sert bir "iyi akşamlar "ı sohbet olarak saymazsanız, neredeyse hiç konuşmadığımız bir hafta geçiyor. Ben onun yatağında uyuyorum ama o bana katılmıyor.

Şükürler olsun.

Nerede uyuduğı hakkında hiçbir fikrim yok ve ona sormaya da niyetim yok.

Beni eğlendirmeye çalışıyor. Bunun için onu suçlayamam. Renkli kumlardan boyalar yaptırdı. Fırçalar ve tuval olarak kullanılacak bir tür ağartılmış deriyle birlikte bunları kamarasına teslim ettirdi.

Malzemeler köşeye yığılmış, dokunulmamış. Hiçbir zaman bir sanatçı olmadım. Bu alandaki yeteneğim yok denecek kadar az. Fırçalar ilginç olsa da can sıkıntısı bile beni çubuk adam çizmeye itemez. Çiçeklerin tüp benzeri stigmalarından imal edilen bu fırçalar hareket ediyor ve kıpırdıyor, neredeyse kendi kendilerine resim yapıyorlarmış gibi görünüyorlar. Büyüklüklerine bakılırsa, bu çiçekler devasa olmalı - en azından benim kafam kadar.

Beni resim yapmaya ikna etmek işe yaramayınca, desenli bir zemin üzerinde kendi kendine zıplayan renkli tohumlarla oynanan bir oyunla beni baştan çıkarmaya çalıştı.

Tahta. Amaç, tohumları tahtaya oyulmuş deliklere atarak onları yakalamak ve böylece zıplamaya devam edememelerini sağlamaktır. Her tohum rengi belirli bir değer taşır. En yüksek değerdeki tohumları deliklere sokan kişi kazanıyor. Sanırım Gaia'yı benimle oynaması için çağırdı, o da masa oyunu görevi için özenle rapor verdi. Oyunu tek başına oynamaya başlayınca hemen pes etti.

Aruan çiçekler ve ikramlar bile getirdi. Her yemek saatinde, beni başka zehirlenme girişimlerinden korumak için kendisinin yaptığını iddia ettiği en sevdiğim yemekleri getiriyor.

Egzersiz için beni ortasında bir bahçe ve çeşme bulunan bir iç avluya götürüyor. Parlak mor ve kırmızı çiçekler başlarını herhangi bir harekete doğru çeviriyor ve lastik gibi siyah gövdeli ağaçlar ve dallarından sarkan beyaz ipli sarmaşıklar bana anasonu hatırlatan tatlı, baharatlı bir koku yayıyor. Egzotik bitkilerin arasından geçen patikalar boyunca birbirimize tek kelime etmeden yürüyoruz. İkimiz de çiftleşmemizden bir daha bahsetmiyoruz.

Başımın üzerinde bir hapis cezası gibi asılı durmasına rağmen, ne pahasına olursa olsun bu konuyu tartışmaktan kaçınıyoruz. İkimiz de kaçınılmaz kavgadan ve yakın zamanda keşfettiğim gibi, görünüşe göre çatışmayla el ele giden rahatsız edici gerginlikten kaçınıyoruz.

Ne yazık ki, bu kaçınma ona Zerra hakkında sorular sormamı da engelliyor. Bu dünyanın gizemini çözmeye hevesliyim. Bilmemek beni deli ediyor. Ama önce pes edip sessiz savaşımızı bozmaya kendimi ikna edemiyorum. Gururum ve kendimi korumam tehlikede.

Aruan bana iç bahçeye kadar eşlik edemediğinde, bunu yapması için Gaia ya da Vitai'yi gönderiyor. Bazen Gaia ya da Vitai müsait olmadığında Kian bana eşlik eder.

Gaia ve ben dost olduk. Nezaket ve kibarlıktan asla yoksun olmayan açık sözlülüğünü seviyorum. Beni sarayda gezdiriyor, görkemli Büyük Salon'u ve Gökyüzü Köprüsü'nü gösteriyor.

Büyük Salon'da Lona'yı yönetmiş tüm Alit kral ve kraliçelerinin gerçek boyutlu heykelleri yer alıyor. Salonun etrafında daire şeklinde dururlar, sert ve ciddi yüzleri vardır.

Gökyüzü Köprüsü, Aruan'ın balkonundan gördüğüm, ortadaki bir platforma ve diğer uçtaki daha küçük bir uçuruma bağlanan köprüdür. Aşağıdaki düşüş bana vertigo verecek kadar etkileyici. Gördüğüm kadarıyla uçurumun içine oyulmuş tek bir merdiven seti olduğunu sanıyordum ama meğer iki tane varmış. Merdivenlerin bir tarafı denize çıkarken, diğer tarafı bir tepeye iniyor.

Tam dışarı çıkmak için heyecanlanırken, bana şelalenin sadece yetkili Alit tarafından açılabileceğini söylüyor, bu da bana gerçekten ne kadar kapana kısıldığımı söylemenin başka bir yolu.

Ona sorularımı yöneltmekte tereddüt etmiyorum, ama o bana sadece kendi kendime çözdüğüm şeyleri söyleyebiliyor, yani Alitlerin bir şekilde dünyalarını dinozorlarla ve Phaelix gibi diğer türlerle paylaşan insansı bir tür olduğunu. Güçlerinin bilimsel açıdan nasıl çalıştığından ya da portalları nasıl açabildiğinden bihaber görünüyor - yine de çocukluğundan beri portal çalışması yaptığını söylüyor.

Onun gücü, diğer Alit'lerinki gibi, doğuştan sahip olduğu bir yetenek ile mükemmelleştirdiği bir beceri arasında bir şey gibi görünüyor.

Gizliden gizliye ben de kardeşleri seviyorum. Kian son derece sessiz, ama ben onun sessizliğini takdir etmeye başladım. Sadece bir kez yürüyüş sırasında sohbet ettik. Aruan ve ben konuşmadığımız için, soruşturmanın nasıl ilerlediğine dair bana hiç bilgi vermedi. Ben de bir gün Kian'a sorularımı yönelttim.

Phaelix'in saraya girmesine izin veren kişiyi buldular mı? Peki ya beni zehirlemeye çalışan kişi?

Bana şifreli bir hayır cevabı verdi ve sonra aniden durarak beni dikkatli olmam konusunda ciddi bir tonda uyardı.

Tam olarak ne dedi? "Burada olmandan herkes memnun değil, Elsie. Uyanık ol, kimseye güvenme ve daima arkanı kolla."

Evet, bu kendimi evimde hissetmeme yardımcı olmadı.

Vitai ise konuşkan biri. Ondan Zerra hakkında herkesten daha çok şey öğrendim. Örneğin, Alitlerin beş krallığa yayıldığını ve yaşam tarzlarının ortaçağa özgü olduğunu biliyorum - tam da buraya ilk geldiğimde edindiğim izlenim. Zerra'nın hiçbir yerinde elektrik ya da Dünya'nın modern icatları yok, ancak insanlar bu açıklanamaz güçlere sahipler. Sayılamayacak kadar çok "ejderha" türü var, ama hiçbirini görme şansım olmadı. Aruan dışarı çıkamayacağımdan emin oluyor.

Etrafı gözetlemeye başladım, özellikle de dedikoduların çoğunun yapıldığı mutfakta. Jina adında yaşlı bir kadın olan aşçı bana kilerden bir şey almamın yasak olduğunu söyledi. Beni beslemek istemediğinden değil ama zehirlenme girişiminden sonra Aruan yemeklerimi sadece kendisinin hazırlayabileceğine dair kesin emirler verdi. Garip bir şekilde tatlı. Yine de sadece kendi çıkarlarını koruyor. Sahip olduklarının yok olmasına izin veremez, değil mi?

Ancak Jina, parmaklarımı tencerelerinden uzak tuttuğum sürece, aşçı ve temizlikçilerden oluşan bir ekibe emirler yağdırdığı çalışma alanında takılmama izin vermekten memnun. Ne yazık ki dedikodular çoğunlukla kişisel meseleleri içeriyor ve ben onlardan pek bir şey öğrenemiyorum.

Kralın odasının kraliçeninkinden sarayın karşı tarafında olduğunu keşfettim; bana sorarsanız "eşleşmiş" bir çift için garip bir düzenleme. Daha da önemlisi, kapılar her zaman korunuyor. İçeri girme şansınız yok. Kraliyet ailesinin geri kalanı benden vebadan kaçır gibi kaçıyor.

Daha fazla bilgi için kitaplara başvurmaya karar vererek Gaia'ya kütüphanenin nerede olduğunu sordum -çünkü her saygın sarayın bir kütüphanesi vardır, değil mi?- ve Zerra hakkında kitapları olmadığını söyleyerek beni şok etti.

"Peki ya tarih ve bilim?" Kitap kavramını açıkladıktan sonra ona sordum. "Bunları yeni nesillere nasıl öğretiyorsunuz?"

Sadece gülümsedi ve dedi ki, "Kafamızın içinde. İhtiyacımız olan tek şey bu. Biz çocuklarımıza anlatırız, onlar da kendi çocuklarına anlatır."

"Peki ya parşömenler?" diye sordum, o da güldü ve parşömenlerin kitap olmadığını söyledi.

Onu daha fazla soru bombardımanına tuttum. Öncelikle, eğer parşömenler kitap değilse, o zaman neydi? Ama o sadece elini salladı ve konuyu değiştirdi.

Bu da beni bu dünyanın nasıl ortaya çıktığını ya da ne olduğunu anlamaya yaklaştırmadı. Tek yapabildiğim spekülasyon yapmak ve çoğunlukla favori kitaplarımdan ve filmlerimden topladığım teoriler üretmek. Marvel çizgi romanlarındaki çoklu evren gibi -bu gerçek bir şey, değil mi? Örümcek Adam ve tüm süper kahramanlar değil ama çoklu evren kavramının kendisi. *The Big Bang Theory*'de fizikçiler, her biri kendine özgü bir Dünya'ya sahip birden fazla evren olabileceğini düşünüyor gibiydi. Belki de Zerra budur; tarihin farklı bir yöne gittiği ve asteroidin dinozorları yok etmediği paralel bir evrenin Dünya'sı.

Bu, buranın neden Dünya'ya bu kadar benzediğini ama bir o kadar da farklı olduğunu açıklıyor. Eğer burası gerçekten yabancı bir gezegen olsaydı, ayak bastığım anda ölmüş olurdu. Atmosfer, yerçekimi kuvveti, yüzey sıcaklığı - her şey büyük ölçüde farklı olurdu ve muhtemelen insan yaşamına uygun olmazdı. Örnek olarak: Jüpiter, Mars ya da bilim adamlarımızın bildiği herhangi bir gezegen. Ama Zerra öyle değil. Zehirli yaratıklar ve dev böcekler bir yana, insanlar için oldukça misafirperver... ya da en azından insansı Alit için. Bu da teorimin lehine bir başka nokta.

Eğer Zerra paralel bir Dünya olmasaydı, üzerinde insansı bir türün, hatta çılgın güçleri olan bir türün bile bulunmasına imkan yoktu.

Evet, bu konuda hiçbir teorim yok.

Tüm bunları düşünmek zihinsel alanımın bir kısmını alıyor ama boş zamanımın hiçbirini almıyor. Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için kaçmaya çalışıyorum.

Nafile. Her seferinde kapıların sıkıca kapatıldığını ve sıkı korunduğunu görüyorum. Kanatlanıp pencereden uçmadığım sürece, Aruan izin vermediği sürece yakın zamanda hiçbir yere gidemeyeceğim.

Bu yüzden, yepyeni, yumuşak, süet benzeri bir çift botla odasına girdiğinde ve arazide yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğimi sorduğunda, bu fırsatın üzerine atlamaktan gurur duymuyorum.

Kısa bir süre sonra, kolumu onun koluna sokarak bana uçurumun merdivenlerinden aşağıya kadar eşlik ediyor. Bu kez üzerimde o uzun, kullanışsız elbiselerden biri yok. Aruan'ın birkaç kez kıvırdığım ve belime bağcıklarla bağladığım bir çift pantolonunu aşardım. Önünü düğümlediğim beyaz gömleklerinden biri kıyafetimi tamamlıyor.

Sarayın yanındaki tarlalarda çalışan insanlar, o beni gölün aksi yönüne doğru giden patikadan aşağıya doğru götürürken ağızları açık bir şekilde bakıyorlar. Belli ki erkek kıyafetleri içinde kadın görmeye alışık değiller. Ya da belki de Aruan'ın heybetli ve korkutucu görüntüsünden. Ya da belki de sadece ben, Aruan'ın "korkunç" eşiyim.

Aruan bakışlarını üzerimde gezdirirken sırıtıyor. "Beni o kadar mı özledin ki, bana biraz daha yakın hissetmek için kıyafetlerimi çalmak zorunda kaldın, tatlım?" "Bunu itiraf etmekten utanmana gerek yok." diyerek hınzırca alay etmeye devam ediyor.

Ah. Görünüşe göre sessizlik büyümüz bozuldu.

"Ha." Burnumu kaldırıyorum. "Kimse o uzun eteklerle çamurda yürüyemez." Bir ayağımı kaldırıp rahat, mükemmel oturan çizmeye hayranlıkla bakıyorum. "Bunlar o prenses ayakkabılarından çok daha iyi."

"Durumu düzeltmem gerekecek." Sesinden kahkahalar yükseliyor. "Sana bedenine uygun erkek kıyafetleri sipariş edeceğim."

Şüphelenerek ona yan gözle bakıyorum. "Keyfin yerinde."

İçten içe yanan bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Çünkü ay neredeyse dolunay."

Kalbim küçük komik bir sarsıntı geçiriyor. Hayır, hayır, hayır.

Böyle gülümsediğinde ne kadar yakışıklı olduğunu itiraf etmeyi reddediyorum, hem kibirle hem de gözlerine ulaşan yumuşak bir sıcaklıkla.

Konuyu açtığım için pişmanlık duyarak alay ediyorum. "Sadece birimiz bunu dört gözle bekliyor. Ama bir an için bile seninle dövüşmeyeceğimi düşünme."

"Oh, yapacağını biliyorum." Gözleri parlıyor. "Üzerinde pazarlık yapıyorum."

Sikeyim. Dibe vurmadan önce karnım çok beklenti dolu bir şekilde ısınıyor. Bana nasıl ulaşacağını biliyor ve *ben* derken, özellikle uykudaki kadın bitlerimi kastediyorum.

Yüzümün kızardığını saklamak için arkamı dönüyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Kutsal alan," diye cevap veriyor ve devam ederken heyecanımı gizlemek için elimden geleni yapıyorum, "Son birkaç gündür siyasetle çok meşguldüm, bu yüzden söz verdiğim gibi sizi oraya götürecek zamanım olmadı."

Kulaklarım diken diken oldu. "Bu politikalar neyi içeriyor?" Belki sonunda bir şeyler öğrenirim.

İç çeker ve şifreli bir şekilde "Diplomatik meseleler" der.

Doğru. Hiçbir şeyi ifşa etmeyecek. Beynini toplamak için çok fazla.

"Uzak mı?" Kaşlarını çatığında, "Kutsal alan" diye ekliyorum.

Uzaktaki palmiye ağaçlarını işaret ediyor. "Kısa bir yürüyüş mesafesinde."

Heyecan içime işlerken hızımı artırıyorum. Kısa süre sonra, Aruan'ı patikada daha hızlı sürükleyerek önde giden ben oluyorum.

Gülüyor. "Yavaşla, tatlım. Temiz havanın tadını çıkarmak, onu kalıcı kılmak istemiyor musun?"

"Siteyi görmek istiyorum," diyorum dürüstçe, kendimi zor tutuyorum.

Sesi derin ve hırçın, tüylerimi diken diken ediyor. "O halde seni bekletmeyeceğim. Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederim."

Cevap vermiyorum çünkü başka bir şey dikkatimi çekiyor.

Kahverengi-gri bir güve, bir sikadın ananas şeklindeki konisine yerleşmeden önce yanımızdan çırpınarak geçiyor.

Bir kalligrammatid!

Dünya'daki ortalama bir kelebekten daha büyük ve daha donuktur, ancak kelebekler gibi göz noktaları kanatlarını işaretler. Dünya'da, nesli tükenmeden önce Jura'nın ortalarından Kretase'nin sonlarına kadar yaşamışlardır.

Hayranlıkla bakmak için durdum. Kelebekler ve güveler iki yüz milyon yıldan daha uzun bir süre önce evrimleşmiş ve dinozorlarla birlikte var olmuşlardır. Arılar da öyle, aşağı yukarı yüz milyon yıl önce. Aruan'ın benim için hazırladığı yiyecek ve içeceklerde çok fazla bal kullandığını fark ettim. Bir yerlerde kovanlar olmalı. Zerra'daki her şey, bilim insanlarının bir zamanlar Dünya'da da yaşayan bu hayvanlar ve böcekler hakkında geliştirdikleri teorileri doğruluyor.

Güve benzeri büyük böceğin hortumunu açıp açık tohumlu bitkiden tozlaşma damlalarını emmeye başlamasını hayranlıkla izliyorum.

"Gel." Aruan kolumu çekestiriyor. "Güneş yükseliyor ve güzel cildini yakıp mahvetmeden önce oraya varmak istiyorum."

Şimdiye kadar sadece fosillerinin resimlerini gördüğüm kalligrammatidi bırakmak istemeyerek tekrar Aruan'ın yanına düşüyorum.

Sarayın bu tarafı çok daha sessiz. Kayalıklara çarpan suyun gürültüsü yok. Pterozorların uzaktan gelen çığlıkları bile sessiz. Sadece arı vızıltısı gibi hafif bir uğultu var.

Ağaçlardan kısa bir mesafede, kaya yüzeyindeki mağara benzeri oyuklara yuvalanmış kovanları görüyorum.

Aruan o yönü işaret ediyor. "Balımız buradan geliyor. İğneler sarayın bu tarafındaki et yemeyen çiçekleri tercih ediyor."

"İğneler mi?" Burnumu kırıstırıyorum. "Oh, arıları kastediyorsun." "Arılar mı?"

"Onlardan Dünya'da da var. Çok yaşlılar, bilirsiniz, milyonlarca yıl. Ve ne yazık ki, nesilleri tehlike altında."

Onu daha fazla sorgulamak istiyorum ama bir tepenin zirvesine ulaştığımızda uzakta beliren büyük bir su kütlesi bakışlarımı çekiyor.

Diğer taraftaki göl gibi suyun yüzeyi düz, ancak kum gri yerine mavimsi ve su güneşte siyah değil pembe parlıyor.

Suya değen sarkık dalları olan devasa ağaçlar kıyıda büyür. Kırmızı, sivri yaprakları büyüktür ve yere koyu gölgeler düşüren kalın bir yeşillik oluşturur. Düşmüş birkaç yaprak suyun üzerinde tembelce sürükleniyor ve sarı-yeşil, yuvarlak, yağlı yapraklardan yukarı doğru itilen çiçek şeklindeki küçük beyaz çiçeklerin yakınında yüzüyor.

Soluk, beyaz güneşin parlaklığına karşı bir elimle gözlerimi gölgeliyorum. "Suyun üzerinde büyüyen bu çiçekler de ne?"

"Bunlar gölet zambakları. Yaprakları ve yaprakları, çok sevdiğin *yaryia* yemeğini pişirmek için kullanılır. Onları toplamak tehlikeli bir iş çünkü su yüzgeçli ve dört ayaklı yılanlarla dolu ve ejderhaların en büyük ve en saldırgan olanları yumurtalarını kıyıdaki kan ağaçlarının dallarının altına bırakıyor."

Gölün bir ucundan diğerine uzanan gökkuşağı, gökyüzünde kırmızı, mor, mavi ve yeşilden oluşan bir spektrum çiziyor.

"Bu çok güzel," diyorum manzarayı içime çekerek.

Aruan'ın sesi hem memnun hem de gururlu çıkıyor. "Zerra'da çok güzel yerler var, Elsie."

Asıl söylemek istediği, zamanla yeni "evimi" sevmeye başlayacağım. Ya da öyle umuyor.

Katılıyorum, Zerra muhteşem bir dünya. Çünkü... *dinozorlar*! Buraya yerleşmek istediğimi söylemiyorum, ama kahretsın. *Dinozorlar*.

Yüzümü ona dönüyorum. "Ejderhalar kaç yaşında?"

"Ejderhalar hep buradaydı."

"Peki ya Alit?"

"Ejderhalar kadar uzun değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Parşömenler," diye cevaplıyor. "Öyle diyorlar."

Gizemli parşömenler. Onları elime almak için sabırsızlanıyorum.

Tepenin eteğindeki kayalık bir çıkıntıya doğru devam ediyoruz. Yaklaştığımızda, topraktan çıkıntı yapan tunç grisi şekillerin rastgele kayalar olmadığını fark ediyorum. Onlar megalit. Bir tepenin içine inşa edilmiş bir dolmen, somun şeklindeki granit yığınları gibi manzarayı süsleyen menhirlerin ortasında duruyor.

Bir muhafız, dolmenin girişinin yanındaki bir taş levhanın üzerinde oturmuş, nemli sıcakta uyukluyor. Şimdiye kadar tanıştığım tüm Alitler gülünç derecede yakışıklı ve yapılı. Çenesinin biraz çıkık ve gözlerinin hafif şişkin olması dışında bu adam da bir istisna değil.

Bizi fark ettiğinde ayağa fırlıyor ve hazır olda duruyor. Korkmuş ve huzursuz görünüyor.

Aruan, lombozun önüne yuvarlanmış devasa bir kayanın önünde dururken, "Bu alan halka kapalı," diyor. "Bu eserler çok değerli. Yağmalama ve savaşlar yüzünden birçoğunu kaybettik. Bu nedenle insanlar içeriyi yılda sadece bir kez, özel bir günde ziyaret edebiliyor ve çok önceden izin belgesi alınması gerekiyor."

Ve beni buraya getirdi, aynen böyle. Sanırım geleceğin kralı olunca, özel ayrıcalıklara sahip oluyorsun.

Aruan girişe odaklanıyor. Kaya parçalanarak geçmemiz için büyük bir boşluk oluşturuyor.

Muhafız yuvarlak gözlerle bakıyor, sivri çenesi titriyor. Ben de aynı şekilde dehşete düşmüş olsam da bunu belli etmemeye çalışıyorum. Aruan'ın taş duvarları açma gücü asla eskimiyor ya da korkutuculuğu azalmıyor. Keşke nasıl çalıştığını, moleküler bağları zihniyle nasıl kırabildiğini bilseydim.

Hâlâ kol kola duruyoruz. Aruan'ın beni bu kadar sıkı tutmasının nedeninin, bana özgürlük verdiği anda uçacağımı düşünmesi olduğunu sanıyordum. Ama kollarımızı çözüp sabırla küçük bir mesafede durduğunda yanıldığımı anladım. Görünüşe göre, kaçacağımdan endişelenmiyor. Bunun kollarımızı birbirine bağlı tutması hakkında ne söylediğini analiz etmek istemiyorum. Sadece bana dokunmaktan hoşlanıyor olabileceğini düşünmek istemiyorum.

"Önden buyurun," diyor, kayadaki açıklığı işaret ederek.

Daveti geri çeviremeyecek kadar meraklı bir şekilde mağara benzeri odaya giriyorum. İçerisi çok daha serin ama daha az nemli değil. Hava ıslak toprak ve mantar kokuyor.

Duvar da asılı duran bir meşale alev alıyor. Bir irkiliyorum ama Aruan sadece gülümseyip omuz silkiyor ve bunun onun inanılmaz güçlerinden sadece biri olduğunu söylüyor.

Dikkatimi odaya verip fenerin ışığında etrafıma bakıyorum. Tavan alçak. Ben dik durabiliyorum ama Aruan başını taş tavana çarpmamak için uzun bedenini eğmek zorunda kalıyor. Beni arka tarafa doğru yönlendiriyor, bu da beni şaşırtıyor ve dar bir tünele açılıyor.

Uzaktan gelen bir uğultu kulaklarıma ulaşıyor, neredeyse ilahi gibi.

Aruan tünelde ilerliyor ve geçmeme yardım etmek için elimi tutuyor. Diğer tarafta daha fazla meşale yanıyor ve birkaç dik basamağı aydınlatıyor.

Onları başka bir odaya kadar takip ediyoruz. Daha yakından incelediğimde bunun bir sanduka olduğunu fark ediyorum, toprağın altına gömülmüş taş bir muhafaza.

En uçta, üzerinde çeşitli eşyaların dizili olduğu taştan bir sunak duruyor. Beyaz tunik ve pantolon giyen adamlar sunağın önünde diz çökmüş, bir tür dua ediyor gibi görünüyorlar, bu da ilahileri açıklıyor.

"Burası neresi?" Aruan'dan çok kendime fısıldıyorum.

"Bilmiyoruz," diyor arkamdan, nefesi ensemdeki tüyleri havalandırıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Bildiğimiz tek şey

parşömenleri kuru. Kırılanlar. Birçoğu çoktan yok edildi."

Üzerine yazı yazılmış gerçek kağıt ya da deri ruloları bekliyordum ama sunakta sergilenen farklı boyutlardaki yarı saydam piramitler parşömene hiç benzemiyor. Sanki içten içe parlıyorlar, taş duvarların karanlık, cilalı yüzeyine yansıyan ışığı iletiyorlar. Işık, bir kaleydoskopta olduğu gibi parçalara ayrılıyor ve sonra yeniden birleşerek duvarlar boyunca uzanan bir videonun kısa flaşlarını oluşturuyor. Renkler soluk ve görüntüler bozuk, bu da ne gösterdiğini çözmeyi zorlaştırıyor. Ardından ışık parçalanıp yeniden şekilleniyor ve RGB renklerinin kesik kesik titreşimiyle farklı bir video klip oynatılıyor.

Büyülenmiş gibi duvarlarda yanıp sönen görüntülere bakıyorum. "Bunlar parşömenler mi?"

"Rahipler bunların mesaj içerdiğine inanıyor," diyor Aruan. "Bizim için geride bırakılmış çeşitli kehanetler. Parşömenlerin koruyucuları hayatlarını onları korumaya ve içerdikleri mesajları yorumlamaya adanmış."

Diz çökmüş adamlar varlığımızın farkında değiller. Gözleri duvarlara sabitlenmiş ve yüzleri garip projeksiyonların renkleriyle aydınlanmış bir şekilde trans halinde ilahi söylemeye devam ediyorlar.

"Bu rahipler burada mı yaşıyorlar?" Onları hayranlıkla izleyerek soruyorum. "Hemen hemen. Köylüler onlara su, yiyecek ve diğer ihtiyaçlarını getiriyor."

İnsanlar rahiplere ve dolayısıyla rahiplerin korumakla görevli oldukları parşömenlere iyi bakarlarsa kutsanacaklarına inanıyorlar."

Burnumu kırıştırıyorum. "Peki ya banyo ve tuvalet molaları?"

Aruan gülümsüyor. "Rahiplerin tapınağın çatısında gözden uzak ayrı bir çıkışları var. Kimse tam olarak nerede olduğunu ya da nereden çıktığını bilmiyor. Gizli bir açıklığın ardına gizlenmiş pek çok tünel var. Yaşam alanları burası. Gölü besleyen nehir, yeraltından geçen bir damar aracılığıyla tapınağa banyo suyu gönderiyor."

"Çöplerini kaldırmaya ne dersiniz?" Aruan'ın kaşlarını çatması üzerine, "Atık ürünlerini" diye açıkladım.

"Girişte bırakıyorlar. Onlara yemek getiren insanlar onu alıp götürüyor."

"Ama bu köstebekler gibi yaşadıkları anlamına geliyor," diye bağıyorum. Adamlardan biri omzunun üzerinden bana ters ters bakıyor.

"Özür dilerim," diyorum yüzümü buruşturarak. Belli ki konsantrasyonunu bozmuşum. Aruan eğlenmiş görünüyor. "Köstebekler mi?"

"Onlar yeraltında yaşayan kör hayvanlardır."

"Gerçekten." Bu kadar rahatsız bir pozisyonda eğildiği için ağrıyor olması gereken boynunu kırıyor. "Bazıları parşömenleri okumaktan ve hayatları boyunca yeraltında yaşamaktan kör oluyor."

Bunun korkunç olduğunu söylemek istiyorum ama yargımı kendime saklıyorum. Aruan bir eliyle beni sunağa doğru yaklaşıyor. "Bir göz at."

Toprağı yaran bazı köklerin üzerinden dikkatlice geçiyorum ve piramitlere bakmak için adamların yanında duruyorum. İlk bakışta şeffaf akrilik bir malzemeden ya da camdan yapıldıklarını düşünmüştüm ama daha yakından bakınca sanki silikondan yapılmış gibi sert yerine yumuşak görünüyorlar.

Bu inanılmaz ötesi. Bu küçük piramitler her neyse, çok ileri bir teknolojiye bakıyorum. Ya da büyü. Ama benim bahsim teknolojiden yana - Alitlerin sahip olduklarının çok ötesinde bir teknoloji.

Nereden geldi bu? Uzaylılardan mı? Geçmişte Zerra'da var olan gelişmiş bir uygarlıktan mı? Eğer ikincisiyse, ona ne oldu?

"Işık hiç sönüyor mu?" diye sordum.

"Işık sonsuzdur."

"Nasıl çalışıyor?"

"Bilmiyoruz."

Duvarlar boyunca uzanan resimleri inceleyerek bir daire çiziyorum. Yeraltındayız, bu yüzden parşömenler güneş enerjisiyle çalışamaz. Bir çeşit süper-

uzun ömürlü piller? Hatta belki füzyon teknolojisi? "Parşömenlerin kaç yaşında olduğunu düşünüyorsun?"

"Bunu söylemek zor. Kökenleri bir gizem. Bildiğimiz kadarıyla hep buradaydılar."

Ben de ona bakıyorum. "Peki ne diyorlar?"

Gülümsemesi alaycı. "Pek çok şey. Çoğu anlaşılmaz. Yine de bazıları kehanet olarak yorumlanıyor - bunlardan biri Zerra'nın şimdiye kadar gördüğünden çok daha güçlü bir hükümdar ve onun eşi hakkında."

"Bu, dünyayı yok etmen gereken yer mi?" Yüzünü, güçlü hatlarını ve yakışıklı yüz hatlarını, inkar edilemez erkekliğini inceliyorum. Çarpıcı bir mükemmellik. "Kehanet edilen hükümdarın sen olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorlar? Daha güçlü birinin doğmayacağını kim söyleyebilir?"

Gülümsemesi kaybolur ve gözlerinin önüne bir deklanşör düşer.

"Aruan?" Yine bir şeyler saklıyor. "Bana söylemediğin şey ne?" Sessiz kalmaya devam edince, düpedüz manipülasyona başvuruyorum. "Eğer burada yaşamamı ve senin eşin olmamı istiyorsan, kendimi neyin içine soktuğumu bilmem gerekmez mi?"

Kolumdan tutup beni kısa bir mesafe uzağa çekmeden önce uzun bir nefes alıyor ve gergin bir sesle, "Ben küçükken bir olay olmuştu. Ormanda oynarken bir kum yılanı beni ısırdı. İsteyerek yapmadım ama acı içinde, benim dışımda bir ay döngüsü yarıçapındaki her canlıyı öldüren bir patlama başlattım." Devam ederken dehşete kapılmış bir nefesi bastırıyorum: "Daha sonraki birçok döngü boyunca orada hiçbir şey yaşayamadı. O çemberden geçen her hayvan kısa bir süre sonra öldü." Gözleri kararıyor. "İnsanlar da. Babam kimsenin oraya yaklaşmasını yasakladı ve sessiz kalmaya çalıştı ama söylentiler rüzgârda taşınan kor gibi yayıldı."

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. Düşündüğüm şey olamaz... değil mi? Sesim biraz titriyor. "Patlama olduğunda nasıl görünüyordu?"

"Büyük bir bulut vardı, zehirli bir mantar gibi yuvarlaktı, havayı dalgalandırırken gittikçe büyüyordu. İnsanlar onu çok uzaktan görüyordu. Gürültü sağır ediciydi."

Gevşek bir çeneyle ona bakıyorum. Hayır. Bu olamaz.

Bu nükleer bir patlamaya benziyor. Radyasyon, maruz kalan hayvanların ve insanların neden öldüğünü açıklar.

Hay sikeyim. Aruan'ın süper gücü bu mu? Kendisinin hayatta kalabileceği bir nükleer patlamayı tetikleyebiliyor mu?

İstemedenden de olsa ondan bir adım uzaklaşıyorum. Onun gücü hakkında bildiğim her şeyi sindirmeye çalışırken zihnim dönüyor. Moleküller arasındaki bağları çözerek maddeyi manipüle edebiliyor ve sadece bir düşünceyle canlıları buharlaştırabiliyor. *Atomik* bağları da sadece bir düşünceyle çözebilir mi?

Geri çekilişimi izlerken bakışları daha da kararıyor, bu yüzden kendimi durmaya zorluyorum. Ama "O zamandan beri gücünü hiç böyle kullandın mı?" diye sorarken sesimdeki titremeyi tam olarak gizleyemiyorum.

Dudakları düzleşir. "Dikkatli davranmaya özen gösterdim. Bir daha asla bu tür bir zarar vermek istemiyorum."

Ama yapabilir.

Eğer isterse.

Ya da kontrolünü kaybederse. Bu korkunç bir şey.

O gerçek bir zaman bombası. Yaşayan, nefes alan, yürüyen bir nükleer silah.

Gücünün büyüklüğü neredeyse dizlerimin bağı çözülüyor. İnsanların onun parşömenlerde bahsedilen prens olduğuna inanmasına şaşmamalı.

Ondan korkmalarına şaşmamalı. Ve buna bağlı olarak benden de.

Karşımdaki güçlü adama bakarken midem bulanıyor, hatta göğsümü davetsiz bir sempati kaplıyor. Ne kadar yalnız olmalı. Herkes onunla herhangi bir düzeyde etkileşime giremeyecek kadar korkmuş olmalı.

Kendi ailesi de dahil olmak üzere yüzeysel bir aile. Onu önemsedikleri çok açık, ancak kardeşlerin ve ebeveynlerin olmasını beklediğim kadar yakın değiller.

Bir şey söylemek istiyorum ama elimi tutup beni yukarıya, dolmene ve güneş ışığına doğru çekerken hiçbir kelime gelmiyor. İliklerime kadar donmuş hissederken, tropik sıcağa hoş geldin diyorum.

Kaya arkamızdan kapanıyor. Nöbetçi hâlâ kayanın yanında hazır olda duruyor, yüzünden ter damlıyor. Korkudan mı yoksa havadan mı bilemiyorum. Aruan beni patıkaya geri götürdüğünde omuzları rahatlamış bir şekilde çöküyor.

Korkusunu şimdi her zamankinden daha iyi anlıyorum. Aruan'ın gücü tam olarak *ne* boyutta? Bu dünyayı gerçekten yok edebilir mi? Tek bir nükleer patlamanın bunu yapması pek olası değil, ama belki bir dizi olabilir?

Belki de gücü başka bir şekilde, daha da yıkıcı bir şekilde ortaya çıkabilir. Eşiyle bağlantılı bir şekilde... ki onun *ben* olduğuma inanıyor.

Lanet olsun. Buradan hemen gitmeliyim. Bunu nasıl yapacağım? Bir şekilde, Phaelix dünyalar arasında seyahat edebiliyor. İnsanları buraya bu şekilde getiriyorlar. Ve eğer beni buraya getirdilerse, beni geri götürebiliyor olmalılar.

Tabii önce beni köleleştirmezlerse.

Birkaç kalligrammatid çalılıkların arasından göle doğru kanat çırpıyor. Kuşkusuz benim iç kargaşamın farkında olan Aruan onları takip etmek için patikadan sapıyor.

"Bak," diyor bana siyah taç yaprakları ve ortasında pembe, uzun kozalakları olan yabancı çiçeklerden oluşan bir yama göstererek. "Gece çiçekleri. Bu ismi hak ettiler çünkü kokularını sadece gün batımından sonra yayıyorlar." Eğiliyor ve yerdeki kalın bir sapı düzgünce koparıyor. "Hadi sana biraz toplayalım. Onları bir vazoya koyabilir ve gece çöktüğünde parfümlerini keşfedebilirsin."

Bir buket toplamaya devam ederken dalgın dalgın onu izliyorum. Sanırım yaptığı şey romantik. Daha önce hiçbir erkek bana çiçek vermemişti ve kokularını merak ediyorum. Ama bu bana öğrendiklerimi unutturmaya yetmiyor.

Nükleer bir patlama.

Ya bir şey onu tekrar kızdırırsa?

Yutkunuyorum ve Aruan'dan uzaklaşıp gölün mavimsi kıyısına yaklaşıyorum. Düşünmek, düşüncelerimi toparlamak ve her şeyi bir perspektife oturtmak için zamana ihtiyacım var. Ya da belki de her şeyi kabullenmek için özel bir ana.

Botumun burnunu mavi kuma batırıyorum. Güneşte deniz kumu gibi parıldıyor, kırık sedef ve deniz kulağı parçacıkları gibi. Bu, suda kabuklu deniz hayvanları olduğu anlamına mı geliyor? Bu gölün dibine tüplü dalış yapmak için her şeyimi verirdim.

Kan ağacının sarkan dallarının yanından bir hışırtı geliyor. Yüzümü ona dönüyorum ve sonra kalbim duracak gibi oluyor.

Sık yaprakların arasından uzun bir gaga görünüyor. Ardından bir pençenin sivri parmakları geliyor. Tüm ağaç sallanıyor gibi görünüyor, yaprakların müziği bir tefin hafif şingirtisi gibi ve sonra bir quetzalcoatlus dışarı çıkıyor, zürafaya benzeyen vücudu beni yutan uzun bir gölge fırlatıyor.

"Elsie!" Muhteşem hayvan devasa kanatlarını açıp bana doğru hücum ederken Aruan bağıyor.

Aruan'ın ne yapacağını ona bakmama gerek kalmadan biliyorum. Onunla aramda her zaman hissettiğim garip bağ, beni niyeti konusunda uyarıyor.

Aruan'a doğru koşarken "Hayır!" diye bağırarak etrafımda dönüyorum. Kalbim göğsümde alışılmadık bir güçle çarpıyor ve beni daha hızlı koşturmak teşvik ediyor. "Hayır, Aruan! Ona zarar verme!" Çamurda kayarak duruyorum, Aruan'ın ayaklarının dibine düşüyorum ve kollarımı bacaklarına doluyorum. "Lütfen onu öldürme. Bize zarar vermeyecek. Bak, durdu!"

Omzumun üzerinden hızlı bir bakış, quetzalcoatlus'un penguen benzeri bir sallanmaya yavaşladığını doğruluyor.

Quetzalcoatlus'un yaklaşmasıyla çenesi sertleşince, "Bu Betty," diye haykırıyorum. "Bak," diyorum tekrar. "Sol kanadının ucunda bir yırtık var."

Gözlerini quetzalcoatlus'tan ayırmadan acımasız bir ses tonuyla cevap veriyor: "Seni atıştırmalık olarak yer."

"Yapmayacak," diye ısrar ediyorum. "Onu tanıyorum."

Bunu kanıtlarcasına, pterozor durup başını eğiyor ve sanki havayı kokluyormuş gibi gagasını kaldırıyor.

Bacaklarına daha sıkı sarılıyorum. "Lütfen, Aruan. Lütfen. Eğer beni zerre kadar önemsiyorsan, lütfen ona zarar verme."

Gözlerinde içsel bir savaş sürüyor.

Ondaki değişimi hissederek, en yalvaran bakışımla ona bakıyorum. "O beni tanıyor. Gördün mü?"

"Ejderha seni nereden tanıyacak?" diye soruyor dişlerini sıkarak ve tehlikeyi algılayan bakışlarını kırıp bana bakıyor.

Evet. Yalvarışım istenen etkiyi yarattı. Yüz ifadesi bir parça yumuşuyor.

"Pencerenizin önünden uçtu," diyorum. "Beni *tanıyor*."

"Rüya görüyorsun. Seni bütün olarak yutacak."

"Ona bir şans verin." Aruan'ın bakışlarını tutarak ayağa kalkıyorum. "Bize zarar vermeyecek."

İkna olmuş gibi görünmüyor. Pterozora tekrar bakarak, "Bu ejderhaların neler yapabileceğini kendi gözlerimle gördüm," diyor.

"Aruan," diyorum saçma sapan bir tavırla.

Bana tekrar bakıyor.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Ona zarar verirsen, bana da zarar vermiş olursun."

Çenesini bir o yana bir bu yana çeviriyor ama içindeki öldürücü öfke azalıyor. Her ihtimale karşı orada asılı duruyor ama görünüşe göre yalvarışımı dinleyecek kadar umursuyor.

Gücünün geri çekildiğini hissettiğimde rahat bir nefes alıyorum.

"O kadar hızlı değil dostum," diyor gözlerini kısarak. "Eğer herhangi bir saldırganlık belirtisi gösterirse, ölür."

"Evet, biliyorum. Onu buharlaştırman bir milisanieniyeni alır. O yüzden şimdilik rahatla, tamam mı?"

Küstah ses tonuma rağmen Betty için endişeleniyorum, her ne kadar bana karşı agresif davranmayacak olsa da. Bunu nasıl bildiğimi açıklayamam ama biliyorum.

Betty yaklaşıyor. Ve
hala yaklaşıyor.

Aruan arkamda geriliyor ve gücünün yeniden arttığını hissediyorum.

"Bana zarar vermeyecek," diye yineliyorum, bakışlarım şu anda üzerimde duran ve gözlerimin içine bakan tarih öncesi yaratığa yapışmış durumda. "Lütfen, ona bir şans verin."

Aruan'ın gücü etrafımızdaki havada çatırdıyor, güçlü ve ölümcül, ama beni rahatlatmak için onu serbest bırakmıyor. Belki de Betty'yi onun bana verebileceğinden daha hızlı öldürebileceğini bildiği içindir ya da belki de beni pençeleriyle parçalara ayırmak ya da gagasıyla kavrayıp havada savurmak istediğine dair herhangi bir belirti göstermediği içindir.

Başını eğip beni koklarken nefesimi tutuyorum.

Aruan arkamda ölümcül bir silah gibi duruyor, çizginin dışına çıkmaya cüret ederse beş yüz kiloluk pterozoru buharlaştırmaya hazır, ama tek yaptığı başını eğmek ve... bana sürtünmek.

Aruan hareketsiz kalır. Bu, sesin yokluğunu tanımlayan sessizlikten daha fazlasıdır. Tüm varlığı, inançsızlığın ve mucizelerin ardından gelen şekilde donar.

Yaratık kendinden geçmiş gibi gözlerini kapatıyor ve ince tüylü başını boynuma sürtüyor. Tepesindeki bir tutam tüy burnumu gıdıklıyor.

Dudaklarımdan bir kıkırdama dökülüyor.

Aruan kocaman elleriyle omuzlarımı sıkıyor, demir bir mengene gibi kavırıyor. Ama Betty kendini bana sürtmeye devam ediyor, çenesini saçlarımın üzerinde gezdiriyor. Beni usulca dürtüyor ve yüzümü okşamaya geri dönmeden önce dikenli, ince dilini elimin üzerinde nazıkçe gezdiriyor.

"Ejderhalar," diyor Aruan, sesi kendi sesi gibi çıkmıyor.

Beni dikkatlice pterozordan uzaklaştırdı, geriye doğru patıkaya doğru yürüdük, siyah çiçekleri yere düşürdüğü yerde unuttu.

Zemin.

Betty yılmadı. Bizi takip ediyor, kocaman pençeleri ıslak toprağa batan evcil bir kaz gibi peşimden gelirken uzun boynu sallanıyor. Tarım alanlarının sınırına ulaşana kadar duraklıyor.

Bu onun son noktası olmalı, Alit'e yürüyerek gitmeye hazır olduğu en yakın nokta.

Aruan ve ben tepenin zirvesine tırmanırken, onun çığlığı gökyüzünü deliyor - yalnız, unutulmaz derecede hüznü bir ses.

Köylüler korkuyla başlarını kaldırır, sonra çatal ve küreklerini bırakıp canlarını kurtarmak için kaçmaya hazırlanırlar.

Betty boynunu son bir kez bize doğru uzatarak kanatlarını açıyor ve güçlü bacaklarını zıplatarak sekiz metre havaya sıçırıyor. Alçaktan dalışa geçip Aruan ve benim üzerimde döndükten sonra kanatlarını güçlü darbelerle çırparak otoyoldaki bir arabanın hızıyla göle doğru geri dönerken, en yakın sığınağa koşan insanların çığlıkları vadide yankılanıyor.

"Vay canına." Onun hızla kaybolan şekline şaşkınlıkla bakıyorum. "İnanılmaz değil miydi?"

Aruan'a döndüğümde bana şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla bakıyor.

BÖLÜM 15

ARUAK

L Elsie'yi elinden tutup Kian'ın odasına çekiyorum.

Kardeşim kaşlarını çattı. Özel odaları onun mabedidir ve ziyaretçilerden ya da rahatsız edilmekten hoşlanmaz.

Paha biçilmez ay renkli bir opali kesmek için kullandığı küçük keskiyi bir kenara bırakıyor ve elinin sinirli bir hareketiyle toz kalıntılarını temizliyor.

"Aruan." Gülümsemesi düz. "Ne hoş bir bozulma."

"İğnelemeyi kes, Kian." Elsie'yi yanıma getiriyorum. "Bana ne kadar acı verse de, senin fikrine ihtiyacım var."

Ne hakkında olduğunu sormasına gerek yok. İfadesiz bakışlarını Elsie'ye çevirir. "O ne yaptı? Eşinin düşüncelerini inceleme fikrinin sana cazip gelmediği izlenimine kapıldım."

"Öyle değil." Bu fikir bile tek başına dişlerimi kenetliyor. "Yine de yap."

"Hey," diyor Elsie, biraz sinirlenmiş gibi. "Bu *benim* zihnim." Onu çekiyor elimi çekti. "Benim söz hakkım yok mu?"

Kardeşim kollarını anlamlı bir hareketle sandalyesinin kolçaklarına yerleştiriyor. "Ne aramalıyım, Aruan?"

Elsie gözlerini devirerek, "Görünüşe göre öyle değil," diye mırıldanıyor.

Onu kendime çevirerek narin yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum. Sözlerim yumuşak ve yatıştırıcı. "Az önce ne olduğunu anlamak istemiyor musun?"

"Önemli mi?" diye soruyor, en ufak bir rahatsızlık duymuyor gibi görünüyor.

Şaşkınlıkla eşime bakıyorum. O ejderhanın gölde olmasının tek bir nedeni olabilir. Orada yumurtalarla dolu bir yuvası olmalı. Uçan ejderhalar, özellikle de derimsi, yumuşak kabuklu beyaz yumurtalar bırakanlar, saldırganlıklarıyla ünlüdürler ve korumaları gereken yumurtaları olduğunda daha da saldırgan olurlar. Yine de canavar Elsie'nin elini okşar gibi yaladı ve sonra eğitilmiş bir ejderha hayvanı gibi onu takip etti.

"Evet," diyorum kesin bir ifadeyle. "Bu sizin güvenliğinizle ilgili."

"Bu kadar yuva kazıma yeter." Kian bizi sanki değerli taş koleksiyonundaki ilginç kayalarmışız gibi inceliyor. "Sadede gelin ve bana neler olduğunu anlatın."

Elsie'nin kaşları birbirine çarptı. "Yuva kazımak mı?"

"Kur yapmak için kullanılan bir metafor, yani eşlerin sevgi dolu ve şefkatli bir şekilde davranması anlamına geliyor." Kian'a kesik bir bakış fırlatıyorum. "Erkek bir ejderha potansiyel bir eşe bakabileceğini kanıtlamak için sahte bir yuva kazdığında buna yuva kazıma denir."

Kian'ın dudakları nadir görülen bir sırıtışa dönüşüyor. "Bu da demek oluyor ki kardeşim çok yakında gerçek bir kazıntı olacak ve ben de onun sürünmesini izlemenin her dakikasından zevk alacağım."

Jestine kendi düşmanca gülümsememle karşılık veriyorum. "Senin de sıran gelecek."

Beni sürünürken görme ihtimalinden aldığı zevk yüzünden silindi. Bir noktada, tüm erkekler eşleri için sürünür, özellikle de eşlerimizin karınları bebeklerimizle büyüdüğünde. Bir Alit erkeğinin dışısını memnun etmek için yapmayacağı şey yoktur. Ve Kian'a göre, ömür boyu bir yol arkadaşına zincirlenmekten daha büyük bir ceza yoktur. Çoğu Alit eşlerine sahip çıkmaktan gurur duyarken, Kian duygusal yüklerden arınmış bir şekilde tek başına yaşlanmayı tercih eder.

Her zamanki soğukkanlı maskesini takınarak, "Peki, ya buraya gelme sebebin olan soruyu bana sor ya da git yuvanı başka yerde kazıma işine bak. Yapacak işlerim var."

yap."

Bu benim için önemli olduğu için onun karşıtlığını görmezden gelerek gölde olanları hızlıca aktarıyorum.

Hikâyemin sonuna geldiğimde Kian gözlerini kırpmadan Elsie'ye dikeyor.

"Korkmadın," diyor, bunu bir soru yerine bir gerçek olarak ifade ediyor.

"Kendim için değil," diyor. "Sadece Aruan'ın onu buharlaştırabileceğini düşündüğümde Betty için."

"Sen ne düşünüyorsun?" Kardeşime sordum. "Ejderha neden onu sulu bir et parçası gibi yemedi?" Zihnimin en ön saflarında yer alan soruyu dile getirmeden önce tereddüt ediyorum, içimde bir şeyler umutlu bir heyecanla olduğu kadar ihtiyatla da kıpırdanıyor. "Bu Elsie'nin gücü olabilir mi?"

"Ne?" Elsie bana bakakaldı. "Benim bir gücüm yok. Ben bir Alit değilim."

Kian'ın yüz hatlarında nadir görülen bir duygu ifadesi daha beliriyor ve orada gördüğüm sempati beni rahatlatmıyor. Haklı olduğumu, Elsie'nin bu güçlü yırtıcılar üzerinde zihinsel bir etkisi olduğunu düşünüyor. Ve eğer durum buysa, bir daha asla rahat uyuyamayacağımı biliyor.

Ejderhalara hükmetmek son derece güçlü bir güç olurdu. Yararlı bir güç. Tehlikeli bir güç. O canavarların ne yapacağı hiç belli olmaz.

"Ne topluyorsun?" Elsie'nin zihnini kast ederek soruyorum.

Kian bakışlarını pencere kenarına yeni konmuş bir su ejderine çeviriyor. Böcek, yerleşmek için rahat bir pozisyon bulmadan önce zarif bir dans sergileyerek dantelli kanatlarını çırpıyor.

"Senden bir şey denemeni istiyorum Elsie," diyor Kian. "Şu su ejderhasına bak ve onun sana gelmesini iste."

Kian gerçekten Elsie'nin gücünün avcılarının ötesine uzandığını mı düşünüyor? Gücü, Elit olmayan tüm canlı formlara zihinsel olarak hükmetmek olabilir mi? Bir ejderhayı evcilleştirmek çok zor bir şey, kabul ediyorum.

zihinsel madde kütlesinden yararlanmak için. Bir böcek çok daha hassastır. Onun üzerinde güç kullanmak son derece karmaşık olacaktır.

Elsie hem kuşkulu hem de meraklı görünüyor. "Ciddi misin sen?" "Dene," diye ısrar ediyorum. "Bakalım ne olacak."

Dudaklarından bir nefes üflüyor ama dikkatini su ejderhasına verecek kadar da meraklı.

Elini uzatır. Böcek kanatlarını kaldırır, bıçakların keskinleşmesi gibi çaprazlar ve havalanır. Tavana doğru uçar ve orada birkaç saniye çırpındıktan sonra hızla alçalır ve Elsie'nin avucuna düzgünce konar.

Hayatımda ilk kez kelimeler kifayetsiz kalıyor. Kian da aynı suskunluk durumundan muzdarip gibi görünüyor. Rahatsız olmayan tek kişi Elsie.

Keyifli bir kahkaha atıyor. "Aww, ne kadar tatlı."

Ve sonra yuvarlak, ürkmüş gözlerini bana çevirirken kahkahası kesiliyor.

Su ejderhası tekrar havalanır. Elsie kolunu uzatmış donmuş halde duruyor. Bunu izleyen sessizlikte bilgi yerleşirken Kian ve ben ona bakıyoruz.

Elsie gücünü hiç kaybetmedi.

Her zaman oradaydı, uykuda, bekliyor. Ve ejderha adına, ne büyük bir güç.

Yüzündeki şok kolaylıkla yıkımla karıştırılabilir. Dünya'ya gönderildiğinde gücünün yok edilmediğine sevinmek yerine, kabul etmek istemediği, acı bir şekilde inkar ettiği bir gerçekle yüzleşiyor.

O bizden biri.

Artık bu gerçeği tartışmak yok. Burası onun evi.

Burası onun ait olduğu yer.

Tavırları yapmacıklaşıyor. Bir uyurgezer gibi, kolunu yanına bırakıyor.

Kian'ın sempatisinin nedeni anlaşılıyor. Eşim ejderhalara komuta ettiği sürece bir daha asla huzuru tadamayacağımı bildiği için bana acıyıyordu. Elsie'ye acıyordu, zihin okuma gücü onu gerçeğin onu nasıl etkileyeceği konusunda uyarmıştı.

"I-" Dilinin ucuyla dudaklarını ıslatıyor. "Düşündüğün gibi değil."

"Aruan'ın elinden o zehirli içkiyi alan peri ejderhası..." Kian alışılmadık derecede nazik bir şekilde söze başlar. "Bu bir kaza değildi."

"Seni koruyordu," diyorum şaşkınlıkla. "*Biliyordu.*"

Başını bir baş dönmesi yaratacak kadar sert sallıyor. "Bunu bilemezsin."

Kian ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Benimle gel." Elsie'nin elini tutup onu rahatlatıyorum.

Farklı nedenlerle de olsa bu ikimiz için de zor bir durum.

Onu koridora götürdüğümde itiraz etmiyor. Kian'ı, yemek artıkları için avlanan çivili evcil ejderhaların her zaman hazır bulunduğu ziyafet salonuna kadar takip ediyoruz.

"Onları yanına çağır," diyor Kian, normalde gözlerine yansıyan sıkıntıyı kıran bir heyecan kıvılcımı.

Ne ya da kim olduğunu sormuyor. Elsie'nin başını çevirmesiyle çivili ejderhaların masaların altından fırlayıp kaldırım taşlarının üzerinden geçerek Elsie'nin önünde sıraya girmeleri bir oluyor.

Tüm bu kargaşanın ne olduğunu görmek için mutfaktan çıkan aşçı ve temizlik personeli şaşkın bakışlarla manzarayı izliyor. Yemek olmadığı sürece evcil hayvanlar bizden uzak duruyor. Her zaman ayaklarının altına girdikleri için onlara kızgın olan temizlikçilerin süpürgeleri tarafından kovalanmaya alışkınlar.

Meraklı ve açıkça taşlaşmış bakışlara sırtını dönen Elsie, tahta bir kalas gibi sert adımlarla çıkışa doğru yürüyor. Çivili ejderhalar uzun bir kuyruk halinde onu takip ediyor. Artık gücü açığa çıktığına göre dizginlenmesi imkânsız görünüyor.

Hizmetçiler arasında fısıldaşmalar başlar. Onları uyarmanın bir anlamı yok. Dedikodular yayılacak. Kontrol altına alınamazlar.

Kian eşikten geçerken Elsie'nin ardından bakıyor. Peşinden gitmeden önce bakışıyoruz.

Sarayın her yarığında çivili ejderhalar dökülüyor, küçük leş yiyiciler eşime doğru çekildikçe koridorda karanlık bir nehir oluşturunyor. Peri ejderhaları kemerli geçitlerden fırlayıp havaya dalıyor. O kadar çoklar ki kanat çırpışları duvarların içinde bir esinti yaratıyor. Bir tanesi neredeyse saçıma dolanıyordu.

"Elsie." Omuzlarından tutup yüzünü bana dönmesini sağlıyorum. "Bırak artık. Bu kadar yeter."

Bir, iki kez göz kırpmıyor ve avuçlarımdan altına çöküyor. Hayvanlar oyalanıyor ama orduları artık üzerimize gelmiyor.

Kraliyet mensupları odalardan ve avlulardan dışarı çıkarak şaşkınlık ve korku karışımı bir bakışla manzarayı seyretmeye başladılar. Acil fısıltıları endişe ve biraz da dehşet doluydu.

Elsie'nin elinden tutup onu hızla odama, korku dolu bakışlardan uzağa götürdüğümde, kanatlı ve dört ayaklı hayvanlar da beni takip ediyor.

Yaratıkları dışarıda bıraktım ve bizi odama kapattım.

Bir an için öylece durup birbirimize bakıyoruz. Kelimeler gereksiz. Keşfini kabullenmek için zamana ihtiyacı var.

Ejderhalar, ben de öyle.

"Elsie." Bana bakmasını, göğsüne yerleşen boşluğa sinen huzursuzluğu yatıştırmama izin vermesini istiyorum. "Bunu kontrol etmeyi öğreneceksin, tatlım."

Hayal kırıklığını hafifletmek için nafile bir çaba.

Bana küçümseyen bir bakış attı. Ne hissettiğimi biliyor. Eşimin gücü karşısında duyduğum sevinç ve gurur, midesine saplanan bir ihanet bıçağı gibi olmalı.

Sözleri acı. "Bana söylediğin her şey doğru. Ben Elsie Barnikoff değilim, değil mi?"

Vurmak üzere olduğum darbeyi telafi etmek için ses tonumu yumuşatıyorum. "*Sen*
Elsie. Ama önce sen Laliss'tin."

Bunu söylemek bile onu kaybetmenin eski, onulmaz acısını geri getiriyor. Onunla yaşamayı öğrendim. Bu benim özümün bir parçası oldu. Ama şimdi benim neşem eşimin acısı. O da benim gibi buna alışacak. Zamanla onu kucaklayacak ve o zaman bu, eşler için olması gerektiği şekilde ortak sevincimiz olacak.

Dikkatli ve dalgın bakışlarını bana doğru kaldırıyor. "Onu hissedebiliyorum, gücü."

Anlayışla başımı sallıyorum, onun acısını dindiremediğim için çaresizlik beni sarıyor. "Daha iyi olacak."

Gözleri sertleşiyor, mavi-yeşil parlak nehir taşları gibi parlıyor. "Bunu bana kim yaptı, Aruan? Hayatımı kim mahvetti?"

"Yıkılmadı," diyorum elini tutarak, neden böyle hissettiğini anlasam da.

"Kim?" diye soruyor, o kararlı ve affetmeyen bakışlarıyla beni izliyor.

"Annem," diye itiraf ediyorum azımsanmayacak bir öfkeyle. "Ve şimdi nedenini öğren."

BÖLÜM 16

RL3IE

" her şey yalan."

E Sesim kendi kulaklarıma garip geliyor, sanki başka birine aitmiş gibi, ki öyle. Çünkü ben Elsie değilim. Hiç olmadım. Ben başka biriyim ve o kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

O bir yabancı. Farklı bir dünyadan gelen bir uzaylı.

Ve bu beni çok korkutuyor.

Şimdiden onun, bu yabancının, tuhaf güç kavramıyla zihnime sızdığını ve yavaşça bedenimi ele geçirdiğini hissediyorum. O bile artık bana ait değil. Beni uzun zamandır tanımlayan yara izleri ve zayıflık, bu varlığa, güçlü ve sağlıklı bir vücuda sahip bu dişiye yer açtı. Onu kendi ihtiyaçlarına göre şekillendiriyor ve her geçen dakika içimde daha da güçleniyor.

Ellerimi kulaklarıma üzerine kapatıyorum, sesi engellemek için değil ama çılgınlığı uzak tutmak için.

Deliriyorum. Aruan bana doğru

uzandı. "Elsie." Ondan

uzaklaşıyorum.

Koca bir yalan.

Varlığım bir saçmalıktan başka bir şey değil.

Neyin gerçek olduğunu biliyor muyum? Öyle hissettirmedeği kesin.

Aslında, öyle. Şu anda bile güç, bir konağın bedenini istila etmiş bir parazit gibi derimin yüzeyinin altında titreşiyor.

"Elsie," diyor tekrar, bu sefer daha sert.

Başımı sallayarak, "Ben Elsie *değilim*." diyorum. Ve bu konuda çok kızgınım.

"Sana Laliss dememi mi tercih edersin?" diye soruyor daha yumuşak bir tonda. Hayır, kesinlikle bana böyle hitap etmesini istemiyorum.

Kolunu indirmiyor. Elini uzatıyor, bana bir zeytin dalı gibi uzatıyor.

"Daha iyi olacak."

Yine aynı boş vaat. Olmayacak.

Burada benden çalınan hayatımı ya da Dünya'da sahip olduğum hayatı asla geri alamayacağım. Biyolojik ailemi asla tanıyamayacağım. Evlat edinen ailemi de bir daha göremeyeceğim, tabii Aruan'a bağlıysa. Buradaki hayatım başlamadan bitti ve Elsie Barnikoff olarak hayatım da sonsuza dek sona ermiş gibi görünüyor.

Peki şimdi ne olacak? Sadece parçaları toplayıp adım Laliss iken kaldığım yerden devam etmem mi gerekiyor? Ama ben Laliss değilim. Bildiğim tek isim Elsie, ama ben de onun gibi hissetmiyorum.

Göğsümden boş bir kahkaha kopuyor.

"Elsie." Aruan aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve ellerimi kulaklarımdan çekmek için bileklerimi yakalıyor. Onları parmaklarının mengenesinde iki yanımda tutuyor, bana yer ya da kaçma şansı vermiyor. "Bu dünyanın sonu değil. Bu sadece bir başlangıç."

"Neyin başlangıcı?" Dudaklarımdan histerik bir kahkaha daha dökülüyor. "Mutlu sonumuzun mu?" Kendimi onun elinden kurtarmak için çabalıyorum ama o bir santim bile geri çekilmiyor. "Eğer düşündüğün buysa, çok safsın." Çenemi kaldırıyorum. "Bunun ne olduğunu biliyor musun? Bu sen ve benim gün batımına doğru dörtnala gitmemiz değil." O kehaneti tekrar düşünerek devam ediyorum: "Bu, tüm karmaşaların anasının başlangıcı."

"Sakin ol," diyor, çenesinde bir kas kasılıyor. "Kendini üzmenin bir anlamı yok. Bu durum senin için kötü olmak zorunda değil."

"Benim için fena değil mi? Ben senin tutsağınım, Aruan. Burada olmak istemiyorum, beni duyuyor musun?" Yüzüne bakıyorum. "Laliss olmak istemiyorum ve senin lanet eşin olmak istemiyorum!"

Ölümcül bir sessizlik çöküyor üzerine. Daralmış gözlerle bana bakıyor, gümüş derinliklerinde rahatsız edici bir şey parlıyor. "Sen benimsin, Elsie. *Benimsin*. Kader böyle tasarladı. Bu senin kaderin. Bunu ya savaşıyor zor yoldan yaparsın ya da kabullenirsin." Gözleri daha da kısıldı, yarıklara dönüştü. "Neyi seçersen seç, benim olduğun gerçeği değişmeyecek."

Adaletsizlik içimde patlamak üzere olana kadar birikiyor.

"Çek ellerini üzerimden," diyorum dişlerimi sıkarak, onunla yeniden mücadele ederek. Bunun yerine beni kollarıyla sararak daha da etkili bir şekilde hapsediyor. "Bırak beni!" Çığlık atıyorum, var gücümle tekmeliyorum ama çabalarımın hiçbir faydası olmuyor.

onun üzerindeki etkisi.

Beni kolayca ayağa kaldırdı. Nefes almakta zorlanıyorum. Sanırım o kaslı kolların inatçı sıkışı göğüs kafesimi ezebilir.

"İşin bitti mi?" diye soruyor gergin bir sesle.

Mantıklı düşünmenin ya da hareket etmenin ötesindeyim. Tek istediğim buradan çıkmak, bu hapis haneden ve korkutucu gerçeklikten kaçmak.

Kıvırıp tekmeliyorum, daha önce hiç olmadığı gibi savaşıyorum.

"Kes şunu Elsie, yoksa kendine zarar vermeden önce seni zapt etmekten başka çare bırakmayacaksın bana."

Durmuyorum. Duramıyorum. Kafese hapsolmuş vahşi bir hayvan gibiyim, özgürlüğe giden yolu tırmalıyorum.

Zihnimin bir köşesinde, yere indiğimizin farkındayım. Tavan eğiliyor. Aruan bir elini başımın altına, diğerini de sırtıma koyarak düşüşümü engelliyor. Sert kaldırım taşlarının şokunu emiyor.

Bir eliyle her iki bileğimi başımın üzerinde tutarken diğer eliyle de kolunun üzerinde duruyordu.

Sessizleşiyorum.

Ağırlığı beni ezmeden sabitliyor. Donmuş bir şok anında birbirimize bakıyoruz, birimiz öfkeyle, diğerimiz hesaplamayla. Göğsüm zahmetli nefeslerle kabarıyor. Aruan'ın gövdesi granitten bir levha gibi benimkinden sadece bir santim uzaktayken, nefes almak için neredeyse hiç yer yok. Her nefes alışımında göğüslerim o sert kaslara sürtünüyor. Giysilerimizin katmanları yeterli bir bariyer oluşturmuyor. Meme uçlarım sertleşiyor. Onun yakınlığı, içimde ona dair istenmeyen ama inkar edilemez bir farkındalık yaratıyor.

Şu koku.

Çok güzel kokuyor.

Üzerime oturuşu çok iyi *hissettiriyor*. Her yeri sert, özellikle de sikinin karnıma baskı yaptığı yer.

Nefes alışımındaki hızlanma artık dövüşmenin verdiği fiziksel efordan kaynaklanmıyor. Kollarımı ona dolama ve onu kendime çekme dürtüsü çok güçlü. Neredeyse harekete geçiyordum ki kollarımı yere sabitlediğini çok geç hatırladım.

Tehlikeli.

Benim pozisyonum savunmasız.

Yine de kalçalarımın arasında ona yer açmak için bacaklarımı açmaktan kendimi alamıyorum.

"Elsie," diyor hayvani bir hırıltıyla. Bir uyarı.

Ama bedenimin çekimine karşı çaresizim. Zihnim işe yaramıyor. Beni ele geçiren ve artık hareketlerimi belirleyen garip içgüdüyle baş edemiyorum. Onunla Aruan'la savaşılabildiğim ve fiziksel gücümle kazanabildiğim kadar az savaşılabiliyorum. Daha dövüşmeye fırsat bulamadan kaybettiğimi biliyorum. Buna rağmen

Karnımda büyüyen dayanılmaz sıcaklık, yaklaşan yenilgim beni çaresiz bir öfkeyle dolduruyor.

Teslimiyetimi hissetmiş gibi bileklerimdeki tutuşunu gevşetiyor. Gözlerinde neredeyse şefkatli bir şey beliriyor. Ağızlarımızı birbirine bastırduğunda, beklediğim gibi ilk öpüşmemizdeki çarpışan, şiddetli aciliyetle değil. Dudaklarını dudaklarımın etrafında şekillendirmesi şefkatli ve araştırmacı, ama aynı zamanda beni istemedenden dudaklarımı onun için ayırmaya itecek kadar da iddialı.

Öpücüğü bir uyuşturucu gibi, duyularımı bastırıyor ve düşüncelerimi karıştırıyor. İç kaslarım tepki olarak kasılıyor, çekirdeğimde güçlü bir ihtiyaç oluşuyor.

Ben istiyorum.

Tanrım, çok istiyorum.

Bileklerimi bıraktığında, parmaklarımı yumuşak saçlarının kalın telleri arasından geçiriyorum. Onu iterken bile ona tutunuyorum, zihnim ve bedenim savaşıyor, bu savaşın sonucu hakkında hiçbir soru olmasa bile.

O ağzımı keşfederken ben de onu öpüyorum. Dilimi onunkine doluyor ve sırayla dudaklarının şeklini aklıkla öğreniyorum. Boşlukta yankılanan iniltiler benim ağzımdan geliyor olamaz. Yine de bu ses odayı her doldurduğunda, Aruan inliyor, sarhoş edici öpücüğü ve kalçalarını lezzetli bir şekilde döndürmesiyle beni ona biraz daha sıkı bağlıyor. Yüzümü avuçlarının arasına alarak beni yerinde tutuyor ve ağzımı yağmalaması için erişilebilir kılıyor.

Hafifçe kayarak kalçalarını eğiyor ve bacaklarımın arasında ayak parmaklarımın zevkle kıvrılmasına neden olan yumuşak bir noktaya çarpıyor.

Ah.

Kendimi ona sürüyorum ve daha da yaklaşmak için bacaklarımı kışına doluyorum.

"Elsie," diyor ağzını benimkinden ayırarak.

Birbirimize baktık, göğüslerimiz hızla inip kalkıyordu. Adımı söyleme şekli de başka bir uyarıydı. Bana diyor ki.

geri dönüşü olmayan nokta.

Bir eşe bağlı olmanın anlamı kafama bir çuval patates gibi çarpıyor. Bu kaderden kaçış yok. Karşı koyamayacağımı söylerken kastettiği buydu. Vücudum çoktan benim yerime kararını verdi. Yeni keşfedilen sağlığına ve canlılığına rağmen, akılsızlığa teslim olurken bana ihanet ettiği için ondan nefret etmekten kendimi alamıyorum, neredeyse öfkeyle bacaklarımın arasına yuvalanmış kalın alete karşı daha sert hareket ederek vücudumun ihtiyaç duyduğu rahatlamamanın peşinden koşuyorum.

"Yavaşla," diyor Aruan boğuk bir sesle. "Seni burada yere yatırmamı istemezsin."

Cevabım kin ve kızgınlıktan doğdu. "Yap artık şunu." Kalın, siyah bir kaş mükemmel bir kavisle, alaycı bir kıvrımla kalkıyor.

"Bunun gibi mi?"

"Nerede ya da nasıl yaptığımızın bir önemi var mı?" Elimi bedenlerimizin arasında gezdirip parmaklarımı pantolonunu saran kalın uzunluğun etrafında kilitliyorum. Bir parçam bundan zevk almak istemiyor. Belki de yapmazsam, bunu bir daha yapmak istemeyeceğim. Her birini kaybetmek için savaş üstüne savaşmak zorunda kalmayacağım. "Bitir artık şu işi."

Tıslıyor. "Bana böyle dokunmaya devam edersen sonuçlarına ikimiz de pişman oluruz. Eşimin hak ettiği gibi seni yatağında değil, taşların üzerinde bir canavar gibi becereceğim."

"Ben senin eşin değilim," diye alay ediyorum. "Henüz değilim."

Elimi yakalıyor ve hareketlerimi durdurmak için sikinin etrafında sıkıyor. "Tehlikeli oyunlar oynuyorsun."

Kendi sözlerini ona geri atarak, "Cesaretini mi kaybettin?" diye soruyorum.

"Eğer istediğin buysa," diye cevap veriyor, cesaretime rağmen beni korkutan bir kesinlikte.

Beni bırakıyor ve üzerimden kalkıyor. Üzerimde yükselene kadar boyunun uzamasını izliyorum. Tersine, onun dokunuşu olmadan daha soğuk hissediyorum. Daha boş.

Soyunurken bakışlarımı üzerinde tutuyor, karşısındaki manzaradan nefret etmesine engel olamayacak kadar çok hoşlanan bir adam gibi beni içine çekiyor. Evet, gerçekten de bana ihtiyaç duyduğu için kendinden nefret ediyor, beni "sahiplenme" kararlılığının kontrolünü elinden almasından nefret ediyor. Bunu göğsümde, düşüncelerinin ve duygularının yankılandığı o yerde hissediyorum.

Bana asla yalan söyleyememesinin bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğunu bilmiyorum. Bana tatlı sözler söyleyemez ya da önemsedğini söyleyemez. Bunun benimle ilgili olduğunu bile söyleyemiyor. Hayır, bu tamamen onunla ilgili, istediği eşle ilgili. Bencilce sebeplerden dolayı.

"Belki de böylesi daha iyidir," diyor son giysisini çıkarırken. "İksirin etkisiyle şehvetten çılgına dönmeyeceğiz ve dolayısıyla acıya ya da yaralanmalara karşı kör olmayacağız. Kontrol bende olursa sana zarar verme ihtimalim azalır."

"Acı" ve "yaralanma" kelimeleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor, beynime gerektiği gibi yerleşmiyor. Tepemde duran mükemmel erkek örneğini incelemekle meşgulüm. Amansız kasları, güçlü kolları ve bacaklarıyla bir dövüş makinesi gibi inşa edilmiş. Aleti kalın ve uzun bir şekilde dışarı çıkmış, pürüzsüz tepesi şimdiden bir damla ön spermle parlıyor.

Ağzımın kuruduğunu fark ederek yutkunuyorum. Çünkü o çok güzel. Çünkü bir kez daha onun ne kadar büyük olduğunu fark ettim. *Gerçekten* büyük.

Hayatım boyunca bu kadar hasta olmasaydım, daha fazla deney yapabilirdim, belki bir ya da iki vibratör deneyebilirdim, ama hiçbir zaman çaba sarf etmek için yeterli enerjiyi ya da uyarılmayı bir araya getiremedim.

Beni neyin beklediğini bilmediğim için şimdi çok pişmanım.

Hınzır bir sırıtışla duruşunu hafifçe genişletiyor, bana elini uzatırken bile izlememe izin veriyor. Uzattığı ele bakıyorum, siyah saçlarıyla kocaman ve erkeksi.

Zekice bir hamle. Bunu kabul etmek ona onay verdiğim anlamına gelecek. Seçimi *benim* yaptığımdan, daha sonra onu beni zorlamakla suçlayamayacağımdan emin oluyor.

Eğer elini tutmazsam, bana yine korkak diyebilir.

Haksız sayılmaz. Ben de öyle hissediyorum. Bir korkak. Hayatım boyunca birçok şey oldum ama asla bir korkak olmadım.

Yavaşça uzanıp elimi onunkine koyuyorum, onda hissettiğim aynı ikilik - bir şeyi çok istemek ve bu nedenle ondan nefret etmek- içimde savaşıırken bile.

Gözlerinde onay parlıyor ama bu beni seven birinin takdiri gibi içimi ısıtmıyor. Sadece yapmamı istediği bir şeyi yaptığım için beni övüyor.

Bu düşünceye tutunuyorum ve kendime bunu birbirimizi gerçekten önemseydiğimiz için yapmadığımızı hatırlatıyorum. Bu karmaşadan aklım ve kalbim sağlam bir şekilde çıkmak istiyorsam kendimi korumam hayati önem taşıyor.

Bedenlerimiz birbirine değecek kadar yaklaşıyor beni. Teninin sıcaklığı giysilerimin katmanları arasından beni kavuruyor. Yapmak üzere olduğumuz şeyin olumsuz yönlerine ne kadar odaklanırsam odaklanayım, artık aramızda mesafe kalmadığında tüm bu kavramlar kül oluyor.

Onun gücünü hissedebiliyorum. Düşük bir uğultuyla vızıldıyor, benimkini canlandırıyor. Büyük bir kedinin yumuşak mırıltısı gibi. Bir alfa aslanın. Bir yandan yatıştırıcı, diğer yandan da beni uykuda ama patlamaya hazır bir enerjiyle öylesine gerginleştiriyor ki, sanki kan dolaşıma bir shot espresso enjekte edilmiş gibi hissediyorum.

Uğultu göğüs kemiğime işliyor. Nedense ısrarcı davranıyor, birlikte vızıldayana kadar bu numarayı bana uyguluyor. Alkol olmadan çakırkeyif olmak gibi.

Bu duyguya teslim olduğumda, botlarımdan başlayarak beni soyuyor. Sırada pantolon var. Sonra gömlek. Ve sonra çırılçıplak kalıyorum, çünkü burada iç çamaşırıyla uğraşmıyorlar.

Başımı tutup yüzümü geriye yatırıyor ve boynuma bir öpücük kondurmak için eğiliyor. Bunu zevkten nefesimi kesen nazik bir ısırıkla takip ediyor. Boynumun sütununa yerleştirdiği öpücükler her seferinde ürpermeme neden oluyor.

tüylerim diken diken oluyor. Kulak mememi ağzına alıp kulağıma bir sözle ilgili bir şeyler fısıldadığında tüylerim diken diken oluyor.

İyileştirmek için bir söz. Bıçak deriyi kesmeden önce kesik üzerindeki bir bandaj gibi.

Ama o devasa elleriyle göğüslerimi avuçlarken, şişip ağırlaşınca kadar yoğunurken sözlerine ya da anlamlarına konsantre olamıyorum.

Dünya ayaklarımın altından kayıp gidiyor. Beni kollarının arasına aldı. Oda bir bulanıklık içinde geçiyor. Yerin ortasında bir yerde, atılmış giysilerimiz solmuş çiçekler gibi iki yığın halinde duruyor. Günün sert beyaz ışığı, ayın yumuşak, bağışlayıcı ışınlarının aksine pencereden içeri süzülüyor. Derimin altında yükselen sıcaklığı serinletecek bir akşam esintisi yok, yüzümdeki istenmeyen duyguları -şehvet, coşku, yenilgi ve acıyı- gizleyecek bir karanlık yok. Her zaman var olan, solmayan öfke. Ama öpücükleri tatlı ve içimdeki güce ulaşan o statik güç uğultusu sakinleştirici.

Sırtım serin, ipeksi bir yüzeye, yatağının çarşaflarına çarpıyor. Yumuşaklığın içine gömülüyorum, Aruan'ın vücudunun ağırlığı beni yere sabitliyor. Daha önce olduğu gibi, rahat bir ağırlık. Beni öpmeye devam ederken kendini dirseklerinin üzerinde tutuyor. Hareketleri nazik ve baştan çıkarıcı, beni sadece dudaklarımı değil bacaklarımı da ona açmam için ikna ediyor.

Kollarımı başımın üzerine kaldırıyor ve bileklerimi ellerinin güçlü kavrayışıyla kelepçeleyerek yatağın üzerinde sıkıca sabitliyor. Güvenli bir şekilde bağlandıktan sonra vücudumdan aşağı iniyor ve bir meme ucumu ağzına alıyor. Sırtımı eğip daha fazlası için yalvarıyorum. Ucu dilinin üzerinde sertleşiyor. Dişleriyle öyle bir şey yapıyor ki çığlık atıyorum. Bu ses onun övgüsünü davet ediyor. Ne söylediğinin farkında değilim. Diliyle ve dişleriyle beni hınzırca tahrik ederken uyandırdığı hislere odaklanmış durumdayım.

Her iki bileğimi de büyük bir eline geçiriyor ve diğer elini bacaklarımın arasına kaydırıyor. Kıvrımlarıma dokunduğunda sarsılıyorum. O kadar ıslağım ki uyarılmam kalçalarımda kayganlaşıyor. Bu bana daha fazla övgü ve göğsünden yayılan daha yüksek bir güç mırıltısı kazandırıyor.

"Benim için çok hazırsın," diyor erimiş gümüş gözleriyle bana bakarak. Şimdiye kadar nefes nefese kalmıştım, parmağının sürtünmesinin peşinden koşarken nazikçe

-Zonklayan klitorisimi çok nazikçe okşuyor.

"İstediğin bu mu tatlım?" diye soruyor çakıllı bir sesle.

Daha başlamadık bile ama şimdiden yanıyorum. Aklımı başımda tutmak için elimden geleni yaparak başımı sallıyorum.

"Merak etme, benim güzel, alıngan eşim. Senin zevkinle ben ilgileneceğim." Sözüne yerine getirerek kollarımı bırakıyor ve bir elini göğsümün üzerine koyup meme ucunu okşarken diğer elinin parmaklarıyla kıvrımlarıma dokunuyor. "Elime mi yoksa yüzüme mi boşalmak istersin?"

Kan yanaklarıma hücum ediyor. Seks konuşmaları konusunda pek tecrübeli sayılmam ve o bunu hem kaba hem de ateşli bir şekilde söylüyor. Anlaşılmaz bir şeyler kekeliyorum, o da kıkırdıyor.

"Benim seçmeme ne dersin?" diyor, şimdiden vücudumda aşağı doğru ilerliyor.

Cesaretim tükenirken istemsizce bacaklarımı kapatıyorum ama o dizlerimi kavırıyor ve başını kalçalarımın arasına indirmeden önce onları açıyor.

Oh, lanet olsun.

Sanırım bu sefer gerçekten öldüm ve cennete gittim.

Diliyle yaptığı şeyler... yasadışı olmalı.

Varlığından haberdar olmadığım sinir uçlarımı uyandırarak yarığımın izini sürüyor. Başparmaklarıyla beni ayırdığında, klitorisimi ağzına almadan önce beni iyice açtığında, tüm vücudum şilteden kalkıyor. Sanki ölümcül voltlarda elektrikle çarpılmış gibiyim. Zehir olayından sonra koridorda bana dokunduğu zamanki gibi zevk yavaşça alt bedenime yayılmıyor. Dudaklarının güçlü emişi ve keskin küçük

Dişlerinin ısıkları, uzaya doğru genişleyen bir yıldız kayması gibi çekirdeğimin merkezinden patlatıyor.

Parmaklarımı yorganın içine sokuyorum, ipeksi çarşafları yumruklarım ile sıkıyorum.

Dilini bir kez daha yalayıp fiske vuruyor ve orgazm bir kasırganın yıkıcı gücüyle bedenimi parçalıyor.

"Ne kadar iyi bir kızsın," diye mırıldanıyor. "Benim için çok güzel zevk alıyorsun." Başını kaldırıyor ve o ürkütücü, metalik gri bakışlarıyla beni sabitliyor. "Bunu yine yapacaksın tatlı dostum ve bu sefer benim sikime boşalacaksın."

Böyle bir zevkin var olduğunu bilmiyordum. Kadifemsi pürüzsüz ama sert bir şey girişimi dürttüğünde, hala patlayıcı salınımdan, beynimi sisleyen endorfinlerden aşağı iniyorum.

"Derin bir nefes al Elsie," diyor Aruan, dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurarak.

Kollarımı başımın üstünde tutmaya geri döndü ama parmaklarımızı iç içe geçirdiği ve avuç içlerimi yatağa bastırdığı için daha samimi geliyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve orgazmımın artçı ışıltısında sürüklenmeye bırakıyorum kendimi. Artçı şoklar o kadar güçlü ki göz kapaklarımda arkasında mor-beyaz yıldızlar beliriyor.

Bacaklarımda o sert baskı kıvrımlarımı ayırmak için giderek arttığında gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Aralarına bir izinsiz giriş giriyor, varlığı heyecan verici ve yabancı. Korkutucu.

"Rahatla," diyor ve çeneme bir öpücük konduruyor. "Daha kolay olacak. Daha çok keyif alacaksın."

Kalçalarını döndürüp o kalın, sıcak sertliği içimde biraz daha derine yerleştirdiğinde rahatlamak söz konusu bile değil.

Onun için yeterli yer yok. O çok büyük. Vücudumun esneme payı onun boyutunu karşılamaya yetmiyor.

Parmaklarımı morartıcı bir güçle onunkilere doluyorum ve kalçalarımı kıvrarak onu, binicisini atlatan vahşi bir at gibi savurmaya çalışıyorum.

"Şşşt," diyor ve beni tekrar dudaklarımdan öpüyor. "Üzülme, tatlım." Az önceki coşku biraz dağılıyor ve yeni bir gerçeklik hissine kapılıyorum- ve onunla birlikte korku.

"Bana bak Elsie," diye emrediyor, bir santim daha derine kayarken bile.

Rahatsızlıktan nefes almak için savaşıyor haykırıyorum. İslağım, ama bu onun yolunu kolaylaştırmıyor. Sanırım beni ikiye ayırabilir.

"Bakiresin," diyor azımsanmayacak bir erkeklik gururu ve memnuniyetle ama aynı zamanda şaşkınlıkla.

"Yok artık," diye ısııyorum, o bir santim daha hareket ederken tırnaklarımı ellerinin arkasına geçiriyorum.

"Bana söylemeliydin," diyor kabaca. "Seni elimle hazırlardım."

Nefesimi içime çekiyorum, baskıya karşı kendimi sıkıyorum. "Bu... işe yaramayacak."

"Sus, tatlım. Rahatlamak için elinden geleni yap." Kıpırdamadan duruyor, merhametle bana alışmam ve dediğini yapmaya çalışmam için zaman veriyor.

"Canın yanacak ama seninle ilgileneceğim, benim güzel küçük dostum."

Söz verdiği gibi, acıyor. Sonuna kadar iterken alevlenen bir yanıkla acıyor. Göğsümden bir çığlık kopuyor ve onu boğucu bir öpücükle yakalıyor. Hareket etmeye başladığında vücudumun bunu sonuna kadar götürme isteğinden pişmanlık duymak üzereyim.

İlk başta, acı yoğunlaşıyor. Savaşmak istiyorum ama yapamıyorum. Sadece orada yatıyorum, yenilmiş bir şekilde, yakında bitmesi için dua ediyorum.

Bana bakmak için uzaklaştığında Aruan'ın yüzü netleşiyor. Çenesi kasılmış ve alnında boncuk boncuk terler birikmiş. Gözlerindeki bakış tam bir konsantrasyon ifadesi.

Kendini tutuyor. Benim hatırım için.

"Yap şunu," diyorum acıya karşı dişlerimi birbirine geçirerek. "Bitir şu işi artık."

"Hayır." Kelimesi sert ama ifadesi yumuşak. "Beni aceleye getirmene izin vermeyeceğim. Sana zaman ayıracağım."

Çaresizlik içinde inliyorum. "Aruan, lütfen." Tutamadığım gözyaşlarım gözlerimin kenarlarından akıyor. "Sana yalvarıyorum, lütfen buna bir son ver."

Gözyaşlarımı öpüyor ve kulağıma duymak istemediğim o tatlı sözleri fısıldıyor, cesaretlendirici sözler ve onu ne kadar iyi karşıladığımı için övgüler.

Onu.

Her şey onunla ilgili.

Ve tam onu suçlamak üzereyken, acı farklı bir şeye, ağzını kullandığında yaşadığımdan çok daha cinsel ve yoğun bir zevke dönüşüyor.

"Ah." Kalçalarımı oynatıyorum, içimdeki hamliğa rağmen uyarılma arıyorum. "Daha fazla."

"Yavaşça," diyor kıkırdayarak. "Yoksa yarın yürüyemeyecek kadar ağrın olur."

Neden sadece istediğimi yapmıyor? Durmasını istediğimde hareket ediyor ve daha hızlı gitmesini istediğimde yavaş gidiyor.

"Çekilmez birisin," diye boğuluyorum.

"Eğer çekilmez biriysen, bunun nedeni sonrasında hassas olmanızı istemememdir."

Ama bunu söylerken bile, kısa süre sonra beni tekrar ihtiyaçtan çılgına çeviren tembel bir hızla itmeye başlıyor. Bacaklarımı kıcına doluyor ve kendimi daha yukarı kaldırıyorum.

"Ejderhalar," diye mırıldanıyor, parmaklarımı o kadar sert kavırıyor ki acıyor.

"Aruan, lütfen..." Onun etrafında kenetleniyorum, buna daha önce hiç olmadığı kadar ihtiyacım var.

Yüzündeki ifade acı dolu bir zevk ve zaferle eşdeğer. "Seni sikmem için bana yalvarıyor musun, dostum?"

Bana yalvaracağımı söyledi, beni uyardı ama umursamaya bile cesaret edemiyorum. "Yapmamı istiyor musun?" Bir ısıklıkla sormayı başarıyorum. "Bu seni daha çok istendiğini hissettirecek mi? Daha arzulanır mı?"

"Çok dramatik." Alnında boncuk boncuk terler belirirken bile dilini saklatıyor. "Zaten sana ait olan bir şey için yalvarmana gerek yok."

Bu ifadede bir yanlışlık var, ama bunu incelemek için durmuyorum. Kontrolünü kaybetmeye yakın olduğunu hissederek, yapmam gerektiğini bildiğim gibi yavaşlamıyorum. Hayır, onun üzerindeki gücümü test ediyorum, göğüs uçlarımı göğsüne sürterek ve kalçalarımı daha hızlı hareket ettirerek canavarı baştan çıkarıyorum.

Çöküş beklediğimden daha hızlı ve ben buna hazır olmadan çok önce geliyor. Ellerimi bırakarak, parmaklarını kalçalarımın morartıcı bir tutuşla kilitliyor ve çılgın bir ritimle içime girerken beni yatağa sıkıca tutuyor, vücudumu çırpınan spazmların hızlı bir teslimiyetine sokuyor, içimde başka bir orgazm patlarken, iç kaslarımı horozunun etrafında daraltıyor.

"Elsie," diye hırlıyor.

Eğer kalçalarımı yatağa sabitlememiş olsaydı, itişlerinin gücü beni yatağın üzerinde kaydırırdı. Kontrolünü kaybetmesi hem dehşet verici hem de güzel. Ama artık korkuyu ya da acıyı hissetmiyorum. Tek bildiğim, beni fiziksel ve zihinsel olarak bunaltan dünyayı sarsan -daha doğrusu Zerra'yı sarsan- zevk. Jöle gibiyim, hareket edemiyorum ya da düşünemiyorum. Sadece onun altında uzanabiliyor, bitmek bilmeyen bir coşkunun acımasız artçı şoklarıyla titriyorum.

Tüm vücudu gerilmeden önce bana son bir kez daha çarpıyor. Aleti inanılmaz derecede kalınlaşıyor ve sonra içimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor. İçimden bir zevk dalgası geçiyor, tüylerim diken diken oluyor. İçimde kilitli kalmış bir halde, çenesini sıkarak zevkini çıkarıyor, yüz hatları acı çekiyormuş gibi sabitlenmiş.

Bittiğinde, nefesini tutmak için alnını benimkine yaslıyor. Sonunda ellerimi bırakıp beni kollarına alıyor ve göğsünün sıcaklığına ve güvenliğine sarıyor. Kollarım içgüdüsel olarak ona sarılıyor, tutunacak bir şeye ihtiyaç duyuyorum. Yüzünü boynuma gömüyor ve omzumun kıvrımına sokulmadan önce hassas bir noktayı öpüyor.

Bitti.

Çiftleştik.

Eğer bir şey olmasını bekliyorsam -bazı duyguların değişmesini ya da bir bağın sihirli bir şekilde ortaya çıkmasını- fena halde hayal kırıklığına uğruyorum. Fiziksel zevkten mahrum kaldığımda geriye kalan tek şey aynı eski öfke ve kafa karışıklığı oluyor.

Dirseklerine dayanarak yüzümü inceliyor. "Nasılsın?"

Kaşlarımı çatıyorum. "İkiye bölünmüş gibi hissetmek dışında mı?" Her şey üzerime çöküyor, tüm birikmiş kızgınlık ve birikmiş öfke. Adaletsizlik. Gözlerimin arkasında yaşlar birikiyor ama onları dökmeyi reddediyorum. Ona bu zayıflığı vermemek için dudağımı sertçe ısıyorum. Bunun yerine, sahip olduğum tek silahla savaşarak saldırıyorum. "Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum," diyor beni itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız eden kolay bir kabullenişle. Ses tonu ağırbaşlı. "Sadece çiftleşmemizin tamamlanmadığı gerçeğinden bile anlayabiliyorum."

"Çiftleşmemiz tamamlanmadı da ne demek? İçime boşaldın."

Gözlerinde sahiplenme kıvılcımları çakıyor ama ifadesi örtülü, sesi neredeyse tonsuz. "Evet, seni tohumlarımla doldurarak iyi bir iş çıkardım. Seni taşıyacak kadar doldurdum. Birbirimize bağlandığımız şu anda bile, içinde tutamadığın şeyin amından döküldüğünü hissedebiliyorum."

Sikeyim.

Doğum kontrolü.

Bu kadar önemli bir şey nasıl aklımdan çıkmış olabilir? Bu lanet çiftleşme dürtüsü. Mantığımı bulandırdı ve beynimi uyuşturdu.

"Çocuk sahibi olmak istemiyorum," diyorum kısık bir sesle. En azından şimdi değil. Bu şekilde olmaz.

Yüzündeki tüm duygu izlerini o kadar etkili bir şekilde siliyor ki Kian'a taş çıkartıyor. "O zaman hamile kalmamış olmanı umalım." Sonra, aynı hızla, bana soğuk, alaycı bir gülümseme veriyor. "Ama endişelenme. Alit kadınları kolay gebe kalmaz. Nadiren ilk denemede olur."

İçim rahat etmedi, "Neden korunmadın?" diye sordum.

"Çünkü çiftleşen bir çiftin bir çocuğa kucak açacağı varsayılır. Çiftler bu fikre sadece sıcak bakmakla kalmaz, bunu umutsuzca arzularlar." "Biz çiftleşmiş bir çift değiliz. Bunu kendin söyledin."

"Evet," diye robot gibi cevap veriyor, onu anlamama izin vermiyor.

"Madem bu kadar iyi bir iş çıkardın, neden tamamlanmadı?" İyi bir alaycılık dozuyla soruyorum.

Fiziksel olarak doydum ama tatmin olmaktan çok uzağım. Bir parçam benim acı çektiğim gibi onun da canını yakmak istiyor. Beni isteğim dışında burada tuttuğu ve aramızdaki çekime karşı koymamı imkânsız kıldığı için onu cezalandırmak istiyorum. Beni ona boyun eğmeye zorladığı için onu cezalandırmak istiyorum. Kendimi kaybeden tarafta bulmak aşağılayıcı bir deneyim. Zevk verici ama aşağılayıcı. Bu kontrol edilemez ihtiyacın altında ezilmekten başka seçeneğim yok. O sadece tekrar tekrar kazanabilir ve bu adil değil.

Beni bırakıp üzerimden kalkarken ve ayağa kalkarken taş gibi bir bakış takınıyor. Daha önce olduğu gibi, onun dokunuşunun kaybı beni garip bir şekilde mahrum bırakıyor. Neden bu kadar hayal kırıklığına uğradığım hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim onun da hayal kırıklığına uğradığı.

Seks beklediği gibi değil miydi? Onu memnun etmedi mi? Çok mu deneyimsizdim?

Bu kadar iyi saklamadan önce yüz ifadesinde gördüğüm şey bu muydu?
Hayal kırıklığı mı?

Nedense bu düşünce beni çok üzüyor. Beni olması gerekenden çok daha fazla incitiyor. Onun yataktaki yeteneklerim hakkındaki düşünceleri beni etkilememeli. Umurumda olmamalı. Umurumda değil. O zaman neden arkasına bile bakmadan uzaklaşırken ağlayacak gibi oluyorum?

Artık tutamadığım istenmeyen gözyaşlarım yanaklarımdan akıyor. Sabırsızca yüzümü silerek dirseklerimin üzerine kalkıyorum. Diğer odaya doğru yürürken, yontulmuş kışını ve mermerden yontulmuş gibi görünen sırt kaslarını izliyorum.

Her neyse. Gidip kendini becerebilir.

Yastık muhabbeti beklemiyordum ama V kartımı talep etmişken soğuk bırakılmak hoşuma gitmiyor.

Elinde o büyük, katlanmış banyo çarşaflarından biriyle döndüğünde gözyaşlarımı yutuyorum.

"İşte," diyor aynı duygusuz ses tonuyla ve bana kapıyı açıyor.

Seks sonrası yakınlık için çok fazla. Hatta her zamankinden daha fazla yabancı gibiyiz. Ortam o kadar rahatsız edici ki keşke buradan başka bir yerde olsaydım diyorum. Böyle davranıyorsa seks gerçekten berbat geçmiş olmalı. Cinsel olmayan etkileşimlerimizde bana eylemden sonra olduğundan daha fazla sıcaklık gösterdi.

Beni çarşafa sarıyor, üşümemi istemediğini söylüyor ve sonra elini uzatıyor. Otomatik pilotta elini tuttuğumda beni temizlik odasına götürüyor.

Suya giriyor ve benim de girmeme yardım etmeden önce çarşafı bırakmamı bekliyor. Karşısındaki banka yerleşiyorum ve beni yanına davet etmiyor ya da daha önce yaptığı gibi kucağına oturtmuyor. Bunun yerine, benden ve az önce yaptıklarımızdan çok uzakta, düşüncelerine dalmış görünüyor.

Sanki önemi yokmuş
gibi. Çünkü önemli
değil.

Neden olsun ki?

İstedini aldı ve umduğundan daha az hoşuna gitti. Rahatlamış olmalıyım. O zaman neden kalbime bir ağırlık çöküyor ve gözlerimin arkasında o lanetli yaşlardan daha fazlası yanıyor? Neden beni hıçkıra hıçkıra ağlatacak kadar acıtıyor?

Yüzünü duruluyor ve büyük elleriyle saçlarını geriye doğru tarıyor. Damlalar uzun, koyu kirpiklerine yapışıyor.

"Acını dindirmek için bir pomat ya da içkiye ihtiyacın var mı?" diye soruyor gelişigüzel, gerçekçi bir şekilde, sanki gerçekten umursamıyormuş ama garip bir görev duygusuyla benimle ilgilenmek zorunda hissettiği için soruyormuş gibi.

Evet, işte bu. Sanki umurundaymış gibi değil, sanki yapmak *zorundaymış* gibi, sanki bu sinir bozucu bir sorumluluktan başka bir şey değilmiş gibi soruyor.

İçim yanıyor ama bunu ona söylemeyeceğim.

"Suyun iyileştirici gücü olduğunu sanıyordum," diyorum incinmişliği ve aşağılanmışlığı gizlemek için tasarlanmış bir küçümsemeyle.

"Öyle," diye sabırla yanıtlıyor. "Ama bakire olduğun ve seni hazırlamadığım için bir iki gün rahatsızlık hissedebilirsin."

"Sana ne ki?"

"Sağlığınız beni ilgilendiriyor. Seninle ilgilenmek benim görevim."

Ve işte, sadece lanet görevini yaptığıнын teyidi.

Zaten değişken olan öfkem patlıyor. "Merak etme. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Çenesinin çizgileri sertleşiyor. "Sorumluluklarımı biliyorum ve onlardan asla kaçmadım."

Kirpiklerimi kırıştırıyorum ve ona şekerli bir gülümseme veriyorum. "Seni söndürmek istemem."

"Sorun değil." Gümüş gözlerinde kıvılcımlar dans ediyor, ama öfkesini kontrol altında tutmakta iyi bir iş çıkarıyor. "Bir şeyler gönderteceğim."

Belki de sakın olmaya zorlamasına gerek yoktur. Belki de sadece ilgisizdir.

Ayağa kalkıyor, güçlü gövdesinden ve düz karnından su damlaları yuvarlanıyor. Aleti, kalçalarının arasındaki koyu renkli bukle yuvasının altında ağır ve kalın bir şekilde sarkıyor. Yaptığı nefis portreye rağmen onu tokatlamak istiyorum. *Canım* yanıyor ama fiziksel acı, içimdeki acıyla kıyaslanamaz bile.

Kalbim. Reddedilmesi aşağılayıcı. Onunla seks yaptığım için pişman olduğum
k a d a r hiçbir şeyden pişman olmadım.

Ses tonu bu z g i b i. "En azından pişmanlığını bu kadar açıkça
göstermemeye çalışabilirsin."

Gerçekten aşağılayıcı bir şey söylememek için dilimi ısıtıyorum.

Adonis gibi sudan çıkar ve banktan kendini kurulamak için kullandığı bir
çarşaf alır.

"Annemle konuşacağım," diyor bana bakmadan. "Emrine bir kadın
hizmetçi vereceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa, o senin için getirecektir."

Bununla birlikte, tüm çıplak ihtişamıyla dışarı çıkar.

Kendi içime büzülüyorum, kendimi suyun içinde küçültüyorum, bir topun
içine kıvrılıp bir yere saklanmayı diliyorum... herhangi bir yere... buradan
uzakta olduğu sürece.

Elime geçen ilk fırsatta buradan gideceğim. Bu gezegenden gitmenin bir
yolunu bulacağım. Olanlardan sonra, burada kalma şansım yok. Burada oturup
Aruan'ın bana soğuk davranmasını beklemeyeceğim. Tatmin etmediği aşikâr
olan daha fazla seks yapmak ve sırf yaratılışımız karşı koymayı imkânsız
kılıyor diye tekrar aşağılanmak için burada kalmayacağımdan da eminim.

Yok artık. Ben

olmaz. Güle güle,

Aruan.

O pisliğin karnına zihinsel bir yumruk atarken bile yanağımdan bir damla
yaş süzülüyor.

İyi bir hayatın olsun.

Sudan çıktım, kurulandım ve yatak odasına doğru yürüdüm.

Boştu.

Gitti.

Mideme yerleşen soğukluğu görmezden gelerek hızla Aruan'ın bir başka
pantolonunu ve ona çok benzeyen bir gömleği giyiyorum.

benim beğenim. Hareketlerim mekanik, ancak içimdeki güç hala daha güçlü atıyor, göz ardı edilmeyecek inkar edilemez bir güç.

Bu farkındalığın uzak bir köşesinde, Betty'nin bilincine varıyorum. O dışarıda, şimdi daha yakınımda, varlığı ezilmiş duygularıma merhem oluyor.

Pencereyi açıp balkona adım attığımın farkında değilim. Bu otomatik bir şey. İçgüdüsel. Rahatlamak için ona uzanıyorum ve o da beni hayal kırıklığına uğratmıyor. Çağrıma cevap veriyor, devasa kanatları uzaktaki gökyüzünde görünür hale geliyor.

Yaklaştıkça büyümesini izliyorum. Ne kadar güzel ve heybetli. Pençeleri parmaklıklara çarpmadan önce balkona konacağını zaten biliyorum çünkü istediğim bu. Bunu yapmasını istiyorum.

Yere atlarken balkon onun ağırlığının altında sallanıyor. Tutunmak için bir sütuna tutunuyorum.

Aruan'ın sesi uzaklardan bir yerden geliyor. "Elsie!"

Betty kanatlarını iki yana açıyor ve boncuk gözleriyle beni incelemek için başını eğiyor.

"Betty," diye fısıldıyorum, yumuşak, lastik gibi boynunu okşayarak.

"Geldin." "Elsie!"

Aruan'ın sesi beni cam kırıkları gibi kesiyor ama burada kalırsam daha da kötüleşecek. Yanaklarımdaki ıslaklığı silerek, göğsümü yırtan keskin acıyı görmezden geliyorum ve iki elimle sütuna tutunarak dikkatlice tırmanıyorum. Altımda uçurum var ama korkmuyorum, Betty beni yakalamak için yanımdayken korkmuyorum.

Ve sonra Aruan'ın niyeti zihnimde tezahür ederken göğsümde beyaz bir korku alevleniyor.

Betty'yi buharlaştıracak.

Şimdiden, burada portal açmaya hazırlanırken varlığı daha da güçleniyor.

Beni durdurmak için.

Hızlı davranıp küpeşteden Betty'nin sırtına atlıyorum. Güvenliğim tehlikeye Aruan onu öldürmez. Hayatımı riske atmayacak. Açıkça belirttiği tek şey bu.

"Git," diye ısrar ediyorum, kollarımı boynuna dolayıp canımı kurtarmak için ona tutunuyorum.

Betty tereddüt etmedi. Bizi havaya itmek için güçlü bacaklarını kullanarak balkondan atlıyor. Kendini düzeltmeden önce dalarken midem alçalıyor ve sonra uçuyoruz.

Vadide bizi kovalayan adımın yankısında öfke ve dehşet karışımı bir ses var ama ben dinlemiyorum. Dinlemeyi reddediyorum. Ancak, göğsümde Aruan'ın duygularının yaşadığı o yere kanayan sıkıntıyı görmezden gelmek imkansız.

İçime yansıyanları, o yumuşak, sıcak yerdeki her şeyin nasıl soğuk, sert bir taşa dönüştüğünü hissetmeden edemiyorum.

Elsie ve Aruan'ın yolculuğunu takip ettiğiniz için teşekkürler! Hikâyeleri [Karanlık Prens'in Eşi](#)'nde devam ediyor.

Gelecek kitaplarımızdan haberdar olmak için www.annazaires.com ve www.charmainepauls.com adreslerinden haber bültenlerimize kaydolun. Tüm kitaplarımız basılı ve sesli olarak da mevcuttur.

Daha fazla gerilimli, gerilim dolu romantizm mi arzuluyorsunuz? Anna Zaires'[ten Şeytanın İni t](#) ve Charmaine Pauls'an [Zoraki Öpücük](#) kitaplarına göz atın. Ve aksiyon dolu mafya romantizmi işbirliğimiz [Beyaz Geceler](#)'i kaçırmayın!

Kitaplarımız hakkında daha fazla bilgi edinmek ve ön gösterimler için sayfayı çevirin.

RXGERPT FROM WHITE NIGHT3 DY AKKA MAIRE3 AKD GHARMAIKE GAUL3

Güç. Acil servisin karşısında onu gördüğümde aklıma gelen bu. Güç ve tehlike.

En zengin Rus oligarklarından biri olan Alex Volkov, çekici olduğu kadar acımasızdır da. Her zaman istediğini alır ve istediği şey benim, onun yatağında olmam.

O, her kadının kaçması gereken türden bir bela. Korumasının onun için yediği kurşun bunu kanıtıyor.

Uzak durmalıydım ama bir gece için günaha teslim oldum. Ne olduğunu anlamadan, beni aşırılık ve şiddet dolu dünyasının derinliklerine çekiyor, sadece hayatımı değil kalbimi de işgal ediyor.

Bu kadar tehlikeli bir adama ne kadar güvenebilirim? Onun aşkı için ne kadar riske girebilirim?

Lavabodan uzaklaşarak yaralı adama bakıyorum ve diğer hastalarımı kontrol etmeden önce her şeyin yolunda olduğundan emin oluyorum.

O anda bana bakan bir çift çelik mavisi göz yakalıyorum.

Kurbanın yanında duran adamlardan biri, muhtemelen akrabalarından biri. Ziyaretçilerin genellikle geceleri hastaneye girmesine izin verilmez, ancak acil servis bir istisnadır.

Çoğu insanın bakarken yakalandığında yapacağı gibi gözlerini kaçırmak yerine adam beni incelemeye devam ediyor.

Hem ilgimi çekti hem de biraz sinirlendim, onu tekrar inceledim.

Uzun boylu, 1.80'in üzerinde ve geniş omuzlu. Geleneksel anlamda yakışıklı değil. Bu onu tanımlamak için çok zayıf bir kelime. Onun yerine, çekici biri.

Güç. Ona baktığımda aklıma gelen şey bu. Başını kibirli bir şekilde eğişinde, bana sakince bakışında, kendinden ve etrafındaki her şeyi kontrol etme yeteneğinden son derece emin. Kim olduğunu ya da ne iş yaptığını bilmiyorum ama bir ofiste çalışan bir kalemşor olduğundan şüpheliyim. Bu adam emir vermeye ve emirlerine uyulmasını sağlamaya alışkın biri.

Kıyafetleri üzerine tam oturuyor ve pahalı görünüyor. Belki özel yapım bile olabilir. Gri bir trençkot, ince çizgili koyu gri bir pantolon ve bir çift siyah İtalyan deri ayakkabı giyiyor. Kahverengi saçları kısa kesilmiş, neredeyse askeri tarzda. Sade saç kesimi yüzüne çok yakışmış, sert ve simetrik hatlarını ortaya çıkarmış. Yüksek elmacık kemikleri ve sanki bir kez kırılmış gibi hafif bir çıkıntısı olan bıçak gibi bir burnu vardır.

Kaç yaşında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Yüzü çizgisiz, ama hiç çocuksu değil. Ağzının kıvrımlarında bile yumuşaklık yok. Yaşının otuzlu yaşların başında olduğunu tahmin ediyorum ama yirmi beş ya da kırk yaşında da olabilir.

Bakış yarışmamız devam ederken kıpırdamıyor ya da rahatsız görünmüyor. Sadece orada sessizce duruyor, tamamen hareketsiz, mavi bakışlarını bana dikmiş.

Omurgamdan aşağıya bir sıcaklık yayılırken kalp atışlarım hızlanıyor. Sanki odadaki sıcaklık on derece artmış gibi. Birdenbire, atmosfer yoğun bir şekilde cinselleşiyor ve bir kadın olarak kendimi daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde fark etmemi sağlıyor. Eşleşen iç çamaşırı takımımın ipeksi malzemesinin bacaklarımın arasında ve göğüslerime sürtündüğünü hissedebiliyorum. Tüm vücudum kızarmış ve hassaslaşmış görünüyor, göğüs uçlarım kat kat giysilerimin altında çakıllanıyor.

Vay anasını.

Demek birinden etkilenmek böyle bir şeymiş. Rasyonel ve mantıklı değildir. Akılların ve kalplerin buluşması söz konusu değildir. Hayır, dürtü temel ve ilkeldir. Bedenim onunkini hayvani bir düzeyde hissetti ve çiftleşmek istiyor.

O da bunu hissediyor. Mavi gözlerinin kararması, göz kapaklarının kısmen inmesi ve burun deliklerinin sanki kokumu almaya çalışıyormuş gibi açılması bunu gösteriyor. Parmakları seğiriyor, yumruğa dönüşüyor ve bir şekilde kendini kontrol etmeye çalıştığını, o anda ve orada bana uzanmaktan kaçındığını biliyorum.

Yalnız olsaydık, çoktan üzerime geleceğinden hiç şüphem yok.

Hâlâ yabancıya bakarken geri çekiliyorum. Ona verdiğim tepkinin gücü korkutucu ve tedirgin edici. Acil servisin ortasındayız, etrafımız insanlarla çevrili ve düşünebildiğim tek şey ateşli, çarşafı yırtan seks. Kim olduğu, evli mi bekar mı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, bir suçlu ya da bir pislik olduğu. *Ya da Tony gibi aldatan bir pislik.* Bir erkeğe güvenmeden önce iki kez düşünmem gerektiğini bana öğreten biri varsa o da eski erkek arkadaşımdır. Son felaket ilişkimden hemen sonra biriyle birlikte olmak istemiyorum. Hayatımda tekrar böyle bir karmaşa istemiyorum.

Uzun boylu yabancının belli ki başka fikirleri var.

Benim temkinli geri çekilmemle gözlerini kısıyor, bakışları daha keskin, daha odaklanmış hale geliyor. Sonra bana doğru geliyor, o kadar iri bir adama göre adımları zarif. Yavaş hareketlerinde panter gibi bir şey var ve

Bir an kendimi büyük bir kedi tarafından takip edilen bir fare gibi hissettim. İçgüdüsel olarak bir adım daha geri atıyorum ve sert ağzı hoşnutsuzlukla geriliyor.

Kahretsin, bir korkak gibi davranıyorum.

Geri çekilmeyi bırakıp yerimde duruyorum ve 1.80'lik boyumla dikleşiyorum. Her zaman sakın ve becerikli olan, yüksek stresli durumların üstesinden kolaylıkla gelen ben, yine de ilk aşkıyla karşılaşan bir kız öğrenci gibi davranıyorum. Evet, adam beni rahatsız ediyor ama korkacak bir şey yok. En kötü ne yapabilir ki? Bana çıkma mı teklif edecek?

Yine de yaklaşıp bir metreden az mesafede durduğunda ellerim hafifçe titriyor. Bu kadar yakinken düşündüğümde de uzun, 1.80'den birkaç santim fazla. Kısa boylu bir kadın değilim ama onun karşısında kendimi küçücük hissediyorum. Bu hoşuma giden bir duygu değil.

"İşinizde çok iyisiniz." Sesi derin ve biraz sert, Doğu Avrupa aksanıyla karışık. Bunu duymak bile içimi garip bir şekilde ürpertiyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, biraz kararsızca. İşimde iyiyim ama bu yabancından bir iltifat beklemiyordum.

"İgor'a çok iyi baktınız. Bunun için teşekkür ederim."

Igor vurulan hasta olmalı. Kulağa yabancı gelen bir isim. Rus olabilir mi? Bu yabancının aksanını açıklar. Akıcı bir şekilde İngilizce konuşmasına rağmen anadili değil.

"Elbette." Ses tonumdaki kararlılıktan gurur duyuyorum. Umarım adam beni nasıl etkilediğinin farkına varmaz. "Umarım çabuk iyileşir. Akrabanız mı?"

"Korumam."

Vay be. Haklıymışım. Bu adam büyük bir balık. Bu şu anlama mı geliyor- "Görev sırasında mı vuruldu?" Nefesimi tutarak soruyorum.

"Benim için bir kurşun yedi, evet." Ses tonu gerçekçi, ama bu sözlerin altında bastırılmış bir öfke hissediyorum.

Sertçe yutkunuyorum. "Polisle konuştun mu?"

"Onlara kısa bir ifade verdim. Igor'un durumu stabil hale gelip bilinci yerine geldiğinde onlarla daha detaylı konuşacağım."

Buna ne diyeceğimi bilemeden başımı sallıyorum. Önümde duran adam bugün neredeyse suikasta kurban gidiyordu. Kim bu adam? Bir mafya babası mı? Politik bir figür mü?

Aramızdaki bu garip çekimi keşfetmenin bilgeliği hakkında herhangi bir şüphem varsa, hepsi gitti. Bu yabancı kötü haber ve ondan mümkün olduğunca uzak durmalıyım.

"Korumanıza acil şifalar diliyorum," diyorum sahte bir neşeyle. "Herhangi bir komplikasyon olmadığı sürece, iyi olacaktır."

"Senin sayende."

Ona yarım bir gülümseme veriyorum ve adamın etrafından dolaşıp bir sonraki hastama gitmeyi umarak yana doğru bir adım atıyorum.

Duruşunu değiştirerek yolumu kapatıyor. "Ben Alex Volkov," diyor sessizce. "Ya sen?"

Nabzım hızlanıyor. Sorusundaki erkeksi niyet beni tedirgin ediyor. İpucunu anlamasını umarak, "Burada çalışan bir hemşireyim." diyorum.

Anlayamıyor ya da anlamamış gibi yapıyor. "Adın ne senin?"

Kesinlikle ısrarcı. Derin bir nefes alıyorum. "Ben Katherine Morrell. İzin verirseniz-"

"Katherine," diye tekrarlıyor, aksanı tanıdık hecelere egzotik bir hava katıyor. Sert ağzı biraz yumuşuyor. "Katerina. Çok güzel bir isim."

"Teşekkür ederim. Gerçekten gitmem gerekiyor."

Gittikçe uzaklaşmak için endişeleniyorum. O çok iri, çok güçlü bir erkek. Nefes almak için biraz alana ihtiyacım var. Onun yakınlığı aşırı güçlü, beni sinirli ve huzursuz yapıyor, benim için kötü olacağını bildiğim bir şeyi arzulamama neden oluyor.

"Yapman gereken bir işin var. Anlıyorum," diyor, belli belirsiz eğlenmiş görünerek.

Yine de yolumdan çekilmiyor. Bunun yerine, ben şaşkınlıkla izlerken, büyük bir elini kaldırıyor ve parmak eklemlerini yanağıma sürtüyor.

Vücuduma bir ısı dalgası çarptığında donup kalıyorum. Dokunuşu hafif, ama damgalanmış gibi hissediyorum, içten içe sarsılıyorum.

"Seni tekrar görmek isterim Katerina," diyor usulca, elini bırakarak. "Bu gece vardiyalı ne zaman bitiyor?"

Durumun kontrolünü kaybettiğimi hissederek ona bakıyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?" Mavi gözleri kısıldı. "Evli misin?"

İçimden yalan söylemek geliyor ama dürüstlük galip geliyor. "Hayır, ama şu anda biriyle çıkmakla ilgilenmiyorum."

"Kim çıkmaktan bahsetti ki?" Göz kırpmıyorum. Tahmin etmiştim-

Elini tekrar kaldırarak beni düşüncemin ortasında durdurdu. Bu kez saçımdan bir tutam alıp parmaklarının arasında ovuşturuyor.

"Ben kimseyle çıkmam Katerina," diye mırıldanıyor, aksanlı sesi tuhaf bir şekilde büyüleyici. "Ama seni yatağa atmak isterim. Ve sanırım sen de bundan hoşlanırsın."

Beyaz Geceler kitabınızı sipariş etmek için BURAYA tıklayın!

QEVIL'3 LAIR DY AKKA MAIRE3'DEN RXGERPT

Dört yaşındaki çocuk için yatılı öğretmen aranıyor. Uzak bir dağ evine taşınmaya istekli olmalı. Haftada 3 bin dolar nakit.

Acımasız katillerden kaçarken, ilanı gördüğümde cüzdanımda on dolarım ve eski arabamda yarım depo benzinim kalmıştı. İş dualarıma cevap gibi geliyor ama bir sorun var.

Çocuğun babası tanıdığım en güzel, en tehlikeli adam.

Karanlık bir şekilde baştan çıkarıcı ve pis bir şekilde zengin olan Nikolai Molotov, kışkırtıcı bir gizem, ölümcül derecede çekici bir çelişki. Çürük muştalar ve özel dikim takım elbiseler, şefkatli sevgiler ve kirli vaatler - içgüdülerim kaçmam için çılgılık atsa bile yeni işverenim beni bir mıknatıs gibi kendine çekiyor.

Onlara kulak vermeliydim... çünkü sırları olan tek kişi ben değilim.

Güvenli sığınağım şeytanın ini olabilir ve o beni ele geçirdiğinde kaçmak için çok geç olacak.

Korkmak için bir sebep yok.

Hiçbir şey olmadı.

Düşecekken Nikolai beni yakaladı, hepsi bu.

Ama... Alina araya girmeseydi bir şeyler olabilirdi. Nikolai'nin beni öpmek üzere olduğundan yüzde doksan eminim. Ve bana doğru bastırılan sert çıkıntıyı kesinlikle hayal etmemiştim.

Beni istiyor.

Bu konuda artık hiç şüphe yok.

Derin bir nefes daha alıyorum ama kalbim çarpmaya devam ediyor, avuçlarım deli gibi terliyor. Pantolonuma silerek evin yan tarafına doğru yürüyorum, dağ manzarasını seyrederek düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Her şey yolunda. Her şey yolunda. Nikolai'nin benden etkilenmesi aramızda bir şey olacağı anlamına gelmiyor. Eminim her şeyin ne kadar uygunsuz olduğunun farkındadır. Alina ne derse desin, bu bir kazaydı, birbirimize çarpmamız. Neden aksini ima etti bilmiyorum. Belki de ona asıldığımı düşünüyordur? Ama hayır. Sanki beni ondan uzak durmam için uyarıyor gibiydi, sanki-

Sesler dikkatimi çekiyor ve köşeyi döndüğümde Pavel ve Slava'yı görüyorum. Yaklaşık elli metre ötede bir ağaç kütüğünün yanında duruyorlar, üzerine de büyük bir balık koymuşlar. Yaklaştığımda, insan-ayr'nın onu yarıya kadar açtığını, sonra keskin görünümlü bıçağı Slava'ya verdiğini görüyorum.

Ne oluyor be? Çocuğun işi bitirmesini mi bekliyor?

Öyle. Slava da öyle. Ben oraya vardığımda, çocuk küçük elleriyle balık içlerini çıkarıyor ve Pavel'in yardımsever bir şekilde onun için açık tuttuğu plastik bir torbaya atıyor.

Tamam o zaman. Sanırım ne yaptıklarını biliyorlar. Ben de birkaç kez balık temizledim -bir balık tutma ve avlanma meraklısı olan birinci sınıftaki oda arkadaşım bana nasıl yapılacağını öğretmişti- bu yüzden iğrenmedim ama dört yaşında bir çocuğun bunu yaptığını görmek rahatsız edici.

Bıçaklı olmasından endişe etmiyorlar.

Kütüğün önünde durup en parlak gülümsememi takındım. "Günaydın. Size katılmamın sakıncası var mı?"

Çocuk bana sırtıyor ve Rusça bir şeyler geveliyor. Pavel ise beni gördüğüne pek sevinmiş görünmüyor. "İşimiz neredeyse bitti," diye homurdanıyor kalın aksanlı sesiyle. "İstersen evde bekleyebilirsin."

"Hayır, ben burada iyiyim. Yardıma ihtiyacın var mı?" Balığa doğru işaret ediyorum.

Pavel bana ters ters bakıyor. "Pulları nasıl çıkaracağını biliyor musun?"

"Evet." Aslında tek temiz kıyafetimi kirletmemek için bunu yapmamayı tercih ederdim ama Slava'ya öğretmeye devam etmek istiyorum ve bunu yapmanın en iyi yolu onunla vakit geçirmek, yaptığı her türlü faaliyetle ilgilenmek.

Deneyimlerime göre, çocuklar en iyi sınıf dışında öğrenirler - ve çoğu yetişkin de öyle.

"Al o zaman." Pavel bana bir kireç çözücü bıçak uzattı. "Çocuğa nasıl yapılacağını göster."

Tuğlaya benzeyen yüzündeki sırtışa bakılırsa blöf yaptığımı düşünüyor - bu yüzden bıçağı ondan alıp tatlı bir şekilde "Tamam" demek bana büyük bir zevk veriyor.

Gömleğime bir şey sıçramamasına dikkat ederek işe koyuluyorum ve çocuğa sürekli neyi nasıl yaptığımı anlatıyorum. Ona balığın her parçasının adını söyleyip kelimeleri tekrar ettiriyorum, sonra da kireç çözme işlemini kendisinin yapmasına izin veriyorum. Dilimlemede olduğu gibi bunda da çok iyi ve bunu daha önce de yaptığını fark ediyorum.

Pavel ona göstermemi söylediğinde, sadece beni test ediyordu.

Kızgınlığımı gizleyerek Slava'nın işi bitirmesine izin veriyorum ve temizlenmiş balığı kovaya geri koyuyorum. Pavel balığı eve taşıyor, Slava ve ben de onu takip ediyoruz. İnsan-ay doğruca mutfığa gidiyor -muhtemelen balığı öğle yemeği için hazırlıyor- ve ben de ona Slava'yı üstünü değiştirmesi için yukarı çıkaracağımı söylüyorum. Benim aksime, çocuğun gömleğinin her yerinde balık lekeleri var.

Pavel mutfaka girmeden önce olumlu bir şeyler homurdanıyor ve ben de Slava'yı en yakın banyoya götürüyorum. İkimiz de ellerimizi iyice yıkıyoruz ve sonra Slava'yı odasına götürüyorum.

İçeri girdiğimizde Lyudmila'nın orada olması beni şaşırtıyor, Slava için temiz bir gömlek ve kot pantolonu yatağın üzerine seriyor.

"Teşekkür ederim," diyorum gülümseyerek. "Bir değişikliğe çok ihtiyacı var."

O da gülümser ve Slava'ya Rusça bir şeyler söyler. Çocuk ona doğru yürüyor ve o da kirli kıyafetlerini çıkarmasına yardım ediyor. Nazikçe arkamı dönüyorum - çocuk yabancıların önünde utanacak kadar büyük. İşleri bitmiş gibi görüldüğünde arkamı dönüyorum ve Lyudmila'yı kemerinin tokasını takmasına yardım ederken buluyorum.

Bir süre sonra geri adım atarak "Her şey yolunda," dedi. "Şimdi sen öğret."

Ona sırtıyorum. "Teşekkür ederim, yapacağım." Slava'nın kirli çamaşırlarını topladığını görünce soruyorum: "Evde çamaşır makinesi var mı? Çamaşır yıkamam lazım."

Kaşlarını çatıyor, anlamıyor.

"Çamaşırlar." Elindeki giysi yığını gösteriyorum. "Bilirsin işte, çamaşır yıkamak için?" Elleriyle çamaşır yıkayan birini taklit ederek yumruklarını birbirine vuruyorum.

Yüzü netleşir. "Ah, evet. Gel."

"Hemen döneceğim," diyorum Slava'ya ve Lyudmila'yı aşağıya kadar takip ediyorum. Beni mutfak önünden geçirip koridordan geçirerek yatak odam büyüklüğünde penceresiz bir odaya götürüyor. Bir ütü masası, kurutma askısı, çamaşır sepetleri ve diğer kolaylıkların yanı sıra, aynı anda birden fazla yükü çalıştırmak için sanırım iki süslü çamaşır makinesi ve kurutucu var.

"Bu, evet?" Makineleri işaret ediyor ve ben de başımı sallayarak teşekkür ediyorum. Odama dönüp tüm giysilerimi topluyorum ve aşağı indiriyorum. Lyudmila o zamana kadar gitmişti, ben de çamaşır makinelerini yüklemeye başladım. Yarım saat içinde

Çamaşırları kurutuculara taşımak için tekrar aşağı inin ve akşam yemeğine kadar her şey temiz olacak.

Patronumla olan durum bir y a n a , işler gerçekten iyiye gidiyor.

Bu düşünceyle kalp atışlarım hızlanıyor, midemdeki kelebekler yeniden canlanıyor. Slava ve Pavel çok ihtiyacım olan dikkat dağınıklığını sağladılar ama şimdi onlardan uzakta olduğum için olanları düşünmeden edemiyorum. Kelebekler eşek arılarına dönüşene kadar zihnim her şeyi tekrar tekrar gözden geçiriyor.

Nikolai'nin ereksiyonunu üzerimde hissettim.

Beni öpecekmiş gibi görünüyordu.

Kız kardeşi oradayken beni bırakmadı.

Beni en çok korkutan bu son kısım, çünkü yanıldığım anlamına geliyor. Bu çekime göre hareket etmeye niyetli. Eğer Alina telefona cevap vermesi için ısrar etmeseydi, beni öpecekti ve belki daha fazlasını da yapacaktı. Belki de tam şu anda yatakta birlikte olurduk, güçlü vücudu içime girerken-

Fanteziyi daha fazla ilerleyemeden durduruyorum. Şimdiden aşırı sıcak hissediyorum, göğüslerim dolgun ve sıkı, seksim sarmal bir ağrıyla titreşiyor. Dün geceki hazırlıksız mastürbasyon seansımın garip bir sonucu olmalı; neden birdenbire ergen bir çocuğun libidosuna sahip olduğumun tek açıklaması bu.

Kendimi sakinleştirmek için yavaş ve derin nefesler alarak çamaşırları yerleştirmeyi bitiriyorum. Durum şüphesiz ki zor. Patronumla bir ilişki yaşamak pek çok açıdan akıllıca olmazdı, ancak ona karşı koyma yeteneğimden pek emin değilim. Eğer sadece onu düşünerek alevler içinde kalırsam, bana dokunması nasıl olurdu? Beni öpmesi?

Özdenetimim kızartma tavaındaki su gibi buharlaşır mıydı?

Görebildiğim tek bir çözüm var, bu felaketi önlemek için yapabileceğim tek bir şey var.

Önümüzdeki altı gün boyunca ondan ya da en azından onunla yalnız kalmaktan kaçınmalıyım.

Böylece çözüme ulaştım, rondelaları çalıştırdım ve arkamı döndüm, ancak olduğum yerde donup kaldım.

Kapı aralığında duran, altın gözleri parıldayan ve ağzı yıkıcı bir gülümsemeyle kıvrılmış, düşüncelerimi meşgul eden şeytanın ta kendisi.

"İşte buradasın," diyor usulca ve ben şok içinde felç olmuş bir halde izlerken, odanın derinliklerine doğru adım atıp kapıyı kapatıyor.

Şeytan İni'nin kopyasını sipariş etmek için [BURAYA](#) tıklayın!

RXGERPT FROM GOERGED KI33 DY GHARMAIKE GAUL3

Ben bir katilin tanıyıym, ama o benim tanıklığımdan çok daha fazlasını istiyor.

Keşfetmemem gereken bir şeye rastladım. Görmemem gereken bir şey gördüm ve şimdi bir katil için mazeretim var.

New York yeraltı dünyasının en korkulan ve güçlü adamı. Onun dediğini yapmaktan başka seçeneğim yok.

Ama o benim tanıklığımdan çok daha fazlasını emrediyor.

Hadi, bebeğim. Ver

onu bana.

Saklambaç oynamanın bir anlamı yok. Onu

bulacağım.

Her zaman yaptığımı biliyorsun.

"Eve gitmelisin," diyor biri, bilgisayarımın kafamda yaptığım tek taraflı konuşmayı keserek.

Tonsuz tonlamadan, sesin sahibinin kim olduğunu ekranımdan başımı kaldırmadan anlıyorum.

Bay Lewis elinde evrak çantasıyla kapının çerçevesinde duruyor. Kruvaze yazlık paltosunu ve siyah fötr şapkasını giymiş. Boynu o kadar kısa ki sanki kafası omuzlarına yapışıkmiş gibi görünüyor. Dümdüz duruşuyla birleştğinde, bana hazır olda duran kutu gibi fındıkkıran bebekleri hatırlatıyor. Yüzünün hiçbir zaman bir duygu belirtisi göstermemesi de bu yanılsamaya katkıda bulunuyor. Sakalı da öyle, ama onunki beyaz değil kahverengi. Altmışına yaklaşmasına rağmen saçında tek bir beyaz bile yok. Kaşları da dahil olmak üzere her şeyi boyuyor mu?

"Ben çıkıyorum." Kolunu hızlı ve hassas bir şekilde kaldırarak saatini kontrol ediyor, hareket neredeyse mekanik. "Geç oldu."

Menü çubuğumdaki saate bir göz attığımda saatin gece yarısına yaklaştığını görüyorum. Diğer üç kıdemsiz muhasebeciyle paylaştığım açık planlı ofis uzun zamandır karanlık ve ıssız. Odadaki tek ışık masaüstü bilgisayarın mavimsi parıltısından geliyor.

"Gitmelisiniz," diye tekrarlıyor Bay Lewis o vurdumduymaz tavrıyla.

İşime o kadar dalmışım ki zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım. Kaşlarımı çatarak dikkatimi ekranımdaki hesap tablosuna geri veriyorum. Alacaklar ve borçlar dengelenmiyor ve bir sorunu çözümsüz bırakmaktan nefret ederim. Rakamların kazanmasına asla izin vermem.

Hızlı bir zihinsel hesaplama yaparken "Bir dakika daha sürer," diye mırıldanıyorum. Onun yanıtı nötr, ama ilgisiz olmaktan çok dikkati dağılmış .

"Giderken ışıkları kapatmayı unutma." "Tamam."

Gitmek için döndüğünde başımı kaldırıyorum. Ortalama boyunu ve ince bedenini her zamanki vakur havasıyla taşıyor ama karanlık koridor şeklini yutmadan hemen önce omuzları içe doğru kıvrılıyor. Vücudunun kartona benzeyen hatları eğilir. Bu kederli bakış ona o kadar yabancı ki duraksamama neden oluyor.

Son zamanlarda kendinde değildi. Birkaç hafta önce şık takım elbiseli iki adam habersizce ofisine girdiğinden beri kafası meşgul ve gergin.

"Bay Lewis?"

Durdu ve bana baktı.

"Her şey yolunda mı?" Sınırlarımı aşmak istemediğim için dikkatlice soruyorum.

Bay Lewis benim patronum ve ofiste samimiyeti pek sevmez. Bırakın sorunlarını, özel hayatını bile iş yerinde paylaşmaz. Soğukkanlı tavrı onu hem çalışanlar hem de yöneticiler arasında seilmeyen biri haline getiriyor, ancak bu şirketi sıfırdan kurduğu için ona saygı duyuyorum. Kimse yapmazken bana bir fırsat verdiği için ona her zaman minnettar kalacağım. Tamam, Livy'ye bir iyilik borcu olduğu için bana bu işi verdi ama yine de bana bir şans tanıdı.

"Efendim?" Cevap vermeyince araştırıyorum. Gülüşü zoraki geliyor.

"Tabii ki."

Mesajı aldım. Onu yiyip bitiren şey hakkında konuşmak istemiyor. Bu beni endişelenmekten alıkoymuyor. Ayrıca, eğer işin başı dertteyse, bu beni de etkiler. Bu işi seviyorum. Paraya her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

"Yardımcı olabileceğim bir şey varsa-" diye başlıyorum ama sözümü kısa kesiyor. "Sadece işini yapman yeterli. Bu 9'dan 5'e demek, Bayan Brennan. I fazla mesai ödemeyin."

Ona aldırmadığımı söylemek için ağzımı açıyorum ama bana fırsat vermiyor.

"Yorgun görünüyorsun," diyor.

Ama bana bakmıyor. Gözleri gergin bir şekilde arkamdaki pencereden bana bakıyor.

Onu bu kadar ürküten ne görüyor? Bakışlarını takip ediyorum. New York'un Meatpacking Bölgesi arkamızda bir ışık örtüsü altında uzanıyor. Frank Lewis'in dükkanının bulunduğu kırmızı tuğlalı binanın en üst katı

Muhasebe firması High Line'a ve uzaktaki Hudson Nehri'ne bakıyor. Sadece birinci sınıf konumu bile zor kazanılmış başarısının kanıtı.

Sesi daha uzaklardan bana ulaşıyor. "Çıkarken nöbetçinin alarmı kurup kurmadığını kontrol etmeyi unutma."

Yüzümü tekrar öne çevirdiğimde, masa lambasının loş ışığında resepsiyon alanını geçiyor. Kapının tıkırtısı çıkışını haber veriyor.

Onun bu alışılmadık davranışını düşünürken tırnağımı çiğniyorum. Defterlerindeki büyük müşterilere bakılırsa, şirket geliyor. Yine de kağıt üzerinde her şey iyi görünebilir. Bunu herkesten daha iyi biliyorum. Umarım iş güvenlidir. Diplomam olmadan şehirde benzer bir iş bulamam ve Livy'nin binasında sonsuza kadar kira ödemedem yaşıyamam. Şirketteki pozisyonum sadakadan başka bir şey değil. Bu yüzden herkesten üç kat daha fazla çalışıyorum. Bay Lewis'e bana olan inancı için ne kadar minnettar olduğumu göstermek istediğim kadar yetenekli olduğumu da kanıtlamak istiyorum. Ayrıca, mesleki gururum da var. Başarısız olmayı sevmiyorum. Deneme sürem bitene kadar hiçbir şey kesin değil. Bay Lewis kalıcı sözleşmemi imzaladığında daha rahat nefes alacağım. Beni işe aldığına asla pişman olmayacağından emin olacağım. Uzun saatler ve sıkı çalışmaktan korkmuyorum.

Başvurumda atladığım gerçeği düşündüğümde suçluluk duygusu vicdanımı sızlatıyor. Sırrım ortaya çıkmadan önce kendimi vazgeçilmez kılmalıyım. Yalan söylemekten nefret ediyorum. Başka bir yol göremedim. Tek umudum Bay Lewis'in beni affetmesi.

Yorgunluktan yanan gözlerimi ovuşturarak rahatsız edici düşünceleri bir kenara itiyorum ve önümdeki sayı bulmacasına odaklanıyorum. Kendi kendine çözülmeyecek.

"Hadi," diye ikna ediyorum. "Bu kadar inatçı olma. Ver onu bana. İsteddiğini biliyorsun."

Birkaç çıkarma daha yapıyorum ve sonra hatalı formül gözüme çarpıyor.

"Yakaladım," diyorum ekrana doğru muzaffer bir sırıtışla.

Bilançoyu kaydedip Bay Lewis'e e-posta ile gönderiyorum, böylece sabah ilk iş olarak inceleyebilir. Mümkün olan en kısa sürede müşteriye göndermek isteyecektir.

Saatlerce bilgisayarımın başında eğildiğim için sırtım ağrıyor. Kaslarımdaki ağrıyı dindirmek için ayağa kalkıp esniyorum. Kendime daha iyi bakmalıyım. Dört saatten fazla bir süre önce masamda mideye indirdiğim salata beni ayakta tutmaya yetmedi. Yine acıktım bile.

Çantamı aldım ve koridor ışıklarını kapatmak için katta hızlı bir tur attım. Bay Lewis tasarruf konusunda çok titiz ve haklı olarak da öyle. Dünya çapında bir enerji krizinin ortasındayız.

Kapının kilidi elektronik. Tuş takımına yazılan bir kodla açılıyor. Kilitlemek için kapıyı arkamdan kapatmaktan başka bir şey yapmam gerekmiyor. Sahanlıktaki ışık düğmesini kapattıktan sonra asansöre binip gece bekçisinin resepsiyon masasının arkasında oturduğu lobiye çıkıyorum.

"Hey, Zack." Gülümsüyorum. "Bu gece ne okuyorsun?"

Bana kapağını göstermek için kitabını kaldırıyor.

"Başka bir korku romanı mı?" Başlığı okumak için yana doğru eğildim.

"İyi mi?" Sırıttıyor. "Beni kesinlikle uyanık tutuyor."

"O zaman bu olumlu," diye takılıyorum. "İş başında uyumana izin veremeyiz, değil mi?"

"Geç saatlere kadar çalışmaya devam edersen işte uyuyacaksın."

"Abartma," diye takılıyorum. "İlk defa *bu kadar* geç saate *kadar* çalışıyorum."

"Bay Lewis'le birlikte gitmeliydin." Zack sayfayı işaretler ve kitabı kapatır. "Seni eve bırakabilirdi. Bu saatte bir kadının tek başına dışarı çıkması güvenli değil. Onu sadece birkaç saniye ile kaçırdın. Acele edersen ona yetişebilirsin. Ondördüncü Cadde ve Sekizinci Bulvar'daki metroya doğru gidiyor."

"Çok uzakta oturmuyorum," diyorum düşünceli bir şekilde, Zack'in Bay Lewis'in kısa bir süre önce ayrılmasıyla ilgili söylediklerine takılıp kalarak. "Bekle. Bay Lewis'in yirmi dakika önce ayrıldığını sanıyordum."

"Aşağı indi ama arşiv odasına gitti." "Arşiv odası mı?"

"Dosyalama yapması gerektiğini söyledi."

Bu çok garip. Dosyalama için özel personelimiz var ve Bay Lewis tozlu yeraltı kasasına asla ayak basmaz. Ne zaman bir belgeye ihtiyacı olsa, aşağıya telefon eder ve ofisine getirilmesini ister.

Zack, "Artık gitsek iyi olacak," diyor. "Bay Lewis'in çok ilerlemesine izin vermeyin."

"İyi olacağım," diyorum kapıya doğru giderken, Zack'in paylaştığı bilgi hakkında hâlâ kafam karışık.

"Başın derde girerse numaram sende var," diye sesleniyor arkamdan ve biraz da espriyle ekliyor, "Merak etme, üst kattaki alarmı kurmayı unutmayacağım."

Bay Lewis'in her gün tekrarladığı bir emir olduğuna şüphe yok. Kapıyı açarken omzumun üzerinden "Teşekkürler," diye sesleniyorum.

Bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyorum. Livy'ye Bay Lewis'in davranışlarında tuhaf bir şey fark edip etmediğini sormayı aklıma not ediyorum.

Dışarı çıktığımda erken gelen sonbahar esintisi yanaklarımı serinletiyor. Hırkamı üzerime daha sıkı sararak, arnavut kaldırımlı sessiz sokakta ilerliyorum. Çevredeki binaların çoğu ofis ve çalışanlar çoktan gitmiş. Benim apartmanım sadece iki blok kuzeyde. Kısa bir yürüyüş ama kararmış pencereleriyle terk edilmiş binaların önünden geçerken tüylerim diken diken oluyor. Eve yürürken her zaman yayalarla dolu olan kaldırımlar şimdi ürkütücü bir şekilde boş. Sık sık fazla mesai yaparım ama gece yarısından sonraya kadar kalmak benim için bir ilk.

Çantamdan telefonumu çıkarıp elime alıyorum. Tüm acil durum numaralarının yanı sıra Zack'in numarasının da hızlı aramalarımnda programlanmış olması kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Adımlarımı hızlandırırken balerin ayakkabılarımın kauçuk tabanları betonun üzerine sessizce düşüyor. İleride bir bar geç saate kadar açık. Pencerelerden ışık sızıyor. En azından etrafta hayat var.

Binanın köşesindeyken ara sokaktan bir homurtu geliyor. Yüzümü sese doğru çeviriyorum ve sonra donup kalıyorum. İki adam üst kattaki bir pencereden süzülen soluk ışığın altında duruyor ve bir üçüncüsünü duvara doğru itiyor. İkisinden en uzun olanı elini kaldırdığında, bir uyarıda bulunmak, ne yaptıklarını sormak için ağzımı açıyorum, ama bir bıçağın parlak kenarı ışığı yakaladığında çılgın dudaklarımda ölüyor.

Kolunu tek bir hamlede aşağı indiriyor ve elindeki adamın boğazına bir çizgi çekiyor. Acımasız ışıktaki çizgi simsiyah akıyor, renk bir mürekkep fiskeyi gibi adamın boynundan aşağı ve yakasına doğru akıyor.

Dehşet içinde donup kalıyorum, beynim yerde yatan evrak çantasını ve şapkayı listelerken bile manzarayı algılayamıyorum. Bay Lewis hırıltılı bir ses çıkarırken zihnim işverenimin tanıdık yüz hatlarını gözden geçiriyor. Dizleri büküldüğünde bıçaklı adam onu tutuyor. Çarpık bir şekilde, bu nazik bir hareket gibi görünüyor, sanki patronumun gargara sesi kesilip vücudu çökerken katil onu rahatlatıyor.

Elinde bıçak olan adamla ilgili her şeyi bir anda fark ediyorum: iyi dikilmiş takım elbise ve onu çok iyi dolduran zayıf, geniş vücut, yakışıklı kare yüzün sert hatları, gece yarısı siyah saçların modern kesimi ve gözlerinin ürpertici mavisi. Sadece bir kez gördüğüm ama her yerde tanıyabileceğim bir yüz. Böyle bir yüz unutulamayacak kadar güzeldir. Bay Lewis'i ofisinde sürpriz bir şekilde ziyaret eden adamlar bunlar. Korkunç bir çift oluşturuyorlar. Uzun boylu adamın ortağı daha iri yarı ama daha az etki bırakıyor. Ondaki yayılan enerji o kadar karanlık ve sapkın değil.

Sokakta bir çınlama yankılanıyor. Kalbim göğsümde sarsılıyor. Telefonum. Ayaklarımdan dibinde duruyor. Ekran karanlık. Çatlamış.

Dehşet içinde, gürültünün sebebinden sokaktaki adamlara baktım. Adam Bay Lewis'i tuttuğu yeri gevşetti. Patronum evrak çantasının yanında yan yatmış, cam gibi gözlerle bana bakıyor.

"Siktir," diyor iri yarı adam, bakışlarını üzerimde yoğunlaştırırken hırlayarak.

Şok dalgaları vücudumda dolaşıyor, katille göz göze geldiğimde bile beni tekrar harekete geçiriyor. Aramızdan bir şey geçiyor - işimin bittiği bilgisi. Başını eğişinde garip bir özür dileme hali var.

Düşünmüyorum. Eğer düşünürsem, ölürüm. Topuklarımın üzerinde dönüp koşuyorum.

Tıknaz adamın sözleri karanlık sokakta bir iblisin sözleri gibi beni takip ediyor.

"Yakalayın ve işini bitirin."

Zoraki Öpücüük kitabınızı sipariş etmek için BURAYA tıklayın!

YAZAR HAKKINDA3

Anna Zaires, *New York Times*, *USA Today* ve 1 numaralı uluslararası çok satan bilimkurgu romantizm ve çağdaş karanlık erotik romantizm yazarıdır. Kitaplara beş yaşında, büyükannesi ona okumayı öğrettiğinde aşık oldu. O zamandan beri, tek sınırın hayal gücü olduğu bir fantezi dünyasında yaşadı. Şu anda Florida'da yaşayan Anna, bilim kurgu ve fantezi yazarı Dima Zales ile mutlu bir evlilik sürdürmekte ve tüm eserlerinde onunla yakın işbirliği yapmaktadır. Daha fazla bilgi için lütfen www.annazaires.com adresini ziyaret edin.

Charmaine Pauls, hem e-okuyucunuzu hem de kalbinizi eritecek karanlık ve sinirli romantizm yazmayı seviyor. İki genç, sevimli bir köpek ve baskın bir kedi annesidir. Doğduğu ülke, hikâyelerinin çoğunun geçtiği Güney Afrika'dır. Fransız kocası onu şu anda ailesiyle birlikte yaşadığı Fransa'nın güneyine kaçırdı. Yazmadığı zamanlarda onu mutfakta kek pişirirken ya da spor salonunda ağırlık kaldırırken bulabilirsiniz (çünkü... tüm o kekler!).

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

